PREFAŢĂ
LA CEA DE A DOUA EDIŢIE
(în limba franceză)
Cum prima ediţie s-a epuizat în numai doi ani şi jumătate, a fost necesară ***o*** *a doua.*
Când am început să scriu această carte, am considerat că ea era necesară pentru informarea şi documentarea celor întorşi la Dumnezeu de curând. Şi atunci mi-am dedicat eforturile acestui gest nobil. însă a trebuit să constat cu uimire - şi îmi place să spun că Dumnezeu ne dă multe asemenea ocazii - că această carte a întrecut cu mult aşteptările mele; eaarăspuns unor marinevoi ale poporului lui Dumnezeu în mijlocul căruia numeroşi creştini cu „ vechime "pe Calea Domnului îşi aş-teptau de multă vreme izbăvirea, eliberarea.
DomnulIsuspromite că:,^Adevărulne va face slobozi. "Şi tocmai pe această linie se situează cartea **Pentru ca lanţurile să cadă**. *Numeroase mărturii au confirmat cele relatate în Scripturi, însă, trebuie să recunoaştem, cu durere, că adevărurile divine nu sunt suficient de cunoscute, cum zice profetul Osea:* ***„Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă!"*** *(Osea 4: 6).*
Cartea aceasta a pătruns în toate cercurile evanghelice însetate de o viaţă total închinată Domnului. Dar ea a fost respinsă de toţi aceia care se temeau de adevăr şi cărora le-a fost frică să înfrunte aspra realitatea vieţii lor.
Ea a pregătit inimile multor oameni care a veau să se întâlnească cu Cristos, Mântuitorul lor personal. In plus, cartea aceasta a promovat slujba izbăvirii. Nu ştiam, în timp ce redactam manuscrisul primei ediţii, că Dumnezeu mă va conduce să mă rog pentru sutele de copii ai Săi care aveau nevoie de eliberare, de izbăvire.
s
Eliberarea din lanţuri de tot felul: gânduri necurate,

masturbaţie, halucinaţie, ură, critică, nebunie, homosexualitate, etc. Pe scurt, mijloacele principale prin care Satan izbuteşte să încătuşeze pe toţi aceia pe care a reuşit să-i prindă în laţul său.
Duhul Sfânt m-aîn văţat, în această operă de eliberare, ceea ce eu nu ştiam deloc, şi anume, prin ce şiretlicuri poate Satan să subjuge făptura lui Dumnezeu.
Primul punct, cel mai important, este că lucrarea Domnului Isus era una de izbăvire. Nu încape nici o îndoială că noi avem nevoie de o asemenea lucrare. Citiţi Matei 4: 24; Marcu 16: 17 - 18. Cu prilejul primei trimiteri a ucenicilor, îsus menţionează: „în Numele Meu, vor alunga draci."
în Luca 9:1, 2, El dă ucenicilor autoritate şi putere asupra tuturor demonilor, precum şi puterea de a vindeca bolnavii. Tămăduirea trupului este rezultatul lucrării de izbăvire.
In Marcu 6: 7 -13, vedem că slujba apostolilor consta în:
- propovăduirea pocăinţei
- izgonirea demonilor
- vindecarea bolnavilor
Vorbind despre Sine însuşi, fsus a spus: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru căM-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea şi orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsaţi şi să vestesc anul de îndurare al Domnului" (Luca 4:18, 19).
Aceste puncte vor face obiectul unor scrieri viitoare, dar ele se află deja dezvoltate în seria de casete despre «Demonologie» ale aceluiaşi autor.
în concluzie, cei ce au ajuns eliberaţi au datoria să lucreze pentru dezrobirea altora.
Am văzut vieţi schimbate ai căror beneficiari au devenit adevăraţi ucenici ai lui Cristos. Am văzut cu ochii mei familii restabilite prin cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu, prin

pocăinţă şi cu ajutorul rugăciunii de izbăvire.

PREFAŢĂ

LA A ŞASEA EDIŢIE

(în limba franceză)

La ora când maşinile electronice sunt instalate în pieţele pubhce pentru a ghici viitorul, această carte apare în cea de a şasea ediţie spre a arunca o puternică lumină în bezna ocultismului diabolic. Satan este astăzi mai activ ca oricând. Influenţa exercitată asupra lumii, al cărei prinţ el este, depăşeşte uneori pe creştinii adormiţi, de somnul nepăsării. Eu însă am văzut cum Dumnezeu, prin atitudinea Duhului Sfânt, a zădărnicit lucrarea Celui Rău, fie şi prin intermediul acestei lucrări care se intitulează **Pentru ca lanţurile să cadă.**

Ne-a fost dat să vedem sute de cazuri, şi nu este deloc o exagerare în a afirma că, până în prezent, mii de persoane au aflat eliberarea şi o nouă viaţă prin intermediul acestei cărţi. în Zair, ea a avut un succes răsunător (în limbajul editurii: «gros boum»), într-o ultimă scrisoare, un bărbat îmi scria: aparţinusem unei secte oculte, darm-am luminat citind **Pentru ca lanţurile** să **cadă** ". *Acum numărul celor care au părăsit acest cult demonic se ridică la circa o sută de persoane. "Pe tema necurăţiei, a destrăbălării, oameni din fruntea unor biserici mi-au scris: „Am fost izbăvit de duhul masturbaţiei, de adulter şi homosexualitate."*

Din Helsinki (Finlanda), cineva mi-a scris astfel: „Fiinddestrăbălat încă din adolescenţă, am cunoscut Armata Mântuirii unde m-am convertit, apoi m-am căsătorit. Dar am căzut din nou în beţie şi adulter. Epuizat din pricina eşecurilor mele, mi-am abandonat soţia şi am plecat în Israel. Acolo, am umblat din chibuţ în chibuţ, căutând pacea sufletului. Apoi, într-o zi, o elveţiancămi-a dat cartea **Pentru** ca **lanţurile** să cadă. *Cartea aceasta a produs o explozie în fiinţa mea. Am*

fost restabilit spiritualiceşte şi m-am întors acasă eliberat. Acum vă roi; si) mr
I
permiteţi să traduc cartea Dvs. în limba finlandezi. Sperând că veţi putea împărtăşi poporului meu experienţa Dvs..."
Din Australia, unde Pentru ca lanţurile să cadă *a fost foarte răspândită graţie ediţiei engleze special realizate de Gwen Shaw, un vechi gradat din ultimul război purtat în Indochina mi-a scris următoarele: ,J)upă un lung calvar de mari conflicte interioare, gândul că am ucis de multe ori, dată fiind cariera mea de ofiţer, nu mă părăsea. Cartea Dvs. m-a convins profund. Aştept acum să vă rugaţi pentru izbăvirea sufletului meu."*
Numai veşnicia va scoate la lumină roadele bogate ale acestei cărţi. Dumnezeu a binevoit să ne permită a o însămânţa pe toate meridianele globului. De aceea ea a putut să apară până acum în limbile: franceză, engleză, spaniolă, portugheză, italiană, germană.
Lucrez actualmente la un studiu asupra cărţii Judecătorilor şi am putut constata deja că pricina căderilor lui Israel era de fiecare dată una şi aceeaşi: ruperea de Dumnezeu pentru a se întoarce spre idolii pe care îi adora: Baali, Astartee, etc, toţi dumnezeii aceştia ai naţiunilor păgâne izgonite de pe pământul atribuit lui Jsrael.
fată ce zice cartea Judecătorilor: „Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinţilor lor, care îi scosese din ţara Egiptului, şi au mers după alţi dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat lui Baal şi Astarteelor. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Jsrael... şi nu s-au mai putut împotrivi vrăjmaşilor lor. Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor ca să le facă rău,... Au ajuns astfel într-o mare strâmtorare" (Judecători 2:12 -16).
Cine are urechi de auzit să audă! Pentru ascultătorul adevărat

= mântuire! Pentru cititorul conştiincios = bucurie!

SERGLNE SNANOUDJ

PART BA ÎNTÂI

hmkmmm TAUMŞTII

Lanţurile cărnii

INTRODUCERE

Odată cu întoarcerea mea la Dumnezeu, El mi-a pus pe inimă un simţământ foarte puternic de milă faţă de bolnavii mintali. Spre disperarea mamei mele şi a bătrânilor Bisericii, mergeam regulat, de câte două ori pe săptămână, la spitalul de psihiatrie din Toulouse ca să-i vizitez pe «captivi».

Dumnezeu însuşi îmi poruncise să merg acolo, şi eu nu puteam decât să-L ascult. Mai întâi, am cerut să-1 văd pe director pentru ca acesta să-mi acorde permisiunea de a vorbi despre Isus în această groapă cu şerpi. Şi, spre bucuria mea, porţile de aramă s-au deschis. Acest om m-a primit cu deosebită amabilitate şi mi-a promis tot sprijinul său. Apoi m-a dus în secţii. Din naivitate, eu i-am cerut să-mi permită să văd leii furioşi, la care dumnealui mi-a răspuns cu un surâs: .Aceştia se află în stradă, domnişoară."

El îl trata pe fiecare bolnav cu un respect profund. Aceasta a fost pentru mine o lecţie foarte instructivă. Deodată, o femeie a intrat în biroul său şi s-a purtat cu dânsul într-un mod foarte grosolan. Directorul nu a reacţionat în nici un fel, ci doar a privit-o cu atenţie de parcă femeia ar fi venit să-i aducă cine ştie ce veşti interesante.

Mi-am amintit atunci acest cuvânt al Scripturii: *„Nu răspunde nebunului după nebunia lui"* (Proverbe 26: 4). Am învăţat, cu prilejul acestor vizite, că fiecare caz avea „totdeauna" o cauză specifică. La unii subiecţi, era uşor s-o descoperi, din pricină că aceştia se exprimau fără nici o reţinere. Alţii însă se baricadau într-o muţenie desăvârşită. Nu făceau decât nişte gesturi... dar ce gesturi! îmi aduc aminte de o fată care, în toiul

iernii, îşi spăla permanent capul în chiuvetă. Nu scotea nici un cuvânt, încât mă întrebam ce se petrece în inima ei. Ce mai puteam face oare pentru fiinţa aceasta? S-o iubim, să postim pentru ea, s-o dezlegăm.

10

După câteva vizite pe care i le-am făcut, ea a început să-şi iasă din sine, curmând din când în când starea de muţenie şi izolare. Ba chiar la un moment dat, şi-a exprimat dorinţa să iasă din spital spre a-şi vedea părinţii. Cu această ocazie, noi am dus-o să asculte Evanghelia.

Spitalele psihiatrice nu m-au înfricoşat niciodată, din pricină că eu iubeam prea mult pe aceşti oameni suferinzi. Simţeam un fel de mânie, de revoltă, contra „aceluia" care pusese stăpânire pe fiinţele acestea. Intr-o zi, am fost acostată de o tânără care a început să-mi mărturisească cum că ea auzea întruna nişte voci stranii. Ea fusese angajată ca femeie de serviciu de către directorul unei bănci, însă la un moment dat nu şi-a mai putut îndeplini atribuţiile: mintea îi era mereu tulbure şi se simţea foarte epuizată. I-am vorbit despre Isus care a murit pe cruce pentru păcatele noastre şi a înviat ca să ne dea o viaţă nouă. Tânăra a consimţit să ne rugăm pentru dânsa. în săptămâna următoare, am aflat că ea părăsise spitalul la două zile după vizita noastră, pe deplin vindecată. Şi-a reluat activitatea la bancher şi se ducea mereu să asculte Evanghelia.

Mama îmi spunea adesea: „Dar tu nu-ţi dai seama că oamenii aceia sunt prea bolnavi pentru a putea ieşi de acolo?"

Am vizitat, într-o zi, o farmacistă aflată între două vârste pentru care se dăduse următorul verdict: internare pe viaţă. Motivul dereglării sale? O poveste de moştenire. Boala psihică este un pretext minunat ca să te debarasezi de o persoană incomodă! Şi totuşi farmacista era o femeie foarte drăguţă. Fiind gentilă cu mine, mi-a croşetat o lizeuză minunată. De

fiecare dată când mă vedea, se lumina de bucurie. O rază de lumină străpungea întunericul sufletului ei. Nu am încetat să mă rog pentru ea şi s-o vizitez pe parcursul şederii mele la Toulouse. Mai târziu, am aflat că ieşise din spital vindecată. Domnul ne spune: „Dezleagă lanţurile servituţiei, dă drumul celor asupriţi!" Dragă prietene care citeşti aceste cuvinte, ai tu o fiinţă iubită într-un asemenea spital? Nu dispera! Credinţa ta are puterea de â-1 elibera pe acest captiv.
Evanghelistul TI. Osborn povesteşte în cartea sa *Tămăduind bolnavii* că un bărbat şi-a adus nevasta spre a fi eliberată de puterea Celui Rău care o ţinea încătuşată. Ea nu putea lua parte la adunare, având o puternică repulsie faţă de aceasta, şi aştepta într-o cameră alăturată. „Când am păşit pragul, am văzut acolo o femeie mare şi grasă, aşezată pe un scaun, cu faţa întoarsă spre perete. Cântărea cel puţin 110 kg. De îndată ce m-a văzut, s-a sculat în picioare, m-a privit cu teamă şi mi-a zis: «Eu vă cunosc pe Dvs. Ei mi-au spus în dimineaţa aceasta că voi întâlni pe un slujitor al lui Dumnezeu *.»"* Cei apropiaţi
II
femeii au rămas uimiţi, mai ales că nu i se spusese că va fi condusă într-o biserică, unde un bărbat se va ruga pentru ea. De fapt, ea ura orice adunare creştină. Demonii se temeau că ea ar putea crede în Dumnezeu şi căutau s-o împiedice de a face lucrul acesta. Faptele Apostolilor 16: 17. „Când demonul a vorbit în felul acesta", continuă evanghelistul, ,.Duhul Domnului a reacţionat în mine cu indignare şi am zis: «Da, demoni, aţi spus adevărul: voi sunteţi în prezenţa unui slujitor al marelui Dumnezeu şi vă poruncesc, în Numele lui Isus Cristos, să ieşiţi chiar acum din femeia aceasta şi să nu vă mai întoarceţi vreodată în inima ei! Vă poruncesc să ieşiţi acum, dar chiar acum!»" Demonii s-au supus, femeia imediat eliberată, era plină de bucurie şi de recunoştinţă faţă de soţul ei, care plângea din pricina îndurării lui Dumnezeu, des-

coperită faţă de ea.
După aceste câteva exemple, aş dori să vă arăt care trebuie să fie poziţia noastră de credinţă faţă de astfel de cazuri.
Un lider creştin foarte cunoscut a afirmat:,.Niciodată nu s-a produs undeva o trezire spirituală mai înainte ca Biserica să înveţe a deosebi duhurile şi a le izgoni pe cele rele."
Reverendul Bosworth spunea: „Orice creştin va putea stăpâni puterea întunericului, dacă a primit o clară explicaţie despre lucrarea demonilor şi despre înfrângerea lor pe Golgota."
Majoritatea oamenilor se tem de demoni. Ei nu văd în aceştia decât nişte fantome, sau nişte umbre, sau ceva misterios care inspiră teamă şi despre care nu trebuie să se discute. „Până când am înţeles lucrarea demonilor şi înfrângerea Satanei de către Domnul Isus Cristos, m-am temut să predic sau să discut despre acest subiect", zice un evanghelist, „dar acum când le cunosc opera, nu-mi mai este frică de ei. Dimpotrivă, lor le este teamă de mine."
CINE POATE SĂ-I DEZLEGE PE CEI POSEDAŢI DE DEMONI ?
- Orice copil al lui Dumnezeu care a fost izbăvit el mai întâi.
- Orice copil al lui Dumnezeu capabil să iubească pe cel care suferă, fără să-1 judece. Cei indiferenţi nu vor fi utili nimănui şi nu vor dezlega niciodată măcar o singură persoană!
- Cel ce are discernământul necesar, capacitatea de a deosebi duhurile.
- Cel care este permanent pregătit, prin rugăciune şi citirea Scripturii, şi care practică postul.
- Când un demon se manifestă într-o persoană convertită, este o mare nedreptate să credem că fiinţa aceea joacă teatru. Dacă noi nu vom crede în manifestările diabolice, nu vom putea vreodată să contribuim la eliberarea celor care le suportă! însuşi faptul, că o persoană cu bun simţ se pretează brusc la tot felul de acte dezordonate, dovedeşte că ea a căzut pradă unei

puteri rele. Aş pomeni cazul unei tinere care făcuse experienţa convertirii, într-o seară, în timpul unei adunări de rugăciune, ea a fost cuprinsă de o irezistibilă dorinţă de a fugi. Tânăra aceasta avea unele probleme de ordin afectiv şi era cuprinsă de dorinţe sexuale cărora le ceda adesea. Puterea lui Dumnezeu era atât de viu simţită în adunare în seara respectivă, încât demonii care o stăpâneau au determinat-o să fugă, pentru a nu fi constrânşi ei înşişi s-o părăsească. Mai mulţi bărbaţi au trebuit să alerge după ea ca s-o reţină şi s-o aducă înapoi. Ea lovea cu pumnii, sărea pe bănci, voia să se arunce pe fereastră, în timp ce noi continuam a ne ruga cu şi mai multă fierbinţeală pentru eliberarea sa. De îndată ce am cerut demonilor s-o părăsească, duşmanul s-a dezlănţuit în ea cu şi mai multă furie; a trebuit să intervenim pentru a nu-şi pricinui răni în corp. Câteva prietene aflate acolo au cântat un imn compus în Numele

lui Isus, în timp ce noi alungam demonii. Fata a căzut jos, epuizată de lupta grea, dar eliberată. Aleluia! Slăvit să fie Domnul! La început, unii crezuseră că ar fi vorba de o comedie. Or lucrul acesta vor demonii să-1 credem ca să ne poată opri şi limita forţele. Este foarte important ca persoana ce urmează a fi eliberată să înţeleagă şi să simtă că noi o iubim. Să ne comportăm creştineşte cu ea, fără a o judeca. Este destulă suferinţa pe care o îndură din partea demonului care o stăpâneşte. De aceea, ea trebuie să găsească la noi acea siguranţă dătătoare de linişte care să-i inspire curaj şi să-şi dea seama de autoritatea exercitată de noi asupra duhurilor rele. Lucrarea de izbăvire este, în primul rând, o operă a dragostei. Nu este ceva cumplit în a lăsa pradă suferinţei atâtea fiinţe, care ar fi eliberate, dacă noi le-am trata cu dragoste şi credinţă ca pe nişte făpturi omeneşti, şi nu ca pe nişte spirite necurate? Influenţa religioasă nefastă ne-a lăsat ca moştenire o imagine

falsă cu privire la posesiunea demonică, astfel că victima suferă, pe lângă o teribilă sclavie, şi o nedreaptă discriminare. De cele mai multe ori, noi îi socotim pe cei posedaţi de Diavolul drept nişte fiinţe proscrise şi suferind de boli incurabile.
Psihiatria, limitată în acest domeniu, nu realizează decât nişte succese minore. Noi, creştinii, de asemenea. Oare de ce? Credeţi că este normal să vedem, în poporul lui Dumnezeu, persoane lipsite de pofta de mâncare, depresive, violente, hipemervoase, oameni obsedaţi de gândul sinuciderii, dedaţi la beţie sau la homosexualitate? Unde este naşterea din nou în toate aceste cazuri?
Când Duhul lui Dumnezeu lucrează în adunări, duşmanul reare-ţionează în cei pe care îi stăpâneşte şi, în scurt timp, asistăm la izbăviri spectaculoase. Lucrul acesta se petrece în cadrul tuturor trezirilor spirituale.
O tânără, dominată de un duh de prostituţie, a fost atinsă de puterea lui Dumnezeu şi a ajuns instantaneu eliberată. Mama sa părăsise căminul pentru a se prostitua. Când Dumnezeu a dezlegat-o de lanţurile acestea, schimbarea lăuntrică a determinat şi schimbarea înfăţişării exterioare.
Astăzi, tot mai mulţi tineri se dedau la vrăjitorie, la invocarea spiritelor, la yoga sau la meditaţia transcedentală. Pe mine nu mă surprinde să văd venind în taberele noastre tineri - fete şi băieţi - cu alură de «hippy--. Dar nu aspectul exterior trebuie schimbat mai întâi, ci interiorul. Accepiându-i pe tinerii aceştia printre noi, eu mă bucur mai dinainte că Dumnezeu va face în inima lor această lucrare de curăţire. Niciodată El nu mi-a înşelat aşteptările. începând cu anul 1976,

Dumnezeu vizitează adunările noastre, îi cercetează pe toţi şi Se ocupă de orice suflet în parte. Noi am înţeles că şi copiii noştri au nevoie de aceeaşi Evanghelie. Nu nişte poveşti

sarbede cu apă de trandafiri, nu nişte istorioare siropoase, dulcege sau chiar studii biblice, ci pe lângă toate acestea e nevoie, mai ales, de mesaje de izbăvire. De la cei mai mici şi până la cei mai în vârstă, Dumnezeu mântuieşte, izbăveşte şi tămăduieşte pe oricine.
Luaţi aminte la următoarea întâmplare:
A fost odată un rege rău care a trimis într-o zi după unul din servitorii săi, şi anume fierarul curţii. El i-a cerut acestuia să-i facă un lanţ gros. Omul s-a pus pe lucru, munci cât putu de bine şi, după opt zile, merse la palat să-i prezinte împăratului opera sa. Spre surprinderea sa, regele nu fu mulţumit de ceea ce văzu, căci lanţul i s-a părut prea fin, prea subţire. Ameninţător şi furios, monarhul îi porunci fierarului să confecţioneze un alt lanţ mai gros ca primul. Meseriaşul se supuse tremurând şi o luă de la capăt. Opt zile mai târziu, reveni la rege mândru de realizarea sa, căci făcuse zalele peste măsură de mari. împăratul fu mulţumit de calitatea lucrării, dar ceru un lanţ mai lung. Astfel bravul fierar lucră zi şi noapte, timp de câteva luni, pentru a satisface pe rege. I-au trebuit nişte ajutoare pentru a transporta lanţul. Când fierarul îi arătă suveranului său lucrarea, acesta s-a arătat pe deplin mulţumit: era tocmai ceea ce dorise. Şi în clipa următoare, cu o privire răutăcioasă îndreptată spre bietul fierar, ordonă servitorilor săi să-1 lege pe fierar cu acest lanţ lunjj, să-1 închidă şi să-1 lase să moară. Aşa se poate întâmpla şi cu noi, dacă ne supunem dorinţelor inspirate de Diavolul. El ne leagă ca pe acest bărbat. La început, legăturile par fine, slabe, dar mai târziu, acestea ne înlănţuie atât de puternic, încât eliberarea pare imposibilă. Dar există în cer un împărat mare, mai mare decât toţi regii pământului care, la apelul nostru făcut cu credinţă, vine să ne sfărâme lanţurile şi să ne pună în libertate. Singura noastră scăpare este să-L chemăm pe Domnul Isus, unicul nostru Eliberator.

Vom încerca să vedem împreună care sunt verigile acestui lanţ şi vom începe cu ceea ce a pricinuit căderea lui Satan: mândria. Acest înger atât de frumos pe care Dumnezeu 1-a creat cu un scop precis a vrut, la un moment dat, să se ridice deasupra Creatorului său. Din pricina mândriei, Satan a căzut ca un fulger din cer.
Ce ne spune Dumnezeu cu privire la mândrie? Să deschidem Cartea Sfântă şi să citim: *„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi"* (Iacov 4: 6). *„Eu sunt blând şi smerit cu inima* " declară Isus (Matei 11; 29).
15
La prima vedere, avem impresia că orgoliul nu este decât un cuvânt, dar când privim pe omul mândru în lumina gloriei lui Dumnezeu, acesta ne va apare hidos, iar gestul său de a-şi însuşi ceea ce, de fapt, îi revine numai Creatorului, îl vom socoti drept o mare nebunie. Mândria este o hoţie, căci omul mândru fură din slava lui Dumnezeu. Orgoliul te împiedică să înaintezi. Crezi că deja ai atins ţinta şi nu mai aştepţi nimic din partea lui Dumnezeu. Mândria este absurdă, căci ea se opune inteligenţei. Omul înţelept este totdeauna smerit. Cum cel mândru este o persoană cu complexe de inferioritate, el îşi face din orgoliu un suport, dar fundamentul acesta este şubred, putred. Orgoliosul nu este o fiinţă utilă, productivă, şi cum el este conştient de lucrul acesta, încearcă să compenseze această lipsă, făcându-i pe alţii să creadă că el este cineva. Dându-şi mereu importanţă, într-o zi va începe el însuşi să se ia în serios. Dumnezeu este departe de acest om care se sprijină pe carne şi nu pe Duhul Sfânt. Cu cât cineva devine mai bun şi mai util, cu atât va fi el mai smerit; cu cât cineva devine mai mândru, cu atâta va fi mai plin de răutate. Mândria face casă bună cu răutatea. Diavolul este numit, pe drept, Cel Rău. Mândria a zămislit în el ura. Şi atunci ne întrebăm: cum ar putea o fiinţă orgolioasă să iubească şi să exercite o slujire din

dragoste pentru Dumnezeu? Tocmai de aceea stă scris că Dumnezeu rezistă celor mândri, stă împotriva celor răi.
Mulţi creştini conştienţi de starea lor ar deveni promotori în lucrarea Domnului, dacă ei L-ar lăsa pe Dumnezeu să-i elibereze. Dacă există o exteriorizare a mândriei, să nu uităm că există şi o formă ascunsă: mândria smereniei. O persoană cu înfăţişare umilă poate disimula un mare orgoliu, îngropat în lucrările sale. Unii creştini se fudulesc că se roagă mult şi îi judecă pe alţii. Eu cu cât mă rog mai mult, cu atât mai puţin vorbesc despre lucrul acesta, căci rugăciunea este un dar ceresc şi nu un merit personal.
La cele de mai sus se adaugă fanatismul, aparenţa unei conduite ce se vrea spirituală, dar care, în realitate, nu prea străluceşte de puritate, de curăţie. Asemenea persoane care îşi neglijează total aspectul exterior ajung uneori să trateze cu indiferenţă şi îndatoririle familiale sau conjugale. Făcându-şi voia lor proprie, presupun că se poartă conform voii lui Dumnezeu, şi aşa se face că ei dau, pretutindeni pe unde se mişcă, o proastă mărturie. Chiar dacă ei conduc suflete la Cristos, mai târziu le „ucid"! (Matei 23: 15).
4 Mândria nu este numai un cusur, ci un lanţ înfricoşător. Fanatismul, ca formă a orgoliului, se înrudeşte cu ascetismul, cu autoflagelarea. Omul mândru vrea, într-adevăr, să-şi plătească mântuirea prin faptele

lui. Am cunoscut oameni atât de „spirituali" încât lăsau pe seama altora corvezile ca să se poată ei lăfăi în nepăsare şi trândăvie. Dumnezeu este Dumnezeul ordinii, al echilibrului.
INVIDIA ŞI GELOZIA
N-am fi greşit deloc, dacă am fi pus aceste două păcate în capul listei. Am putea spune chiar că acestea sunt surorile gemene ale mândriei. Iată ce spune Dumnezeu, pe muntele Sinai, cu privire la invidie: *„Să nu pofteşti casa aproapelui*

tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău" (Exod 20: 17). Bărbatul invidios şi femeia invidioasă îl fac mincinos pe Dumnezeu. De ce să pofteşti bunuri de la aproapele tău, de vreme ce Dumnezeu are pentru noi tot ce ne trebuie? Invidiosul este o fiinţă foarte nenorocită, nemulţumită de ceea ce are. El doreşte totdeauna să aibă ceea ce vede la ceilalţi. Atitudinea aceasta, în loc să te inspire la o activitate utilă care este sursa oricărui câştig, te predispune la pasivitate. Invidiosul vrea să profite, fără să investească, fără să trudească. El nu-L cunoaşte pe Dumnezeul belşugului, şi trăieşte ca un leu închis în cuşcă. El pofteşte mereu din dosul gratiilor, însă fără să le poată trece vreodată. Gelozia i se poate uşor citi cuiva pe faţă. Ochii gelosului joacă în toate părţile, iar cuvintele sale sunt pline de amărăciune. El se aseamănă cu un arici ce îşi arată ţepii oridecâteori găseşte cu cale că e bine s-o facă. în Galateni 5: 20 citim că faptele firii pământeşti sunt: *„preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele."* Să trăim frumos, să fim cinstiţi, cumpătaţi, evitând excesele. Să trăim frumos, ca în timpul zilei. Gelozia anihilează credinţa, îi frânge aripile şi-i leagă de gât o piatră de moară. Bărbatul şi femeia care au fost subjugaţi de gelozie, de pizmă, nu vor putea întreprinde niciodată ceva pentru gloria lui Dumnezeu, căci invidia îl împiedică pe creştin să se folosească de măreţele promisiuni ale lui Dumnezeu. Şi atunci, ce-i de făcut? Să-I mărturisim lui Dumnezeu toate greşelile şi păcatele noastre şi să reparăm, pe cât ne stă în putinţă, prejudiciile aduse oamenilor. Cine va putea calcula vreodată toate calomniile şi certurile şi animozităţile - toate aceste cuiburi de şerpi veninoşi - care au provocat atâtea pagube lucrării lui Dumnezeu?

Porunciţi, în Numele lui Isus, acestui duh potrivnic să vă părăsească odată pentru totdeauna şi ziceţi, cu toată convingerea: „Pleacă, duh rău, care mi-ai pricinuit atâta tulburare şi suferinţă, şi să nu te mai întorci la mine niciodată!"
Oricât de complicat ţi-ar părea lucrul acesta, crede din toată inima, cu simplitatea şi sinceritatea unui copil, într-o eliberare deplină, garantată în Numele Domnului Isus Cristos.
MINCIUNA
Trebuie să încep prin a vă mărturisi că acest păcat mă încătuşase din fragedă copilărie. Lanţul minciunii creştea în viaţa mea o dată cu scurgerea timpului, şi el nu a fost sfărâmat decât la un an după întoarcerea mea Ia Dumnezeu. Cerusem Domnului, cu mult timp în urmă, o profundă „încredinţare de păcat". Doream mult să fac această experienţă trăită intens de alţi credincioşi. Expresia „încredinţare de păcat" îmi era străină, însă eu doream să nu-mi scape nici un prilej binecuvântat de a mă apropia de Dumnezeu. Eu minţeam - şi eram conştientă de lucrul acesta - însă nu aş fi crezut că sunt o păcătoasă pierdută, deoarece mă consideram a fi mântuită de vreme ce fusesem botezată cu Duh şi cu apă. într-o seară, la un hotel unde fusesem cazată, am citit aceste cuvinte ale Scripturii: *„Cel ce va birui va moşteni aceste lucruri. Eu voi ti Dumnezeul lui şi el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli şi toţi mincinoşii partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă"* (Apocalipsa 21: 7, 8).
Vă rog să remarcaţi că este vorba, nu numai de unii mincinoşi, ci de toţi mincinoşii: mici şi mari, care mint câteodată sau de obicei. Citind textul acesta, m-am cutremurat şi am căpătat o puternică încredinţare de păcat. Duhul lui Dumnezeu mi-a arătat clar că poarta cerului îmi era ferecată. Nici botezul în

apă, nici botezul cu Duhul Sfânt nu mă puteau salva, atâta timp cât eu trăiam în minciună. Aş fi vrut atunci să fiu cea mai mică insectă ascunsă în blana deasă a unui animal. îmi era ruşine de mine, de păcatul meu. Duhul Sfânt mă presa să-mi mărturisesc păcatele celor care fuseseră afectaţi de minciunile mele, dar lucrul acesta mi se părea o enormitate. Mândria constituia

pentru mine o piedică serioasă. Nu mi-a fost ruşine să-i mint, dar îmi era foarte ruşine s-o recunosc. Diavolul îmi şoptea: „Din moment ce nu vei mai minţi, este destul." Dar Dumnezeu stăruia, apăsând pe cugetul meu cu acest verset: *„Mărturisiţi-vă păcatele unii altora"* (Iacov 5: 16). Am început să înţeleg că mărturisirea denunţa lucrarea Diavolului în viaţa mea. Şi până la urmă preţul a trebuit să fie plătit, dar lupta a durat un an întreg. Dacă, la convertirea mea, cineva convins de posibilitatea unei izbăviri instantanee ca marele evanghelist Bramwell, s-ar fi rugat pentru mine, eu nu aş fi irosit atâta timp luptând împotriva adevărului. De aceea, vreau s-o spun răspicat tuturor celor încătuşaţi de păcatul minciunii că ei pot fi liberaţi într-o clipă, dacă se decid să poruncească duhului de minciună să plece de la ei pentru totdeauna, şi să devină, în felul acesta, nişte copii ai luminii.

In Ioan 8: 44 se spune că Diavolul este tatăl minciunii. Dacă minţim, suntem cu adevărat fiii lui. Din clipa când eu am rupt-o definitiv cu orice minciună, Dumnezeu a început să-Şi pună pecetea încuviinţării Sale pe lucrarea mea spirituală. Cei cu care eu veneam în contact, mici şi mari, primeau mărturia mea, aceasta fiind totdeauna urmată de încredinţarea de păcat şi de izbăvire. Afirm lucrul acesta cu toată curăţia de inimă şi cu temere de Dumnezeu. Simţământul de a fi supărat profund pe Dumnezeu prin călcarea legilor Sale ne păstrează într-o adâncă stare de umilinţă.

Spre slava lui Dumnezeu vreau să mai spun că, în prezent, am o mare oroare faţă de minciună. Şi altă subliniere pe care o voi face este aceea că, dacă noi ne alipim puternic de adevăr şi nu renunţăm cu nici un chip la a-1 iubi şi a da mărturie despre el, Dumnezeu nu ne rămâne dator niciodată. El ne răsplăteşte din plin cu harul şi binecuvântarea Lui. Aşa după cum orbul tămăduit putea spune sus şi tare: „Am fost orb, dar acum văd", şi mincinosul eliberat va declara cu fermitate: „Am minţit altădată, dar acum spun numai adevărul." Minunat sună cântarea:

„Ceputernic, din Calvar, Curge-al izbăvirii har!"

Crucea şi făptura Mântuitorului meu s-au înălţat în faţa mea: crucea, dovadă a dragostei, iertării, mântuirii mi-a deschis poarta Raiului. Dumnezeu, în harul Lui nemărginit, mi-a arătat grozăvia păcatului meu.

19

AVARIŢIA, ZGÂRCENIA

fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau şi ei lucrurile acestea şi îşi băteau joc de El" (Luca 16: 14).

Avarul se ascunde întotdeauna sub haina religiei. De ce? Pentru că Diavolul ştie bine ce piedică serioasă este zgârcenia în lucrarea lui Dumnezeu. N-aş putea să-i sfătuiesc prea mult pe pastori să aleagă casieri mărinimoşi care iubesc pe cei pierduţi.

Multe biserici şi mulţi pastori întâmpină dificultăţi serioase, în lucrarea de evanghelizare, din pricina avariţiei credincioşilor lor.

Dar ce este un avar? Este unul care adună fără să dea mai departe. După dicţionarul Larousse, „cel căruia îi place să adune bani şi se teme să-i cheltuiască." Din nefericire, aceasta este starea multor comunităţi creştine care-şi depun bunurile la Casa de Economii. Ele iau dobânda ce se adună milioanelor de beneficii menţionate, la sfârşitul anului, de către trezorieri,

spre bucuria tuturor. Orbiţi spiritualiceşte, ei nu iau seama la tristul exemplu oferit de Biserica din Laodiceea care zice: *„Sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic"* (Apocalipsa 3: 17). Lăcomia de avere este închinare la idoli, avarifia este ocultism. La început, Diavolul îl ademeneşte pe avar, punând în inima lui dorinţa de a strânge o sumă oarecare de bani pe care o ascunde în vraful de cearceafuri din dulap de unde o scoate din când în când, pentru a o privi cu mare drag şi eventual pentru a o completa.

Zgârcitul nu se consideră niciodată un om bogat. El plânge, se tânguieşte, trăieşte mereu cu frica în sân la gândul apariţiei creditorilor, cheltuieşte întotdeauna cu mult sub nivelul posibilităţilor, pentru a-şi ascunde şi apoi a-şi spori avuţia.

Definiţia avariţiei:

Iubirea de bani care determină omul să recurgă la disimulare şi minciună.

Avarul suferă când trebuie să cheltuiască. El trăieşte în nesiguranţă, este mereu neliniştit şi îngrijorat la gândul că ar putea fi prădat.

îmi aduc aminte de un bărbat care era membru în comitetul unei biserici conduse de soţul meu. Avea pe atunci vreo patruzeci de ani, o situaţie bună, copii drăgălaşi, o nevastă minunată care era pentru el un ajutor potrivit. Dar fratele acesta era întotdeauna foarte agresiv cu noi. Faptul că noi trăiam prin credinţă şi ne manifestam bucuria care ne inunda inimile îl deranja foarte mult. Pentru a se justifica, el încerca mereu să ne caute un cusur. Intr-o zi ne aflam la masă la dânsul cu care

ocazie a făcut următoarea remarcă: „Ştiţi, eu mănânc multă pâine şi câte ceva pe lângă asta!" Cu altă ocazie, ne-a replicat cu asprime: „Eu, ca să-mi pot îmbrăca iarna copiii, modific şi întorc paltoanele mele!" Dar el omitea să spună că achiziţiona

mereu pământuri şi case. Despre toate acestea aveam să aflăm ceva mai târziu. Acest om sărman s-a îmbolnăvit de ulcer, de tulburări digestive. Era împovărat şi trist ca toţi avarii. Chemat la căpătâiul său, soţul meu a pus punctul pe ‚4", arătân-du-i fără nici un ocol cauzele răului. Bietul creştin! Când am aflat că omul care „se tânguia din pricina sărăciei" îşi disimulase cu multă grijă bunurile, am fost atât de răscolită de starea lui, încât Duhul Sfânt m-a condus să mă rog şi să postesc pentru fiinţa aceasta o zi întreagă. Eram aşa de tristă de parcă aş fi auzit că el căzuse în adulter, sau într-un alt păcat oribil. Şi am înţeles atunci câtă dreptate avea sfântul apostol Pavel când scria, îndemnat de Duhul Sfânt, corintenilor: *„Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta, nici cei lacomi... nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu" (*\ Corinteni 6: 9, 10).

Aveam o prietenă mult mai în vârstă decât mine care îmi era foarte simpatică. Se distingea printr-un surâs inteligent. Când râdea, ieşea la iveală dantura sa sănătoasă. De când L-a primit pe Cristos ca Mântuitor personal, ea s-a dedicat vizitării bătrânilor şi bolnavilor. Deseori o însoţeam. După aparenţe, ai fi zis că această femeie este o creştină desăvârşită. într-o duminică dimineaţă, m-am aşezat lângă ea, înainte de a începe serviciul religios. Ea îşi pregătea cu grijă darul care, după cum se obişnuieşte în unele biserici, se pune într-un pliculeţ folosit în acest scop. Sora sa, o femeie mai simplă şi mai în vârstă, aşezată la stânga ei, îşi pusese ofranda pe genunchi. Pliculeţul ei s-a înclinat puţin, lăsând să cadă o monedă de un franc care, s-a rostogolit pe duşumea alergând ştrengăreşte şi zornăind bucuroasă că a scăpat din „cuşcă". Cu obrajii roşii din pricina situaţiei penibile, prietena mea se grăbi s-o prindă, dar şi plicul ei alunecă şi o a doua monedă de un franc alergă după sora ei geamănă, pentru a dănţui împreună, însă fără „costumul de bal" care să le ascundă identitatea! Şi astfel, toate surorile de pe şirul acela de scaune au ştiut că bogata doamnă X. dădea lui

Dumnezeu
„un bănuţ"!
Am aflat mai târziu de la un prieten care era agent imobiliar că femeia aceasta dispunea de o imensă avere şi nu avea nici un moştenitor. Descoperită în faţa mea, ea a încercat să se justifice, însă ce va putea spune odată în faţa Aceluia care vede şi ştie totul? Plăcerea ei era să meargă să cumpere, când piaţa era pe terminate, cu jumătate de preţ, fructele şi legumele în parte putrezite. într-adevăr, ea arunca trei sferturi

din acestea, dar plăcerea îi era satisfăcută. Hârtia de ambalaj provenită de la unele alimente o folosea drept hârtie igienică. Iată până unde a împins-o pe această femeie spiritul de economie.
Tare aş dori să pot crede că înainte de a ne înfăţişa în prezenţa divinului Stăpân, acest lanţ înspăimântător va fi fost sfărâmat.
Concluzie:
Isus a spus avarilor: „ *Vedeţi şipăziţi-vă de orice fel de lăcomie de bani, căci viaţa cuiva nu stă în belşugulavuţiei lui"*(Luca 12: 15).
Oare ştim noi când ni se va cere înapoi sufletul? De aceea este un lucru grav „să oprim şi să folosim, în interesul nostru, zeciuielile şi darurile cuvenite Domnului." în ziua cea mare a judecăţii, avarii vor trebui să roşească şi să verse lacrimi amare din pricină că L-au furat pe Dumnezeu.
Dacă ar fi lipsit acele femei credincioase *„care II ajutau pe Isus cu ceea ce aveau",* cum Şi-ar mai fi făcut lucrarea El şi ucenicii Lui?
Avarului care citeşte rândurile acestea, Domnul Isus îi spune la fel ca tânărului bogat de odinioară: *„Du-te de vinde ce ai, dă la săraci...* "(Matei 19:21). Pentru asemenea cazuri amai spus Isus: *„Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, tai-o şi leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul*

din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă" (Matei 5: 30).

EGOISMUL

Cei ce trăiesc pentru ei înşişi au un orizont foarte restrâns. Mântuitorul spune: *„Daţi şi vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra"* (Luca 6: 38). Egoistul se gândeşte numai la dânsul, creştinul adevărat se gândeşte la alţii. Trebuie să mărturisesc că uneori mi-ar fi plăcut să fiu puţin egoistă, pentru a mă regăsi pe mine însămi, dar am descoperit că prin «a da» ajung mai bogată decât prin «a primi».

In actul dărniciei se ascunde uitarea de sine; uităm de noi şi de durerile noastre, de noi şi de întristările noastre. Aţi constatat oare, din proprie experienţă, că făcând bine şi dăruindu-vă altora începeţi să deveniţi nişte fiinţe cu adevărat fericite? Cunosc tineri care sunt mereu

apăsaţi şi trişti, sub povara multor probleme. La vârsta lor, eu nu ştiam nimic despre toate acestea.

Din ziua când L-am aflat pe Domnul, eu am dorit să lucrez pentru slava Lui, şi m-am pus la dispoziţia bătrânelor fără ajutor, a copiilor, dedicându-mă în acelaşi timp cercetării Scripturilor. Eu nu eram preocupată de problema dragostei şi nu am căutat niciodată un soţ. Scopul meu cel mai de seama era acela de a sluji lui Dumnezeu, însă El nu mi-a rămas dator; oferindu-mi totul pe deasupra. Ce poate fi egoismul decât dragoste de sine? Or, în slujba lui Dumnezeu se cer oameni cu dragoste pentru alţii. Eu am auzit soţii de pastori zicând: „Nu am altă vocaţie decât menajul. N-am nici un dar cu care să pot lucra pentru Domnul." Pe mine Domnul nu m-a interpelat niciodată, spunându-mi răspicat: „Du-te!", dar această «mântuire aşa de mare» ne obligă. Eu doresc fierbinte s-o împărtăşesc şi altora. Fără îndoială că Dumnezeu mi-a cerut

într-o bună zi să intru pe ogorul Lui, însă eu cred că El cheamă pe fiecare copil al Său într-un mod diferit.
Mă revoltă profund să văd femei egoiste care fac din soţii lor oameni buni la toate sau, de ce nu, buni de nimic! Există bărbaţi îndrăgostiţi de cordonul şorţului bucătăresei, însă nu trebuie uitat că avem numai o viaţă. Dacă soţii noştri şi-o petrec în faţa aragazului, cu cârpa în mâna, sau împingând landoul, nu le va mai rămâne mult timp pentru a sluji lui Dumnezeu. Nu vreau nicidecum să spun că soţii noştri nu au dreptul să gătească oridecâteori au chef să facă lucrul acesta, sau să alerge după cumpărături dacă aceasta îi pasionează, dar este o mare diferenţă între a te face util şi a deveni servitorul Cucoanei. Dar şi principiul opus rămâne valabil. Multe femei au ajuns, pur şi simplu, roabele soţilor lor. Aceşti «domni» nu mişcă nici degetul mic, ci aşteaptă să fie serviţi de dimineaţă până seara şi caută mereu noduri în papură. Egoistul alege totdeauna ce este mai bun, fără a se gândi ce le rămâne celorlalţi.
Dacă ai ajuns la convingerea că şi tu eşti o fiinţă egoistă, să ştii bine că numai Dumnezeu te poate izbăvi. Roagă-L chiar acum să facă cu tine lucrul acesta! Este singura cale pe care tu poţi ajunge să te bucuri de o viaţă creştină adevărată şi îmbelşugată.
Domnul Isus, marele nostru Păstor spune: *„Eu am venit ca oile Mele să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug"* (Ioan 10: 10).
Egoismul antrenează tot felul de dereglări psihice care pot duce până la sinucidere. Starea aceasta este de o deosebită gravitate. Deci, dacă tu ai auzit cântarea izbăvirii, nu sta nepăsător şi răspunde pozitiv chemării Duhului Sfânt!

23

NECREDINŢA

Deşi se spune clar în Apocalipsa, că «necredincioşii» nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu, eu socoteam că necredinţa ar

fi un rău secundar, un păcat mai mic. Dar într-o zi, Dumnezeu mi-a arătat că necredinţa mea mă făcea să bat pasul pe loc, ba chiar să dau înapoi atunci când şovăiam să împlinesc actul de credinţă pe care El mi-1 cerea.
Unii numeau ezitarea mea «prudenţă», însă Dumnezeu îi spune «necredinţă». Fără să-mi dau seama, la fel ca un fluviu care depune aluviuni în delta sa, necredinţa mi-a îngrămădit în suflet tot felul de murdării: îndoială, eşec, teamă, neputinţă şi o tristeţe ucigătoare. M-am cutremurat, dându-mi seama că îmi mergea numele că trăiesc, dar în realitate eram moartă. Şi atunci am putut înţelege că creştinismul este, ca în armata franceză: «mergi sau dispari». Expresia aceasta este cam vulgară, dar foarte semnificativă.
M-am cercetat în lumina Scripturii, cerând iertare lui Dumnezeu, pentru că am şovăit în faţa poruncilor Sale şi, deodată, pacea şi bucuria mi-au umplut inima. Mi-am regăsit entuziasmul şi râvna pentru lucrarea Domnului şi - ceva foarte important - am învăţat cât de păgubitoare poate fi necredinţa. De fiecare dată, când împărtăşesc şi altora această experienţă dureroasă, alte zeci de persoane sunt eliberate de un asemenea păcat. Este o fărădelege oribilă, pentru că necredinţa neagă promisiunile lui Dumnezeu, făcându-L pe El mincinos.
Omul necredincios este legat. Cu cel credincios se împlinesc cuvintele Domnului Isus: *„Celuice are 1se vadaşi va avea de prisos."* Cine continuă să creadă creşte în credinţă.
Feriţi-vă să spuneţi bigoţilor că nu au destulă credinţă pentru a fi mântuiţi! Ei vă vor face dovada participării cu regularitate la adunările creştine, etc. însă despre faptele credinţei lor nu vor sufla nici măcar o vorbuliţă. Credinţă? Da, dar moartă.
„Arată-mi credinţa ta Iară fapte..." (Iacov2:18).
Observăm pretutindeni în Evanghelii că Domnul Isus 1-a alungat pe Satan. El i-a poruncit întotdeauna cu putere şi autoritate. Noi însă ne rugăm adesea zicând: „Doamne,

vindecă-mă!" şi uităm că El ne-a tămăduit la crucea de pe Golgota. Totul s-a împlinit! Nouă nu ne rămâne altceva de făcut decât să poruncim bolii să ne părăsească. Eu am fost vindecată de artroză cervicală. într-o noapte, m-am trezit cu o asemenea durere în tot corpul, încât îmi era imposibil să vorbesc spre a cere soţului meu să se roage pentru mine. Era o durere neaşteptată şi

insuportabilă. Dar imediat Duhul lui Dumnezeu mi-a spus: „începe prin a porunci bolii să plece." Nici nu am terminat de rostit fraza respectivă în gând (căci nu mai aveam forţa necesară de a mă exprima în cuvinte), şi am reuşit să adorm în linişte.

De ce atâtea rugăciuni neascultate? Pentru că în ele se cer lucruri care deja ni s-au pus la dispoziţie şi pe care noi nu trebuie decât să ni le însuşim. Un asemenea procedeu se numeşte clar: «necredinţă». Trebuie să învăţăm din nou sfântul meşteşug al rugăciunii. Eu m-am pomenit uneori rugându-mă rău, când ziceam: „Doamne, dă-mi lucrul cutare!" Şi Dumnezeu a intervenit şi mi-a răspuns: „Ia-1 şi mulţumeşte pentru dânsul!"

Rugăciunea noastră de cerere trebuie să fie înlocuită prin cucerirea de bastioane. Să facem «ocolul Ierihonului» pentru ca zidurile lui să se cutremure şi să se prăbuşească. Există rugăciuni care, în loc să ne apropie de Dumnezeu, ne depărtează de Faţa Lui. Acestea sunt nişte litanii care ne chinuiesc sufletul. Decât să spunem mereu aceleaşi rugăciuni, mai bine am tăcea, sau am cânta laudele Domnului. Ar trebui să începem prin a-I mulţumi lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ne dă El. Rugăciunea noastră ar deveni tot mai eficace, permiţându-ne să «ne prindem cu amândouă mâinile» de promisiunile lui Dumnezeu.

Unele adunări de rugăciune mă fac să mă gândesc la un grup

de cerşetori care strigă la un Dumnezeu surd şi indiferent. Rareori se aude din gura lor un cuvânt de mulţumire.
Dacă vreţi să creşteţi, începeţi prin a face fapte de credinţă. Poate că îmi veţi zice: „Bine, dar eu am tot ce-mi trebuie. Ce aş putea cere?" Atunci, dragul meu, începe să dai din ceea ce ai, căci a da este un act de credinţă, o faptă care cere credinţă. Printr-un asemenea gest, ucidem în noi frica, frica aceea că am putea deveni săraci.

CURVIA - PREACURVIA

S-ar părea că subiectul acesta fusese epuizat, deoarece apostolul Pa vel a vorbit despre aceste lucruri galatenilor şi, într-un mod şi mai explicit, corintenilor (o biserică destul de înfloritoare însă unde pătrunsese neghina ca mai peste tot). Unii au rămas legaţi de faptele firii lor pământeşti (cărnii), fie în intimitatea lor (se întinau prin masturbaţie), fie în gândurile lor vinovate. Asemenea oameni lasă mintea să hoinărească

şi se hrănesc cu fantasme, spurcându-şi gândurile. Oameni de felul acesta au doar o formă de evlavie, sau o etichetă religioasă, în timp ce faptele lor sunt o tăgadă a puterii pe care ar trebui să o manifeste.
Pentru a-ţi păzi inima şi cugetul curate, trebuie, mai întâi, «să vrei» cu toată hotărârea a face lucrul acesta. Apoi se cere exerciţiul, sau cultivarea evlaviei. Eu deja mă gândesc la unele cărţi care ar trebui să fie aruncate, la unele melodii şi cântece ale căror cuvinte ar trebui să ne împingă să închidem tranzistorul. Sunt de-a dreptul uluită să descopăr cu ce murdării se pot alimenta unii aşa-numiţi creştini, sau ce cuvinte ies de pe buzele unora cărora le place să li se spună «copii ai lui Dumnezeu». Cele mai mici cute ale sufletelor noastre, întreaga noastră viaţă intimă, trebuie să fie păzite de influenţa şi contactul cu răul şi stricăciunea. Gândurile, casele, maşinile noastre, totul trebuie curăţit.

Viaţa în societate mi-a dat posibilitatea să surprind anumite conversaţii - de exemplu, între bărbaţii aflaţi la o masă - care degenerau grosolan, lumeşte. Şi duminica viitoare, aceşti oameni împărţeau pâinea şi vinul la Masa Domnului.
Ce să mai spunem despre atâtea grosolănii care mai întinează buzele unora dintre copiii lui Dumnezeu? în cercurile medicale, este la
modă sa te exprimi mai libertin, mai fără perdea. Şi eu am ascultat, ba
chiar am şi pronunţat unele cuvinte necuviincioase, dar când Domnul
mi-a schimbat inima, cu prilejul convertirii, am înţeles că un asemenea
vocabular era total incompatibil cu puritatea şi sfinţenia divină. Aceasta
este ca şi cum s-ar coase o broderie de mătase la gura unui sac în care
vrem să punem nişte cartofi. Oricât de extravagantă este moda în zilele
noastre, nici un creator nu ar lansa pe piaţă un asemenea stil! Nu se pot
asocia o ţesătură grosolană cu una fină, aşa după cum nu se pot uni o
fiinţă sfântă cu una întinată, o viaţă curată cu una plină de tot felul de
urâciuni. Cei ce folosesc cuvinte grosolane au duhul captiv. De ce? In
primul rând, pentru că grosolăniile scot la iveală nemulţumirea, critica
sau sexualitatea. Un fir nu a fost legat la resursele abundenţei lui
Dumnezeu şi scurt-circuitează toată reţeaua. Iată de ce numeroşi aşa-

zişi creştini seamănă cu nişte frumoase lampadare ale căror
becuri sunt
arse. Dumnezeu urăşte tot ce este inutil. După cum credinţa
vine în
urma auzirii, şi vulgaritatea (care este negativă) vine tot din
ceea ce
aude. Am locuit uneori în case de creştini care lăsau să le mai
scape
«păsărele». Inconştient, acestea se imprimau în mintea mea şi,
la un
moment dat, când nu vegheam, unul din cuvintele acestea îmi
punea
26
stăpânire pe un gând, solicitându-mi gura. Diavolul putea fi
foarte mulţumit, căci reuşise să-şi semene gândurile lui în
mintea mea.
In concluzie, să nu ne permitem a rămâne acolo unde se
rostesc astfel de cuvinte, căci, dacă noi suntem slabi cu
aproapele, Diavolul are o poartă deschisă... *„Urmăriţipacea cu
toţi şi sfinţirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domn ui"*
(Evrei 12: 14).
Putem să tot fim noi botezaţi în apă şi cu Duhul Sfânt, dacă
suntem necuraţi; Domnul ne va spune categoric: *„Depărtaţi-
vă de la Mine, voi toţi lucrătorii fărădelegii!"* (Matei 7: 23).
Poate că vei răspunde: *„Doamne, n-am scos noi draci în
Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?"*
Neînduplecat, Dumnezeu va răspunde: *„Depărtaţi-vă de la
Mine!"* Nu de la mine însămi spun lucrul acesta, ci Domnul
însuşi zice aceste lucruri. Nu avem de ales. Trebuie să ne
curăţim spiritualiceşte, să ne sfinţim, dacă vrem să nu fim
lepădaţi şi alungaţi. Satan are proprii săi fii printre noi;
neghina creşte la un loc cu grâul, de aceea când vorbeşte un
om plin cu Duhul Sfânt şi atinge multe puncte sensibile

stârneşte împotrivire. Mulţi preferă predicile frumoase darului de a discerne lucrurile, căci ei iubesc mai mult cunoştinţele teologice, decât experienţa unei totale eliberări.
Sunt convinsă că, dacă noi atacăm problema destrăbălării, Duhul lui Dumnezeu Se va grăbi să ne arate întregul evantai al păcatului. Agresivitatea unor bărbaţi faţă de femei este datorată adesea unui duh de necurăţie, unui spirit de destrăbălare. în realitate, ei doresc să aibă fizic femeia pe care o agresează prin cuvinte. Bărbatul şi femeia care nu sunt întinaţi în acest domeniu se comportă, întotdeauna, în mod paşnic cu sexul opus. Satan însă îşi exercită puterea prin proprii săi prizonieri.
Unii bărbaţi se ocupă prea mult de ţinuta nevestelor altora; dar ce mă interesează pe mine dacă vecinul şi-a pus şoseta pe faţă, sau pe dos? îmi ajunge să am grijă de ale mele.
A ne deda la necurăţie începe cu a ne lăsa mintea să zboare în domenii care nu ne aparţin. Dumnezeu zice clar: *„Să nu pofteşti nevasta aproapelui tău...* "(Exod 20: 17). De ce se ajunge la căderea în adulter? Pentru că seducţia nu a fost respinsă la primul atac, adică în domeniul gândirii. întâi cedezi unui gând, apoi îl alimentezi, pe urmă pune el stăpânire pe mintea ta şi trupul nu are decât să execute porunca pe care i-a trasat-o dorinţa. Dacă unii bărbaţi ar fi găsit femei frivole, oride-câteori erau frământaţi de poftele cărnii, ei ar fi căzut de zeci de ori.
Lucru valabil şi pentru multe femei. Unele se învârt pe lângă bărbaţi cu atâta neruşinare şi le întind curse, încât, dacă aceştia ar fi fost

vulnerabili, ar fi căzut în păcat, de douăzeci de ori. Eu nu m-am mirat să aud despre prăbuşirea unor persoane. Ceva în comportamentul lor nu era în regulă. Aluatul stricăciunii începuse să dospească.

Un cămin echilibrat în dragoste este cel mai bun zid de apărare contra atacurilor Diavolului. Dar vai, acolo unde unul dintre soţi lasă în paragină grădina iubirii, mărăcinii şi spinii vor împresura şi vor înăbuşi răsadurile înainte ca acestea să rodească, iar zidurile se vor prăbuşi. Multe cupluri lasă monotonia să se instaleze în căminul lor. Bărbatul sau nevasta au devenit un simplu obiect. Dragostea doarme. Insă iubirea unuia faţă de celălalt nu trebuie lăsată să doarmă, aşa cum nu ne este permis să doarmă dragostea noastră faţă de Cristos. Amănuntele vieţii, freamătul acesteia trebuie să ţină necurmat trează dragostea noastră. Prea mulţi bărbaţi au devenit «pui» pentru soţiile lor şi prea multe soţii sunt fiicele capricioase ale soţilor lor. Când aţi ajuns să spuneţi «tăticule» soţilor voştri, sau «mămico» soţiilor voastre, un lucrul este limpede: prietenia a luat locul dragostei şi nu este bine aşa.
Multe femei îşi frustrează soţii de afecţiune, şi invers. Când un partener este expus poftelor cărnii, el se află pe punctul de a fabrica prima verigă a unui lanţ teribil.
Voi, cei ce sunteţi pentru tovarăşii voştri de viaţă «tătici» şi «mămici», atenţie la răsturnarea ordinii divine! Nu uitaţi că Diavolul se strecoară cu multă dibăcie şi el este expert în a găsi punctele vulnerabile, punând în mişcare instrumentele sale distrugătoare. Nu uitaţi niciodată că dragostea curată şi sfântă pentru partenerii voştri este cea mai bună armă de apărare.
în capitolul acesta, este indicat să deschidem o paranteză cu privire la homosexualitate care face ravagii, din ce în ce mai mult, printre cei ce spun că-L cunosc pe Dumnezeu. Nu mă contraziceţi şi nu încercaţi să mă reduceţi la tăcere, căci spun numai adevărul.
Cu mult timp în urmă, un creştin căsătorit îşi mărturisea această rătăcire a minţii. Da, el şi-a recunoscut păcatul, dar câţi şi-1 ascund (temându-se să nu fie osândiţi şi discutaţi de

ceilalţi), fără a ajunge vreodată la deplina eliberare! Bărbatul acesta, care şi-a recunoscut starea mai trebuia ajutat, spre a ajunge la izbăvirea totală. Dacă ne-am da seama de importanţa mărturisirii, am deschide ochii cu mai multă milă şi dragoste. Câte femei nu întreţin relaţii care depăşesc o simplă prietenie! Aici se poate vorbi despre poftă în gândire.
Domnul Isus a spus: *„Dar Eu vă spun că orişicine se uită la o femeie, ca s-opoftească, a şipreacurvit cu ea în inima*
/«/""(Matei
28
5: 28). înaintea unui Dumnezeu prea sfânt, intenţia este egală cu fapta, chiar dacă aceasta nu este vizibilă ca atunci când şi carnea devine părtaşă păcatului.
„Jvţi sfinţi, căci Eu sunt s/antf" (1 Petru 1: 16), spune Domnul. Şi dacă El o spune, înseamnă că putem fi aşa. Este scris: *„împotrivi-ţi-vă Diavolului, şi el va fugi de la voi"* (Iacov 4: 7). Dacă atâţia bărbaţi s-au prăbuşit, o mare răspundere pentru căderea lor se datorează nevestelor acestora care au manifestat indiferenţă faţă de viaţa şi de problemele lor.
Cei ce văd răul pretutindeni sunt ei înşişi contaminaţi, pe când cei liberi trec prin viaţă deplin biruitori. La femei, problemele specifice sexului apar mai ales în condiţii de suspiciune continuă. încrederea este climatul în care se dezvoltă fidelitatea. Libertatea eliberează.
BĂUTURA
„...Nici beţivii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu" (1 Corinteni 6: 10). Poate că-mi veţi zice: „Bine, dar cei pe care noi îi frecventăm nu sunt beţivi, ci alcoolici!" Unii creştini beau doi litri de vin pe zi, sau poate şi mai mult; alţii consumă aperitive şi digestive zilnice şi nu sunt, în aparenţă, nişte retrograzi, ci ei sunt taxaţi drept nişte oameni care nu au realizat că trupul lor trebuie să fie templul Duhului Sfânt. Băutura devine pentru unii o obişnuinţă, o patimă: cu cât se

bea mai mult, cu atât mai intensă este setea, cu atât mai puternică este pofta. Numeroase tulburări de natură psihică provin de la băutură. Nu este interzis să bei puţin vin, dar orice obişnuinţă - deprinderea, sau a bea din necesitate - este curată sclavie. Unii nu se aşază la masă dacă le lipseşte vinul. Cu asta nu pot fi de acord! Eu ştiu sigur că cei ce beau pentru că nu pot altfel, sunt robi, şi cine este robul băuturii nu poate fi robul lui Cristos. Bărbatul care bea este sclav, şi familia lui odată cu el.
Câte femei nu luptă în zadar împotriva unui bărbat care cheltuieşte banii de pâine şi lapte la cafenea! -e
O tânără creştină s-a căsătorit cu un bărbat care a continuat să bea şi după convertire, aşa încât la un moment dat a devenit o problemă cumpărarea unei perechi de ciorapi de iarnă. Deşi eram tânără pe atunci, eu am remarcat la această persoană o privire rătăcită şi am încercat să aflu cauza disperării sale, pentru a-i acorda o mână de ajutor. Totul a fost zadarnic. îi lipseau cele necesare traiului zilnic şi femeia nu mai

avea nici un gust pentru viaţă. într-o zi bărbatul ei a fost atins de o boală grea. Trecând prin această încercare, el a înţeles că Dumnezeu îi mai dăduse o şansă, un prilej să se pocăiască. Soţul meu s-a rugat la căpătâiul acestui om retrograd care a fost vindecat câteva zile după aceea, în scurt timp, viaţa lui s-a schimbat. De asemenea şi viaţa soţiei sale. Căminul lor a devenit un port al păcii şi al abundenţei. Soţia sa mi-a mărturisit mai târziu că băutura fusese cauza multor probleme.
Prietene care citeşti aceste rânduri, dacă ai o fiinţă dragă legată de vin, sau dacă tu însuţi eşti dedat paharului, adu-ţi aminte că nici un beţiv nu va moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Şi, dacă vrei să fii eliberat, porunceşte acestui duh care te împinge să bei să plece în infern.
Cristos a spus: *„în Numele Mea vor scoate draci"* (Marcu 15:

17). Băutura este un drog, ca şi ţigara. Dumnezeu trebuie să le ia locul. El este un Dumnezeu gelos şi vrea să domine totul.
<y© <JT> cro cn> *&o* ov 00 <ro ffo *QD* 9D <ro <n> *w* <ro <*n*> cro <n> OT> <n> ro

PARTEA A DOUA Lanţurile vrăjitoriei

CTv <TO Crv <7v CTO CTO <7T> ev *(7D* OT *OV*> <TO oo *UD* (7v (7o

Această carte ar fi incompletă, dacă ea nu v-ar avertiza şi asupra gravelor pericole pe care le antrenează practicarea ştiinţelor oculte.
Astăzi, în licee, tinerii se iniţiază în ştiinţele oculte prin simpla dorinţă de a descoperi supranaturalul. O asemenea căutare poate fi înţeleasă, căci, în definitiv, orice făptură omenească are nevoie de supranatural, pentru a bara forţele rele care ne înconjoară. Ocultismul prezintă, pentru toţi cei ce-1 practică - fie ei slabi sau puternici - consecinţe tragice. în general, viaţa acestor oameni se termină prin «sinucidere».
Să vedem ce spune Domnul, în Cuvântul Lui, în sensul acesta. Din vremuri străvechi, Dumnezeu 1-a avertizat pe om să nu se dedea la nici o acţiune care are a face cu practicile oculte.
Apocalipsa afirmă că şi pentru vrăjitori *„partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă"* (Apocalipsa 21: 8).
Consultând dicţionarul Larousse, vedem că semnificaţia cuvântului *descântător* sau *vrăjitor* este următoarea: „care farmecă, care seduce, care face vrăji."
Magician: „cel care pronunţă formule magice, care farmecă prin operaţiuni pretinse a fi magice."
Ghicit. „încercarea de a cunoaşte trecutul, prezentul şi viitorul."
Ghicitorul se află în legătură cu un spirit satanic care operează prin intermediul lui, un transfer.
„După ce vei intra în ţara pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te în veţi să faci după urâciunile Neamurilor

acelora.
Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe Sul său, pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe cei morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste Neamuri dinaintea ta.

32

Tu să te ţii în totul totului tot numai de Domnul, Dumnezeul tău. Căci Neamurile acelea pe care le voi izgoni ascultă de cei ce citesc în stele şi de ghicitori; dar ţie, Domnul, Dumnezeul tău, nu-ţi îngăduie lucrul acesta" (Deuteronom 18: 9 - 14).
„Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort, sau se îndeletniceşte cu ghicirea, *să fie pedepsit cu moartea, să-i ucideţi cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor"* (Levitic 20: 27).
,J)acă cineva se duce la cei ce cheamă pe morţi, la ghicitori, *ca să curvească după ei, îmi voi întoarce Faţa împotriva omului aceluia şi-l voi nimici din mijlocul poporului lui. Voi să vă sfinţiţi şi să fiţi sfinţi, căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru"* (Levitic 20: 6, 7).
Ghicitul este interzis, pentru că el transportă omul în domeniul spiritelor unde, aflându-se fără apărare, el este înşelat de Diavolul. După cum Eva, când a mâncat din pomul cunoştinţei binelui şi răului, s-a pomenit goală, tot aşa cel ce se dedă ghicitului se dezgoleşte de prezenţa divină. Noi nu avem dreptul de a cunoaşte viitorul: acesta aparţine lui Dumnezeu. Este drept că, în anumite cazuri, Dumnezeu Şi-a revelat planurile Sale de viitor unor prooroci, prin Duhul Sfânt, cu scopuri bine definite, în general în vederea unei izbăviri (vezi, de exemplu, cartea lui Iosua).

Viclenia Satanei, cea mai subtilă şi cea mai eficace, constă în a-i orbi pe oameni în aşa măsură, încât aceştia să nege existenţa lui. Uneori şi creştinii cad în capcana aceasta. Alţii ştiu, ca doctrină, că Satan este o personalitate, dar ei nu iau seama la şiretlicurile lui şi la puterea sa amăgitoare. Şi totuşi, Biblia, de la Geneza şi până la Apocalipsa, descrie permanentul conflict dintre forţele răului, dirijate de Satan, şi puterea lui Dumnezeu care le face inofensive prin slujitorii Săi consacraţi.
Un exemplu: Iov a fost atacat de Satan. Experienţa lui Iov se situează în domeniul duhurilor. Satan îl acuză înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu îi permite Satanei să-1 încerce, pentru a-i demonstra că Iov este, într-adevăr, un bărbat credincios. Iov va pierde totul, cu excepţia credinţei care îl va scoate biruitor asupra Celui Rău care îl atacase în:
- domeniul familial prin pierderea copiilor;
- domeniul financiar prin pierderea turmelor;
- domeniul fizic prin pierderea sănătăţii;
- domeniul afectiv prin pierderea prietenilor, aceştia devenind proprii lui acuzatori.
Lupta lui Iov nu este omenească, ci spirituală, ea confirmând cuvintele sfântului apostol Pavel:

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti" (Efeseni 6: 12). Apostolul Pa vel îşi cunoştea bine adversarul. De aceea, el va mai spune; *„Astfel, o dată şi chiar de două ori am voit (eu, Pa vel, cel puţin) să venim la voi, dar ne-a împiedicat Satana"* (1 Tesaloniceni 2: 18).
„/te *deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei cu care*

veţi putea atinge toate săgeţile arzătoare ale Celui Rău" (Efeseni 6: 16).
Unii vestitori ai Evangheliei ajung atât de orbiţi, încât nu sunt capabili să denunţe şiretlicurile Diavolului, deoarece nu cred în existenţa lor. Alţii se feresc să facă lucrul acesta, ca nu cumva să fie ridiculizaţi. Şi totuşi această ignoranţă pricinuieşte ravagii.
Satan se serveşte de ştiinţă: filozofie, psihologie, etc. şi-i face pe oameni să creadă că el este numai o figură a Evului Mediu, o idee. Dumnezeul acestei lumi reuşeşte să-i păcălească pe unii copii ai Dumnezeului celui adevărat cu privire la firea puterilor supranaturale, a demonilor, a stăpânitorilor, a căpeteniilor acestei lumi de întuneric şi a duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti.
De aceea: *„îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu ca să puteţi ţinea piept împotriva uneltirilor Diavolului"* (Efeseni 6: 11). Cât de păgubitoare este atitudinea acelor vestitori ai Evangheliei care sunt în necunoştinnţă de planurile Celui Rău! Dumnezeu spune: *„Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă. Fiindcă ai lepădat cunoştinţa, şi Eu te voi lepăda"*(Osea 4: 6).
Dragă prietene, citind aceste rânduri, poate ţi-ai dat şi tu seama că te-ai făcut vinovat de cele de mai sus. Până astăzi, ai făcut-o din neştiinţă; acum însă tu ai devenit conştient de faptul că Dumnezeu condamnă cu multă severitate acest păcat numindu-1 «o urâciune». Uită-te însă în Sfânta Scriptură şi vei putea constata că Domnul nu ne-a lăsat fără ajutor şi fără speranţă. Venirea lui Isus pe pământ a avut ca scop unic eliberarea noastră de sub puterea Diavolului. Noi II vedem aici vindecând bolnavii, dincolo alungând demonii. Mâinile Sale au împărţit binecuvântări, binecuvântări, binecuvântări... Crucea de pe Golgota este locul unde s-a înfăptuit izbăvirea noastră. Acolo a purtat El păcatele noastre, bolile noastre, neputinţele noastre. *,^A dezbrăcat domniile şi stăpânirile, şi*

le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor prin cruce "(Coloseni 2: 15).

Crucii Sale, care apărea în ochii tuturor, drept înfrângerea finală, i s-a adăugat dincolo de moarte, triumful învierii. Da, învierea este triumful lui Isus. Satan crezuse că s-a sfârşit cu Cristos, dar sculându-Se triumfător din morţi, El avea să conducă milioane de suflete la adevărata libertate.

PACTUL CU SATAN

(LEGĂMÂNTUL CU DIAVOLUL)

Când facem un legământ cu Diavolul?

Aflat în strâmtorare, în loc să strige către Dumnezeu, omul recurge adesea la mijloace oculte. De exemplu, el îşi duce copilul bolnav la un tămăduitor. Tot mai multe persoane suferinde merg să se trateze la magnetizatori, sau recurg la telepatie, la psihanaliză, la autosugestie. Oamenii aceştia devin astfel victime ale puterii întunericului care pune stăpânire pe sufletele şi duhurile lor.

Tămăduitorii respectivi acţionează fie prin pase magnetice, fie prin mişcarea mâinilor peste locul bolnav. în timp ce rostesc diverse formule magice. Un om a obţinut, într-o zi, vindecarea rănilor unui fiu al său prin farmece. Câteva luni mai târziu, fiind în stare de ebrietate, acest tată şi-a ucis pe un altul dintre fiii săi cu un foc de armă (fapt autentic).

Consecinţele practicilor oculte: ochi fără strălucire şi împăienjeniţi, anorexie, temeri, angoase, neurastenie, gânduri de sinucidere, maladii fără diagnostic.

Totuşi, nu toate stările de angoase, de depresiune sunt obligatoriu consecinţele unor practici magice. Trebuie să mai ţinem seama de surmenajul psihic şi intelectual, de diferitele şocuri primite în copilărie din cauza cărora mulţi creştini suferă, fără să fi avut vreo legătură cu magia.

Iată mărturia unui bărbat în vârstă făcută la finele unei evanghelizări: „M-am convertit de multă vreme şi L-am urmat pe Cristos cât am putut de bine. Urmăream sfinţirea şi lucram pentru Domnul. Citeam Biblia cu mult interes şi mă rugam stăruitor. Dar simţeam o durere permanentă în regiunea inimii, durere care mă împiedica să mă bucur pe deplin de mântuirea mea în Cristos. Eram bolnav şi ştiam lucrul acesta. Nimeni şi nimic nu-mi putea veni în ajutor. Şi atunci am

auzit povestindu-se aici, cu prilejul acestei misiuni, cum păcatele vrăjitpriei comise înainte de convertire sunt adesea cauza unor stări de felul acesta. Am solicitat o convorbire cu unul dintre fraţii evanghelişti căruia i-am mărturisit totul. El a procedat faţă de mine după învăţătura Scripturii şi am fost eliberat pe loc."

Iată şi o altă mărturie, aceea a lui Michel Bonnet, crescător de animale din Drame (o regiune a Franţei - N. tr.): „Eram ceea ce se numeşte nebun, însă nebun este un cuvânt mare. Simţeam că în mine sunt două fiinţe: una cu reacţii normale, specifice unui om sănătos; în alte momente, mi se părea că trăieşte un stăpân în mine care îmi conducea viaţa. Credeam că sunt tot timpul persecutat de alţii (paranoia). Eram» animat de grandomanie, un fel de fantezie, de fabulaţie. Mă copleşeau temeri şi angoase. îmi venea mereu gândul sinuciderii. în aceste manifestări de autodistrugere, mă mutilam. De exemplu, îmi crestam unele mădulare ale corpului cu un pumnal, sau îmi ardeam pielea pe anumite porţiuni. Nu resimţeam nici o durere, căci era un duh în mine care făcea lucrurile acestea, în plus, mă exteriorizam prin violenţă, printr-o violenţă nemaiîntâlnită. Dispuneam de o forţă uriaşă, înzecită, complet anormală pentru un om. Eram ispitit să-mi ucid aproapele. Eram gata la un moment dat să fac lucrul acesta. Devenisem sclavul unui asemenea gând. O putere

supranaturală acţiona în fiinţa mea, mă captivase şi-mi anula întreaga personalitate. Totuşi, eu mă întâlnisem cu Isus, îl acceptasem şi eram convins că El mă putea elibera. Obosit de luptele acestea, m-am internat de bunăvoie. Apoi, într-un moment de luciditate, am strigat după Isus. Soţia mea, creştină şi ea, a început să se roage pentru mine. Printr-un concurs de împrejurări a trebuit să mă reîntorc acasă. Am primit vizita unui credincios. în timpul discuţiei, el m-a întrebat dacă nu practicasem vreodată ocultismul. Am recunoscut că făcusem lucrul acesta fără să fi cerut vreodată iertare lui Dumnezeu pentru asta. Atunci, împreună cu soţia, ne-am mărturisit acest păcat în prezenţa acelui frate. Ne-am adresat Domnului cu următoarele cuvinte: «Doamne, Tu ştii toate păcatele pe care le-am săvârşit noi: radiostezie, ghicit, ocultism... Venim înaintea Ta şi Te rugăm să ne ierţi, căci acum ştim bine că toate aceste lucruri sunt foarte grave şi Tu le condamni în Cuvântul Tău.» Am dat foc la toate cărţile de magie pe care le aveam. în clipa aceea, am fost total izbăvit. Trebuie să mai adaug că crizele mele de nebunie s-au declanşat din momentul când am început să practic ocultismul."

Asemenea bolnavi nu primesc un diagnostic clar de la medicii care se ocupă de dânşii, pentru că, în realitate, nu este vorba de o boală propriu-zisâ, ci de o înlănţuire cauzată de păcatul vrăjitoriei. Remediul rămâne mărturisirea păcatului ocultismului şi alungarea duhului cu care am pactizat. Mulţi creştini au încetat aceste practici odată cu întoarcerea lor la Dumnezeu, însă puţini şi-au cerut iertare pentru a le fi comis. Iată de ce unii credincioşi nu înaintează în viaţa duhovnicească, în credinţă şi în priceperea lucrurilor spirituale. Este un subiect care incomodează pe mulţi oameni. Şi totuşi numeroase localităţi ar fi cuprinse de flăcările trezirilor spirituale, dacă lanţurile acestor păcate nemărturisite

ar fi sfărâmate! Duhul Sfânt onorează întotdeauna cu prezenţa Sa pe cei ce-şi mărturisesc păcatele. Am văzut creştini convertiţi de ani îndelungaţi plângând pentru acest păcat nemărturisit şi luând viaţa de la început, pe baze noi şi într-o nouă dimensiune.

Dacă există o înţelegere între noi şi puterile întunericului, ea trebuie ruptă în cel mai scurt timp posibil. Cum se produce ruptura? Prin mărturisire. De exemplu: dacă o femeie este măritată, dar trăieşte separată de soţul ei, fără însă a fi divorţată, ea îi mai poartă numele lui, măcar că, în fapt, el nu mai este soţul ei şi cei doi nu mai comunică în nici un fel. Dacă el dă faliment, bunurile materiale aflate în posesiunea soţiei îi sunt luate deoarece ea îi mai poartă numele, cu toate consecinţele pe care le implică aceasta. Printr-un asemenea exemplu, vă puteţi da seama că a înceta practicarea ocultismului nu este de ajuns. Nu încape nici o îndoială că Satan a avut nişte drepturi asupra dv. şi el le va păstra atâta timp cât nu le veţi mărturisi şi altora.

,rAdevărat vă spun că orice veţi lega pe pământ va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer" (Matei 18: 18). Dezlegarea se produce prin mărturisire şi pocăinţă.

Rugăciunile, oricâte şi oricum ar fi ele, nu pot face nimic într-un asemenea caz, dacă nu intervine mărturisirea urmată de renunţare. Iată alte trei mărturisiri izbitoare:

„Copilul nostru era bolnav de vreo zece luni, şi nimeni nu reuşise să stabilească pricina acestei boli. în ciuda tuturor medicamentelor prescrise, starea lui se înrăutăţea rapid. Se vedea, într-adevăr, puterea Celui Rău acţionând în copil. Ne-am rugat mult, însă fără nici un efect. Socoteam că Domnul trebuie să ne vorbească pentru a ne face cunoscută voia Lui. Soţia mea începuse să creadă că acest copil va muri în curând, mai ales că numărul copiilor care mureau pe atunci era tot mai

mare.

37

Chiar şi alţi credincioşi îşi pierduseră orice speranţă şi ne-au spus: «Nu vă mai necăjiţi şi na vă mai trudiţi degeaba!» Copilul nostru devenise un schelet. Eram peste măsură de amărâţi, şi atunci am zis: «Doamne, de ce s-au întâmplat toate acestea?» Şi răspunsul nu a întârziat. Citisem mai demult un articol scris într-o publicaţie creştină de Modersohn. Acesta explicase că interdicţia (blestemul) era consecinţa păcatelor legate de vrăjitorie. Uşurat, mi-am spus: «Ei bine, asta nu are nici o legătură cu viaţa mea, căci eu am cerut să mi se ghicească în cărţi numai pentru a mă distra. Nu poate fi vorba deci de un blestem în cazul nostru.» Dar Dumnezeu m-a făcut să înţeleg că eu am dovedit uşurătate faţă de Dânsul şi mi-a amintit că oricine batjocoreşte pe Domnul nu poate rămâne nepedepsit. Şi atunci i-am spus soţiei: «Să ştii că acest copil poartă pedeapsa păcatelor făcute de noi în tinereţe!» Căci, uitasem să vă spun că şi soţia s-a lăsat convinsă ca să i se citească în cărţi. Ne-am pocăit şi ne-am umilit înaintea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Starea copilaşului nostru a început să se schimbe în bine." (Mărturisirea aparţine unui credincios dintr-o adunare evanghelică din Hanovra).

în toamna anului 1924, un negustor numit Angerstein a fost împins să ucidă opt persoane. La el acasă au fost găsite aşa-numitele *A şasea şi a şaptea carte a luiMoise* şi alte scrieri despre spiritism. Aceste cărţi periculoase conţineau instrucţiuni promiţând o mare avere celui care ar fi ucis cele nouă persoane. Din pricina acestor sfaturi abominabile, Angerstein a devenit un ucigaş, motiv pentru care a fost arestat, judecat şi condamnat la moarte.

Şi, în sfârşit, un articol din *BerlineiMorgenpost*- 25. 9. 28: „Ieri dimineaţă, doamna Melcher s-a prezentat la poliţie, declarând că şi-a împuşcat fiul. Cercetările efectuate au

confirmat depoziţia sa. Gustav Melcher a fost găsit mort în patul lui, cu capul găurit de un glonte. La interogatoriu, doamna Melcher a explicat că stabilise un horoscop pentru fiul său bolnav şi că a aflat cu privire la dânsul că el nu va mai fi niciodată în deplinătatea facultăţilor mintale. Deci l-ar fi aşteptat un viitor îngrozitor. Din acest motiv, ea a crezut că ar fi indicat să-şi elibereze fiul de un asemenea destin crud prin orice mijloc care i-ar fi stat la îndemână."
Fără îndoială că autorul moral al acestui asasinat este astrologul. Este de notat că un mare număr de fiinţe nenorocite lâncezesc în clinici neuropsihiatrice ca urmare a vrăjitoriei şi superstiţiei, lucruri care stau, de asemenea, la baza unui important număr de sinucideri.
Cinci sute zece pasaje şi o mie două sute cincizeci de versete biblice se referă la practicile oculte. Dumnezeu îşi pune în gardă poporul

împotriva acestor păcate care orbesc pe oameni şi-i împiedică să împlinească Cuvântul Său, chiar dacă acesta este auzit citindu-se şi lămurindu-se.
MAGIA ALBĂ
Ce este magia albă?
înseamnă să vrei a tămădui şi a alunga răul prin manipulări misterioase, rostind anumite formule sau sentinţe menite să acţioneze în mod
magic.
îmi amintesc de o experienţă cu totul aparte pe care am avut-o cu un membru al familiei noastre. Persoana aceasta nu este creştină. Ea crede în Dumnezeu, la fel ca mulţi alţii, dar, aşa cum a fost învăţată în Africa de Nord, foloseşte fraze sau cifruri pentru a schimba destinul. O vreme, eu am luat lucrurile acestea destul de uşor. Totuşi, a trebuit să remarc faptul că, de când persoana aceasta se afla sub acoperişul

nostru, îmi era foarte greu să laud Numele Domnului şi să mă rog. Atunci Duhul Sfânt m-a făcut să înţeleg existenţa unui adevărat conflict. Mai târziu, cerând o explicaţie mai precisă cu privire la natura încătuşării acestei persoane ca să mă pot ruga pentru dânsa, am primit imediat răspunsul: „Magie."
„Magie?" am întrebat eu surprinsă, şi Domnul mi-a confirmat: „Da, magia albă."
Pe vremea aceea, ea prinsese, pe fotografia fetiţei sale, cu un ac cu gămălie o floare albă, ca talisman pentru ca aceasta să se căsătorească cu un băiat bun. Prin necunoaşterea adevărului şi legaţi de tradiţiile strămoşeşti, mulţi oameni trăiesc, în mod inconştient, în pericol. Persoana despre care v-am vorbit este încătuşată de tradiţie şi de superstiţie.
Iată acum câteva exemple de magie albă:
1. Să te laşi pe seama unor tămăduitori care înlătură boala, luând-o asupra lor, apoi trecând-o asupra altor oameni, animale sau plante. Majoritatea acestor vraci folosesc formule şi remedii magice. Ei sunt tămăduitori prin «simpatie» a căror tehnică se bazează pe credinţa în nişte schimburi misterioase care ar avea loc între diferite organe ale corpului omenesc şi subiecţi din lumea exterioară.
2. Consultarea unor «văzători în somn», oameni cu darul «premoniţiei». Aceştia ajung să ştie, într-o stare de semisomn, sub in-

fluenţa hipnozei, de ce boală suferă un individ şi astfel îi prescriu leacuri. Unii dintre aceşti «văzători» ating părţile bolnave sau suflă peste ele, murmurând ceva «în trei nume supreme», rostind de un anumit număr de ori rugăciunea *Tatăl nostru,* sau pronunţând cuvinte magice.
3. înlăturarea negilor cu ajutorul unor mijloace misterioase: carne putrezită, melci, slănină, iar aceasta atunci când apare luna nouă. Sau să te freci pe locul unde se află negii când

zăreşti o stea căzătoare, etc.
4. Rostirea unor rugăciuni misterioase la naşterea copiilor care au semne de mamă.
- Pronunţarea de imprecaţii contra febrei, a incendiilor, etc.
- Tratarea cu plante medicinale culese în anumite perioade, după anumite prescripţii astrologice sau cosmice şi prepararea din plantele respective a unor pomade şi leacuri băbeşti.
- Agăţarea unor legume deasupra uşii (ceapă, morcovi sau cartofi) cu scopul de a alunga boala.
- îngroparea, la un timp stabilit, a urinei şi a câtorva fire de păr provenite de la un om bolnav, sau ascunderea acestora sub o piatră.
- Unii oameni introduc o tijă de lemn într-un tub de fier în pivniţă sau în casă, contra insomniei.
- A bate un cui în tocul uşii sau în grinda casei atunci când te dor dinţii, iată o altă practică de magie albă.
- Să priveşti luna nouă, gândindu-te la ceva, ca să te vindeci de o boală de piele, iată o altă formă de magie albă.
5. Să porţi în buzunar, împotriva unor boli, un inel, un ac de păr făcut din aramă, sau o monedă de aramă. Astăzi se găsesc chiar în farmacii brăţări de aramă contra reumatismului. Ce înşelătorie! Cum se pot lăsa amăgiţi de asemenea inepţii aşa-numiţii oameni de ştiinţă?
Câtă dreptate are Biblia când spune: *„Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă!"*
6. Să porţi în buzunar sau în pantofi, contra reumatismului sau a altor boli, anumite rădăcini de plante, castane, cepe, etc.
7. Săînnozi un fir, sau un lănţişor, sau un săculeţ împrejurul gâtului unui copilaş când îi ies dinţii.
- «Să sufli» asupra unui copil care s-a lovit, pronunţând o formulă magică, pentru a-i trece durerea.
8. Unii înfăşoară ciorapul «stâng» împrejurul gâtului când au dureri de gât. Alţii poartă pe piept diferite versete biblice,

mesaje celebre, amulete cu bilete magice.
9. In sfârşit, alţii cred că trebuie să poarte cercei contra afecţiunilor nasului, urechilor şi ochilor...

Câteva obiecte servind ca suport superstiţiilor moderne

Potcoava, trifoiul cu patru foi, buburuza (vaca bunului Dumnezeu), păianjenul de seară, bufniţa, cuiburi de rândunele în casă, întâlnirea cu un coşar sau o pisică neagră, lanţuri cu rugăciuni scrise, inele conţinând câte un fir din coada elefantului, semnele zodiacului, mascotele conducătorilor auto şi ale piloţilor, purtatul amuletelor, al idolilor, etc.

Câteva semne de pretinsă nenorocire sau de bun augur

Să ieşi din pat cu piciorul stâng, păianjen de dimineaţă, întâlnirea cu o pisică neagră sau cu o femeie bătrână, ace cu gămălie, foarfece, cuţite date cadou, ţipătul cucuvelei sau al corbului, cifra treisprezece, ziua de vineri, un trăznet în pădure, spargerea unei oglinzi, a unei farfurii, căderea unui tablou, vărsatul solniţei, să baţi în lemn, să treci sub o scară... etc. etc.

Superstiţii din Islam

Islamul vehiculează multe temeri şi, prin acestea, numeroase superstiţii.

Se încearcă a se ghici viitorul, a se schimba soarta, pe scurt este vorba de «măsuri de protecţie».

Ghicitul: se întoarce ceaşca, după ce s-a băut cafeaua, pentru a ghici viitorul pe baza desenelor pe care le face zaţul în farfurie.

Să întorci holuri, aşezate pe cele două degete mari lipite. Când toţi sunt aşezaţi în penumbră, persoana «care are darul» spune o frază ce va face ca holurile să se întoarcă. Dorinţa pe care ţi-o fixezi, în momentul respectiv urmează să se realizeze.

Conjurarea sorţii, schimbarea destinului: se face prin pro-

nunţarea cifrei «5»; prin a purta un al treilea ochi, simbol al protecţiei sau al mâinii Fatmei (cf. simbolului).
41
Se merge la «taleb» care, de asemenea, conjură sorţii, cerând schimbarea destinului sugrumând cocoşi, capre. El poate să dea şi o brăţară albă pe care sunt scrise cuvinte indescifrabile, cu cerneală maro. Hârtia aceasta trebuie purtată într-un etui de piele, sau împrejurul gâtului, sau în buzunar. Apoi fierberea anumitor ierburi care pun în libertate un miros cu pretinsă putere de purificare şi protecţie.
Blestemele: alte practici foarte folosite. Rostirea cuvintelor «sound» (negru) şi «sada» (destin) cu scopul ca persoana vizată să aibă o soartă rea.
Dezbinările, certurile, destrăbălarea sunt, în multe familii, consecinţe ale acestor practici. Acolo unde domină lucrarea Diavolului, pacea, dragostea şi înţelegerea sunt excluse.
SUPERSTIŢIILE DE LA ŢARĂ
Farmecele, vrăjitoria, magia sunt foarte active la ţară. Răzbunarea, gelozia sunt unele din cauzele care le generează. Ţăranii fără apărare sunt suspicioşi şi se tem de admiraţia pe care o manifestă cineva faţă de vitele lor. Lucrul acesta l-am constatat de multe ori când mergeam să cumpăr ouă de Ia ferme.
Cunosc fermieri care şi-au pierdut toate vitele într-un scurt interval de timp. Un vecin gelos a exercitat asupra animalelor lor «arte magice». Dar această grea încercare a ajutat pe oamenii aceştia să afle «lumina». Ei s-au predat lui Isus şi El i-a binecuvântat însutit.
însă lucrul cel măi curios şi neplăcut este că asemenea temeri se pot întâlni şi în rândurile unor ţărani credincioşi. Este vorba, aşadar, de vechi legături vinovate care trebuiesc sfărâmate în Numele lui Isus ca să se poată ajunge la o viaţă de abundenţă spirituală. Domnul nostru a spus în Luca 10:19:

„Iată ci v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului."

Toate temerile şi toate superstiţiile trebuie înlăturate, în mod ferm, de credinciosul care tânjeşte după o viaţă din belşug. Teama este o boală psihică ce duce spre moarte, pentru că frica este evanghelia Diavolului. Omul biruit de temeri face Satanei un serviciu şi lui însuşi un deserviciu. Domnul Isus spune: *„Hoţul nu vine decât să fure, să*

înjunghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă via fă, şi s-o aibă din belşug. Eu sunt Păstorul cel bun" (loan 10: 10, II).

Amice cultivator, tu ai un bun Păstor în persoana lui Isus (Yislos. Dacă îi dai Lui cele dintâi roade ale tale şi ofrandele (cum a făcut-o Abel) şi după cum ne-o aminteşte Maleahi (cap. 3: 7 - 12), binecuvântarea se va coborî peste toate vitele tale, mari şi mici, şi Domnul îţi va binecuvânta pământurile şi semănăturile.

Animalele

Superstiţia atribuie broaştei râioase o virtute magică, motiv pentru care nimeni nu o omoară.

Henry de Lamiray subliniază, într-una din scrierile sale: *„Celce duce o broască râioasă sau o şopârlă nu poate fi înşelat de vrăjitorii care vor să-1 determine a vedea lucruri inexistente."* Unii sfâşie în două bucăţi un porumbel şi, în timp ce acesta moare, se atinge cu carnea sa capul copilului atins de meningită.

Orice s-ar spune, nu este un remediu indicat de un vraci, un leac băbesc ci un ritual de tămăduire care îşi are originea îndepărtată în superstiţie... Aici, animalul muribund se încarcă cu boala copilului şi îi transmite viaţa sa.

Caii: la începuturile vieţii mele de credinţă, am fost frapată de mărturia unui fermier care avea, în fiecare dimineaţă,

neplăcuta surpriză de a vedea cozile cailor împletite, ştiind că seara erau întinse şi desfăcute. El a auzit, la un moment dat, că Domnul Isus nimicea lucrările oculte. Un pastor a venit să se roage în grajd, după care, acest fapt nu s-a mai repetat niciodată.
în estul Franţei, conform unor vechi practici magice, se obişnuia ca, atunci când voiai să vinzi un cal, să-i împleteşti un snop de paie în coadă, înainte de a-1 duce la târg. Aceasta pentru ca puterile «cereşti» să intervină pentru a favoriza afacerile crescătorului de vite caic ar fi ştiut să le pună în mişcare împletind, în mod corespunzător, paiele în coama animalului său.
Diavolul foloseşte credulitatea oamenilor pentru a-i aduce în KM de robie. Este de datoria noastră să-i închidem uşa şi să ne împotrivim acţiunilor sale!

43

DESCOPERIRI DE IZVOARE

(FÂNTÂNI ŞI SURSE)

Relaţia dintre această devoţiune şi păgân este limpede. îmi amintesc că, în naivitatea mea de copil, îi cerusem unui prieten necredincios să-mi aducă apă de la un izvor binecuvântat. Mai târziu, am aflat că acesta uitase şi mi-a adus o sticlă de apă de la robinet.
în Sfânta Scriptură, Isus vorbeşte de «apa vie». Această apă care ţîşneşte din pământ este simbolul vieţii Duhului Sfânt.
Ce putem spune despre «descoperitorii de izvoare» ?
poporul Meuîşi întreabă lemnul lui, şi toiagul lui îi proroceşte"
(Osea 4: 12). Această nuia, sau toiag magic care proroceşte este de alun, de bambus, sau de fier, în formă de trident sau de spirală. Nuiaua ghicitorului care proroceşte pentru a găsi apă ne trimite cu două mii cinci sute de ani î. Cr.
Un împărat chinez, cu numele Kwang Hsu, este reprezentat cu

o baghetă în mână. Chinezii au recurs la geomancie (ghicire care se realizează prin aruncare de pământ sau praf pe o masă, studiindu-i figurile astfel formate) pentru a construi, sau a semăna sămânţa. Şi Mercur este reprezentat cu o nuia în mână. Grecii practicau ghicitul cu bagheta -rhabdomancia. Romanii şi etruscii aveau şi ei o zeitate dotată cu un toiag. Poate că, pornind de la asemenea credinţe populare, în basme, zânele au în mână toiege, sau baghete. Nu se ascunde aici încă una din şmecheriile Diavolului care îl pregăteşte pe om, încă din copilărie, for-mându-i predilecţia pentru misticism? Da, în spatele acestora, se ascund puteri diabolice care răspund Ia întrebările manipulatorilor. *„Fereşte-te de basmele lumeşti şi băbeşti"* '(1 Timotei4: 7).
Am cunoscut un «descoperitor de izvoare» care venea la adunările noastre evanghelice. Dar, vai, în vremea aceea eu nu puteam încă să spun cu hotărâre că această «ştiinţă» sau «magnetism» are un caracter diabolic. Pastorul care a lucrat înaintea noastră, un om sfânt al lui Dumnezeu, şi-a dus misiunea la îndeplinire cum a putut mai bine, dar nu era mai edificat ca noi despre adevărata origine a cercetătorilor de izvoare. Despre lucrul acesta, el ne-a spus: „Omul acesta are un dar deosebit." Unii cred că un asemenea «dar» ar proveni din partea lui **II**
Dumnezeu. Acest «creştin-cercetător de izvoare» nu a pulul propăşi niciodată în viaţa spirituală. Cu prilejul unei vizite pe care i-ain făcut-o, el mi-a mărturisit că nu poate citi măcar un singur verset din Biblie. Imediat ce o deschide, adoarme. Bărbatul acesta ar fi avut nevoie de oameni mai avizaţi decât noi, în acea vreme, pentru a-1 conduce la pocăinţă, pentru a-şi pune toiagul pe foc şi a-L primi pe Isus Cri st os M Mântuitor personal. Din păcate, prea mulţi slujitori ai lui Dumnezeu cred că, pentru a înainta în viaţa de credinţă, este suficient să-L accept i pe Isus ca Salvator, să te botezi, fără s-o rupi cu

păcatul acesta. Nu, de o mie de ori: Nu! Fără pocăinţă, fără umilinţă nu există iertare.
Iată de ce uneori creştinii bat astfel pasul pe loc din lipsă de cunoştinţă. Ei ar vrea să meargă înainte, dar nu pot, căci convertirea lor nu s-a produs decât la nivelul minţii, fără a afecta întreaga fiinţă.
TĂMĂDUITORII
Mă rog adesea pentru o prietenă care a eşuat în viaţa de căsnicie. Soţul ei este membru al Bisericii, botezat în apă. Totuşi, bărbatul acesta este violent, are un comportament contradictoriu şi o puternică înclinaţie spre păcat. Viaţa lor în doi este făcută din suişuri şi coborâşuri, dar mai ales din coborâşuri. De altfel, este un om simpatic şi inteligent, dar Diavolul are în persoana lui o victimă pe care a subjugat-o.
Intr-o zi când i-am cerut prietenei mele noi informaţii cu privire la el, am aflat că din nou cuplul respectiv se afla în criză. în cursul conversaţiei, m-am interesat dacă nu cumva acest bărbat a avut de a face vreodată cu ştiinţele oculte, „3a da", a fost răspunsul, „el era tămăduitor, vindecând arsurile, negii, etc." Ea a mai adăugat: „El este încă foarte mândru de darurile sale din trecut şi vorbeşte mereu despre acestea." Am înţeles atunci de ce acest om nu înainta în viaţa creştină şi de ce căminul său suferea de vreo douăzeci de ani. Astfel descoperim, în Bisericile noastre, asemenea persoane care sunt un serios obstacol în calea trezirilor spirituale.
Eu îi voi da acum cuvântul aici lui Filip Goillot: „Prin anul 1959, părinţii mei au chemat un descoperitor de izvoare cu mare faimă peni iu a căuta apă în cadrul domeniului nostru. După ce a făcut «varză albă», acesta a fost invitat în casă de către tatăl meu pentru a lua o gustau-. Omul respectiv s-a instalat într-un fotoliu, şi-a deschis valiza sa de culoare neagră care era plină cu tot felul de pendule şi mici flacoane cu

medicamente homeopatice. El ne-a făcut o scurtă expunere asupra tehnicii sale de lucru, menţionând cum determina el medicamentul potrivit în funcţie de diagnosticul pe care îl stabilea. Apoi, în ciuda timidelor reţineri ale mamei mele, ne-a consultat de la distanţă pe sora mea mai mică şi pe mine. întorcându-şi pendula, el a declarat cu un aer inteligent, afectat: .Această micuţă va purta ochelari de la vârsta de 6 ani... cât despre băiat, acesta are rinichii sensibili, mai ales cel stâng." Sora mea avea să poarte într-adevăr ochelari de la vârsta prezisă. Cât despre mine, ceva mai târziu am început să sufăr de rinichi. Timp de 18 ani, am resimţit crizele de rinichi care mă determinau adesea să mă culc în pat. Nimic nu mă ajuta: masaje, gimnastică, medicamente... Unii au fost de părere chiar să se recurgă, pentru mine, la rugăciune cu punerea mâinilor. Oare cauza bolii era articulară, musculară sau organică? Era imposibil de determinat acest lucru. Mai târziu, lucrând într-un cabinet de radiologie, am profitat de lucrul acesta pentru a mi se face o cercetare mai profundă, însă nu s-a putut stabili nici o cauză de natură organică, fiziologică... Situaţia mea se agrava pe zi ce trecea. Când îmi veneau crizele, gândul meu se oprea invariabil la spusele aceluiom şi ziceam: este normal să sufăr, căci rinichii mei sunt sensibili. Crezusem în această prezicere nefastă, şi aceasta încă de la apariţia primelor dureri. Mai târziu, când eu m-am dedicat cauzei Domnului, mi se întâmpla adesea să fac mari eforturi, în special pentru instalarea unui cort de evanghelizare. Durerile conjugate cu oboseala mă puneam într-o situaţie insuportabilă. îmi trebuiau două zile ca să-mi revin după fiecare operaţie de montare sau de demontare a cortului. într-o zi, când ne-am întors dintr-o misiune, eram la volanul furgonetei care mă zdruncina puternic. Durerile au devenit imposibil de suferit. Atunci, nemai-putând răbda suferinţele, în timp ce conduceam maşina, m-am rugat lui

Dumnezeu în felul următor: „Doamne, dacă vrei să Te slujesc, Te rog să dai Ia o parte răul acesta din trupul meu care mă copleşeşte şi mă împiedică să-mi pun toată energia în slujba Ta! „Mi s-a părut că aud un glas care îmi spune; „Satan este acela care îşi bate joc de tine!" Ah! Cum aşa? Şi am rememorat cei 18 ani de suferinţă. Un gând mi-a fulgerat atunci prin minte: vasăzică atunci când eu am auzit acest pseudo-diag-nostic, i-am luat de bun, deşi nu aveam decât nouă ani şi eram atât de naiv la acea vârstă... Cuprins de o mare indignare, mi-arn zis: «Satano, tu m-ai subjugat multă vreme impunându-mi aceste dureri, dar acum am învins. Durerile mă vor părăsi în Numele lui Isus.» Am simţit că o sarcină, o povară mi se ia de pe umeri. Am continuat să conduc maşina, fără a mai simţi vreo durere. Şi durerile respective nu s-au mai întors

niciodată. După unsprezece zile de la acea dată, am împărtăşit această experienţă părinţilor mei. Ei înşişi fiind creştini, la auzul acestor lucruri au fost peste măsură de uluiţi, căci se adeverea că eliberarea mea coincidea cu mărturisirea lor făcută lui Dumnezeu cu privire la păcatul comis în urmă cu câţiva ani: acela de a fi consultat şi invitat la ei acasă pe un om care se îndeletnicea cu ghicitul."

„Când creştinii vor stăpâni arta de a alunga demonii, trezirea spirituală nu va întârzia", a spus reverendul Besworth. Cunosc comunităţi care nu pot propăşi: Turmele de credincioşi sunt mereu frământate, agitate din pricina criticilor, certurilor şi a altor lucruri rele. Păstorii nu pot rămâne acolo multă vreme. Oare nu ar fi indicată aici o cură sufletească, căutând să vedem dacă asemenea păcate au fost scoase la iveală şi mărturisite, dacă cei ce le-au practicat odată s-au pocăit cu adevărat de ele? Chiar dacă victima abandonează această practică, Diavolul nu-i dă drumul din ghearele lui, urmărind a

duce până la capăt lucrarea de distrugere în Biserica respectivă. Ne este vestită Evanghelia. Toată lumea ar vrea să fie salvată. Dar să predicăm pocăinţa, pentru ca mântuirea să aibă adevărata ei semnificaţie. Eu nu am auzit niciodată predicându-se că *„mincinoşii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu"* până când nu am citit: *„Dar cât despre Mcoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinători Ia idoli şi toţi mincinoşii partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua "* (Apocalipsa 21:8). Atunci eu am fost convinsă de păcat şi Domnul m-a eliberat.
O prietenă mă întreba într-o zi ce părere am despre tămăduitorii de negi. Mi-am amintit atunci că m-am rugat odată pentru două fete stăpânite de un duh de mutilare. Una şi-a distrus vaginul şi anusul cu foarfecele şi a trebuit să sufere o grea operaţie pentru a i se face o deviere. Am aflat că, la vârsta de 13 ani, mama sa o dusese la un tămăduitor ca să-i vindece mâinile pline de negi. Ea a fost vindecată, dar
cu ce preţ?!!
Oare Satan poate să-1 alunge pe Satan? împărăţia sa nu este dezbinată. Altădată, fata aceasta avea negi, acum însă are un duh de autodistrugere. Tămăduitorul respectiv, ei însuşi un rob al Satanei, i-a transmis fetei duhul acesta. Cauza fusese scoasă la iveala. Ah, dacă am fi ştiut-o mai devreme!
Cealaltă tânără a fost luată sub observaţie într-o clinică de neuro-psihiatrie. O forţă de necontrolat o împingea mereu să se automutileze. Cauza? Mama sa o dusese la un tămăduitor pentru acelaşi motiv ca în cazul celeilalte tinere amintite mai sus.

Este înfiorător să descoperim că aceste contralovituri sunt suferite ca o consecinţă a neascultării de Dumnezeu!
„Să nu fie la tine nimeni care să-fi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de

cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor!" (Deuteronom 18: 10).
Vracii sunt şi ei radiostezişti, oameni care percep cu ajutorul radiaţiilor electromagnetice. Creştinii care ajung să recurgă la asemenea oameni şi metode ignoră puterea lui Dumnezeu şi vor secera rătăciri şi suferinţe extraordinare.
SPIRITISMUL
Această credinţă presupune o posibilă comunicare între oamenii vii şi cei morţi. Spiritismul (din latinescul «spiritus» - duh, spirit) este ca orice magie, foarte periculos, căci în realitate nu morţii răspund, ci dracii care se deghizează şi-şi atribuie numele morţilor. Interdicţia Scripturii este categorică: *„Nimeni care să cbeme morţii; oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului"*(Deuteronom 18: 11,12).
Istoria prezicătoarei din En-Dor care chema morţii şi care este întrebată de Saul (1 Samuel 28) este controversată în privinţa lui Samuel care răspunde. Totuşi, este sigur că prin încălcarea poruncii divine a cunoscut iminenţa morţii lui.
Isaia 8: 19 zice: *„Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii?"* Este la fel de condamnabil să te adresezi morţilor, ca şi idolilor. Principiul este acelaşi: In spatele idolului de lemn, de ipsos, de bronz se ascunde Satan.
„împăratul Ahazia a căzut printre zăbrelele odăii lui de sus în Samaria şi s-a îmbolnăvit. A trimis nişte soli şi le-a zis: «Duceţi- vă şi întrebaţi pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să ştiu dacă mă voi vindeca de boala aceasta. Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie, tişbitul: „Scoală-te, suie-te înaintea solilor împăratului Samariei, şispune-le: «Oare nu este Dumnezeu în Israel de vă duceţi să întrebaţi pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?»" (2 împăraţi 1: 2, 3). Domnul S-a mâniat aflând că împăratul Samariei se abate de la Dânsul prin necredinţă şi i-a zis prin Ilie: *„Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri.* "Şi aşa a fost. Răspunsul i-a venit,

dar nu de la Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ci de la Domnul. Dacă s-iii li adresat lui Dumnezeu, Ahazia s-ar fi tămăduit la fel ca Ezechia.

46

Dacă cei ce invocă idolii, statuile, s-ar adresa lui Dumnezeu prin Domnul Isus Cristos, ar primi răspunsuri pozitive.

Din ce în ce mai mult, tinerii caută să aibă experienţe extraterestre prin intermediul spiritismului. într-adevăr, este un mod de a înlocui credinţa scripturistică într-o continuare a vieţii după moarte. Aceste experienţe au loc în timpul şedinţelor de spiritism prin intermediul unor «medii» (persoane «receptive»): spiritele invocate răspund, fie prin lovituri în perete (spirit care loveşte), fie prin pahare care se mişcă sau mese care se deplasează.

în această categorie se poate plasa scrierea automată. Unele medii scriu automat ceea ce le dictează spiritele, în absenţa oricărei gândiri. Spiritele recunosc că aceste scrieri sunt mesaje provenite din lumea cealaltă. Doctorul Tischner afirmă că sunt activităţi oculte, omul putând să-şi piardă controlul de sine.

Iată o mărturie adusă cu prilejul uneia din emisiunile televizate ale „Impact du Plein Evangile", prin reţeaua Monte Carlo, a cărei temă era: „Exorcismul", cu pastorul Emile Dalliere. Invitatul zilei era un tânăr care fusese antonist (de la Anton). Acest tânăr practica scrierea automată. Iată câteva extrase:

„Acum mai bine de patru ani, mergeam spre Paris, neştiind exact încotro s-o iau. Eram singur, pradă gândurilor mele, când am văzut o capelă cu această insripţie: „Cultul antonist". Am intrat din curiozitate. Voiam să văd despre ce este vorba, să mă documentez. O femeie m-a primit foarte călduros şi m-a invitat într-o cameră pentru a sta de vorbă. Totuşi, ceva m-a şocat când mi-a spus: „Ne vom ruga lui Anton." Neştiind nimic în privinţa aceasta, m-am încrezut în ea, şi am început să

ne rugăm la Anton. Anii au trecut. Am avut unele semne de vindecare, dar eram mereu sub influenţa stareţei care era «spirit». Această soră mi-a spus: „O, te văd gata să îmbraci haina tămăduitorilor". „Din momentul acela, nopţile mele au început să fie bântuite. Da, într-adevăr, bântuite. Nu mai eram eu însumi. în fiecare dimineaţă, adunam o mulţime de fire de păr din pat. Eram deranjat în somn. La 24 decembrie 1976, pe la ora 16, 30, mă întorsesem de la lucru. Deodată am fost cuprins de un freamăt şi de dorinţa de a scrie. Nu mai eram eu însumi. Intrasem în scrisul automat. Am făcut experienţe şi cu martori. Mă legau la ochi şi, totuşi, puteam scrie pe rândurile unui caiet. Nu mai puteam să-mi revin. Nevrînd să mai stau acolo, am ieşit în stradă mergând la voia întâmplării. Era ora patru dimineaţa, în ianuarie. Ningea. Nu mai puteam. Am implorat Cerul să mă elibereze de această posedare, perfect conştient că nu mai sunt eu însumi. Am întâlnit atunci un bărbat care mi-a dat Cuvântul lui

Dumnezeu, Cuvântul izbăvirii. El mi-a vorbit din Biblie şi m-a întărit. S-a rugat pentru izbăvirea mea şi a alungat duhul rău. Am fost eliberat în întregime."

Manipulările oculte antrenează o concentrare de energie care rupe echilibrul constituţiei fizice.

Un alt psihiatru, dr. Moli, în lucrarea sa: *Une cartiere demedicin de l'ăme* (O carieră de medic al sufletului), spune că ocultismul constituie, pentru sănătate, un mare pericol. El aminteşte că scrierea automată exersată şi întreţinută de persoane bolnave poate provoca grave fenomene de schizofrenie., Am observat personal cazuri când pacienţii suferind de uşoare tulburări psihologice au simţit o agravare sensibilă a bolii ca urmare a practicării scrierii automate. Ei sufereau în final o adevărată dezagregare psihică." Unele

«medii spiritiste» recunosc că, în spatele acestor manifestări, se ascund duhuri rele, demoni, stăpânitori şi căpetenii ale întunericului.

Morţii pot apărea în realitate?

Biblia ne spune, în Evanghelia după Marcu, despre arătarea lui Moise şi Ilie pe un munte înalt. Isus era de faţă cu prilejul acestei apariţii. Dar Ilie fusese înălţat la cer fără a cunoaşte moartea, în timp ce corpul lui Moise a fost disputat între Diavolul şi arhanghelul Mihail (Iuda 1: 9). Trebuie să ţinem seama de ceea ce spune Domnul Isus: un mort nu poate merge la cei vii (Luca 16: 31).

Ce trebuie să credem cu privire la apariţia morţilor?

Este o chestiune riscantă. Am cunoscut oameni sărmani care spuneau că aveau mereu apariţii de sfinţi, însă ei erau complet debusolaţi în credinţa lor. Viaţa lor nu s-a îmbogăţit cu nimic. Aici este vorba de o acţiune diabolică. Diavolul se foloseşte de orice lucru pentru a atinge creatura lui Dumnezeu şi a o lega în lanţurile fărădelegii şi ale nenorocirii.

Morţii mi au nici o putere sau misiune pe pământ. Multe persoane se roagă pentru morţi. Altele se roagă ca morţii să-i ajute. Rugăciunea către morţi este o comunicare de spiritism prin care se introduce Satan. Biblia ne spune: *„Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei* se vor odihni *de ostenelile lor, căci*

faptele lor îi urmează!" (Apocalipsa 14: 13). Alţii, dimpotrivă, sunt pradă chinurilor (Luca 16: 23). Morţii nu pot ajuta pe cei vii. De altfel, toţi cei ce cheamă morţii, mai devreme, sau mai târziu, trebuie să-L întâlnească pe Domnul Isus, adevăratul sprijin şi adevăratul Eliberator (Isaia 8: 18 - 22).

Am vizitat la Paris o doamnă deosebită. O găseam totdeauna culcată în pat. Intr-o zi când ne-am rugat pentru ea, Dumnezeu ne-a arătat că ea îşi invoca soţul decedat. Ne-am mai dus s-o

vedem. Ea ne-a mărturisit că în fiecare seară, spre miezul nopţii, soţul ei venea s-o viziteze. Ea îi simţea prezenţa, îi vorbea. Femeia, la cererea noastră, a acceptat să respingă aceste vizite diabolice, şi-a înţeles păcatul şi s-a umilit în faţa lui Dumnezeu. Ceva mai târziu, am auzit că femeia aceasta a ieşit după cumpărături, lucru pe care nu-1 mai făcuse de câteva luni de zile. Ea fusese eliberată de spiritul unui mort. Intr-o zi, soţul meu vizită o bătrână care se socotea «creştină». In faţa unui altar, ea invoca morţii.
Cei ce au avut de-a face cu Diavolul, trebuie nu numai să se umilească, dar şi să-i poruncească acestuia să iasă din viaţa lor. Prea mulţi copii ai lui Dumnezeu încă legaţi de asemenea practici vinovate cunosc frica, boala, împotrivirea faţă de viaţa Duhului Sfânt.
Unii cred că deoarece iubiţii lor care au murit erau credincioşi, deci se află în cer, ar putea exercita o autoritate, o influenţă, asupra vieţii lor. Se spune că o văduvă a murit, lăsând copii la o vârstă fragedă. Atunci când sufletul său intra în paradis, acesta a fost oprit de soţul acesteia care i-a zis să se ducă înapoi pe pământ pentru a se ocupa de copii. Moarta s-a trezit după câteva ceasuri şi a povestit ceea ce experimentase. Noi ştim că Prinţul vieţii este Isus Cristos. De aceea este un mare pericol să stabilim o doctrină pornind de la asemenea mărturii. Poate veni un mort să-şi ia o rudă şi s-o ducă în cer? In Evanghelie ni se spune că îngerii au venit să-1 ducă pe Lazăr (Luca 16; 22). îngerii au venit să-L întărească pe Isus (Matei 4: 11). Dar nu se spune nicăieri că duhurile morţilor au coborât pe pământ pentru a căuta alţi morţi. Diavolul este expert în arta de a se da drept altul. Dracii sunt spirite care pot vorbi (Mica 3: 11), care ştiu să se prefacă.
Şi spiritismul se dă drept o religie creştină. Cei care îi practică se cred a fi creştini. Ei II pun pe Isus pe acelaşi plan cu Brahma, cu Bovana... Este ceva drăcesc de «fals». Numai Isus

poate da viaţa izbăvindu-ne de robia păcatului.
Pe cel care citeşte aceste rânduri şi care practică sau a practicat spiritismul în mod frecvent, serios, sau în derâdere, făcând să se mişte

mesele... îl invit să se pocăiască, căci Diavolul îşi rezervă dreptul asupra acestei fiinţe pe care a legat-o de dânsul sub pretextul legăturii cu morţii. Este un lucru foarte grav. Eu vă invit:
- să ardeţi toate obiectele pe care le-aţi folosit în acest scop;
- să-L acceptaţi pe Domnul Isus ca Mântuitorul vostru personal. Isus este viu. El a înviat şi este singurul Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni. El a dezbrăcat domniile şi stăpânirile şi le-a făcut de ocară înaintea lumii (Coloseni 2: 15).
în *Ocultisme ă la lumiere du Christ* (Ocultismul în lumina lui Cristos), Maurice Ray explică cum o tânără a fost legată, în duhul ei, asistând la o singură şedinţă în care s-a încercat să se mişte o masă. De atunci, ea avea halucinaţii şi nu mai putea să citească Biblia. Duhul său era închis oricărei vieţi spirituale. Fratele acesta a dezlegat-o.
Chiar dacă noi nu am fost decât o singură dată la astfel de oameni, însă am încercat să obţinem mişcarea unei mese sau cititul în zaţul cafelei, după ce ne-am pocăit trebuie să poruncim oricărui duh necurat să ne părăsească.
Din ce în ce mai mult, tinerii sunt avizi de a cunoaşte. Chiar şi unii oameni de stat îi consultă pe aceşti pretinşi văzători. Doamna Soleil are propriile sale emisiuni la televiziune şi radio! Lumea este însetată de supranatural şi primeşte tot ce i se oferă cu ochii închişi. Mie mi-ar place să spun aceste lucruri tinerilor creştini care au avut chiar şi cea mai mică experienţă ocultă: ei trebuie să poruncească spiritului care i-a vizitat să plece. Ştiu foarte bine că unii copii de credincioşi au

făcut lucrul acesta din curiozitate. Este necesar să te umileşti înaintea Domnului, dar insuficient, pentru că Vrăjmaşul şi-a asigurat intrare în viaţa ta. Şi atâta timp cât el nu va fi alungat, va revendica nişte drepturi asupra ta.
O colegă de şcoală mi-a povestit că asistase la o şedinţă spiritistă unde, ca să se distreze, soţul său, medic, şi confraţii săi au încercat să mişte o masă. De atunci unul din interniştii practicieni a căzut într-o puternică depresiune nervoasă, namaiputînd să scape. Aş mai putea adăuga numeroase asemenea mărturii.
Satan care urmăreşte pierzarea noastră ne-a antrenat în diferite forme de neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu spune că *„neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi* împotrivirea *nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli"* (1 Samuel 15: 23). Numai sângele lui Isus Cristos ne curăţă de aceste păcate.
52
Tu, care citeşti rândurile acestea, şi te simţi vizat, zi cu mine: „Doamne, iartă-mă pentru ceea ce am făcut din neştiinţă! Vin la Tine acum. Iar pe tine, Satano, te alung în Numele lui Isus. Pleacă din viaţa mea!" Sângele lui Isus face ca dracii să fugă şi prin aceasta El ne purifică.
TELEPATIA
Telepatia sau clarviziunea este o comunicare extrasenzorială între două persoane a căror depărtare exclude orice posibilitate de transmisie prin mijloace uzuale. Am reţinut mărturia unei tinere care-şi dădea în minte întâlnire, la o anumită oră, la un loc precis, cu un amic şi care, efectiv întâlnea persoana cu care comunicase doar în gând.
Din ce în ce mai mulţi oameni se distrează în a practica telepatia prin căutarea supranaturalului şi fără a cunoaşte consecinţele. Iată istoria lui Spotty, apărută într-un ziar şi intitulată: „O uimitoare experienţă de

telepatie".
O doamnă povesteşte: „Un cuplu tânăr, mă abordează pe stradă: - Doamnă, îmi zice băiatul, v-am văzut intrând în băcănie şi am înţeles imediat că dv. iubiţi pisicile. Noi ţinem mult la pisica aceasta, însă nu o mai putem păstra. Vreţi s-o adoptaţi?
Am rămas foarte surprinsă de francheţea lor. Am luat în braţe pisica ce avea o lună şi jumătate, m-am uitat îndelung în ochii ei verzi. Ceva ca un curent a trecut prin noi. Nu şi-a luat ochii de la mine şi a început să toarcă. Le-am mulţumit tinerilor. Aveam impresia că nişte forţe necunoscute puseseră stăpânire pe mine. Acceptasem pisica pentru că în ajun avusesem o discuţie cu o prietenă care studia percepţia extrasenzorială. Ii povestisem că pisoiul meu, Miquet, dispăruse. Ea s-a oferit să mă ajute să-1 caut sub forma unei meditaţii şi respectând anumite ritualuri. Trebuia să atingi animalul folosind o putere psihică pe care fiecare din noi o posedă. Ea era convinsă că o puternică chemare telepatică îl va aduce înapoi pe motan. Dacă, între timp, pisoiul murise, o altă pisică, cu simţul psihic dezvoltat, va răspunde chemării noastre şi îl va înlocui, fără întârziere, poate chiar în 24 de ore. Prietena mea era încântătoare, nededată deloc magiei, astfel încât am ascultat-o şi i-am acceptat sugestia. A doua zi, m-am simţit obligată să merg la băcănie. Această pisică nouă, Spotty, iubea muzica. A adormit în scurt timp pe genunchii mei. Se introdusese în existenţa mea. Am adoptat-o atât de rapid în viaţa mea, încât mă întrebam dacă nu cumva toate acestea au

de a face cu o experienţă extrasenzorială, cu atât mai mult cu cât Spotty manifesta un fel de recunoştinţă pentru Măria, prietena care mă sfătuise să recurg la acele metode. Nu se putea despărţi de dânsa. Am păstrat-o un an, după care a intervenit nevoia schimbării locuinţei şi, cu o mare durere în

inimă, am oferit-o pe Spotty Măriei. Mutarea mi-a permis să uit privirea acuzatoare a pisicii pe care o abandonasem. Simţeam în fundul inimii ceva asemănător unui act de trădare. în momentul respectiv, am făcut o experienţă ciudată. în timp ce mă uitam la televizor, m-am pomenit rostind următoarele cuvinte cu glas tare: „Spotty, ce mai faci?" Nu obişnuiam să procedez astfel. De aceea am rămas eu însămi surprinsă. Dar cel mai surprinzător este că, în acel moment, am simţit prezenţa pisicii ascunse, după obiceiul ei, cu capul sub bărbia mea. Impresia a fost atât de reală, încât ridicasem deja mâna ca s-o mângâi, când m-am sustras vrăjii. A doua zi, am chemat-o pe prietena mea ca să aflu ce se întâmplă. Ea mi-a explicat că pisica fugise în cartierul în care locuia şi pe care nu-1 cunoştea bine încă. Am fost copleşită de tristeţe, gândindu-mă că poate pisica murise. Apoi am visat că Spotty era în primejdie. Şi Măria a făcut, în noaptea aceea, o experienţă asemănătoare. Fenomenul era bizar. Ea îmi recomandă să telefonez profesorului său de experienţă extrasenzorială care ne sfătui să mergem în ultimul loc unde locuise pisica, ca să practicăm aici experienţa utilizată prima dată pentru întoarcerea sa. La ora şase seara ne-am unit puterile noastre psihice pentru a regăsi pisica. După o oră eram sfârşite de oboseală. A doua zi dimineaţa am fost împinsă să ies din casă. Am mers de-a lungul blocului şi m-am oprit în faţa unui drum marcat cu inscripţia „privat". Am simţit nevoia să mă duc acolo şi să chem pisica. Am strigat: „Spotty, vino aici." Am fluierat, apoi am chemat-o din nou. O doamnă a deschis uşa şi m-a întrebat: «Căutaţi o pisică neagră?» «Da», am răspuns eu. «Vine aici în fiecare zi ca să mănânce.» Mi-a promis că-mi va telefona imediat ce va veni din nou. Nu am putut aştepta telefonul. M-am reîntors acolo pe la ora şaisprezece, mi-am văzut pisica şi am recuperat-o cu bucurie." Aici avem un exemplu de telepatie. Această persoană s-a

lansat într-un domeniu periculos, ocult, care avea să aibă consecinţe grave. Când ea i-a vorbit pisicii, i-a simţit prezenţa, deşi pisica, nu era acolo în realitate. Este deci un spirit mincinos care acţionează, un demon care conduce pe cei ce practică telepatia spre scopul dorit. La în&eput, ei primesc un ajutor pe care însă, mai târziu, îl plătesc foarte scump. Diavolul se infiltrează prin aceste lucruri. El este cel care conduce totul şi dă senzaţia că pisica este acolo. Aceste mijloace sunt soluţii
54
provizorii (paliative) ale Diavolului, pe când Domnul Isus ne spune simplu: *„Şi orice veţi cere în Numele Meu voi face" (lo&n* 14: 13). într-o zi, soţul meu ieşi din garaj şi trecu peste o pisică la care ţinea mult. Eram foarte supăraţi la gândul că acest mic animal, atât de răsfăţat, fusese strivit de stăpânul casei şi că va muri undeva într-o zi aspră de iarnă. M-am rugat Domnului să mi-o aducă înapoi. Câteva ore mai târziu, pisica reveni, destul de înfricoşată, având numai coada puţin şifonată.

Putem să ne rugăm Domnului şi pentru aceste mici animale pe care El însuşi le-a creat pentru bucuria şi nevoile omului, fără a trece prin gimnasticile oculte şi periculoase ale telepatiei şi ale altor practici
de genul acesta.

Feriţi-vă şi de cărţile care explică visele, căci există interpretări
date de Dumnezeu (Daniel 1: 17).

LANŢURILE DE RUGĂCIUNE

Poate că într-o zi aţi găsit aceste «lanţuri de rugăciune» în cutia
poştală. Iată un model:

„Sfinte Antoane din Padova, roagă-te pentru noi! Pentru grijile şi problemele noastre. Dă-ne sănătate, linişte, îndeplineşte-ne

dorinţele! Am încredere în dv. Nu vă distrugeţi norocul. Veţi cunoaşte o mare bucurie. Acest lanţ a început în Auvergne şi trebuie să facă ocolul pământului. Copiaţi-1 în timp de 15 zile. în ziua a treisprezecea, veţi avea o mare bucurie. Trimiteţi-1 unei persoane căreia îi doriţi cele bune.
- Domnul Roquet 1-a distrus, şi şi-a pierdut fiul.
- Doamna Gallup 1-a copiat, şi a câştigat trei milioane.
- Domnul Jacquet 1-a păstrat, şi s-a sinucis.
- Douăzeci şi cinci de soldaţi l-au copiat şi au făcut avere.

Vă conjur, nu distrugeţi acest lanţ, nu-1 distrugeţi nici chiar dacă nu credeţi. Viaţa dv. se va schimba. Noroc şi mulţumesc."

îmi amintesc că am copiat o scrisoare de felul acesta pe vremea când nu cunoşteam adevărul cu privire la lucrurile acestea.

îmi aduc aminte că am distrus una, cu bună ştiinţă, atunci când îl cunoscusem pe Domnul, şi nici o nenorocire nu mi s-a întâmplat!

Isus a spus: *„Iată că v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii"* (Luca 10: 19).

55

în cazul de faţă, Domnul ar spune: „Vă dau puterea să sfărâmaţi «lanţurile»." Lanţurile sunt stabilite pe reuşită sau pe moarte. Satan ameninţă orice «scurt-circuitare» şi promite fericirea celor ce-1 onorează.

Aceste lanţuri ne încătuşează. Satan lucrează la toate nivelele spre a înlănţui creatura lui Dumnezeu.

In toate cazurile, nu vă daţi înapoi de Ia a arunca în foc orice asemenea scrisori. Cântaţi fericiţi în timp ce flăcările mistuie minciunile respective: „Sângele lui Cristos mă eliberează, sângele Aceluia care a murit pe cruce pentru a nimici lucrările Diavolului!"

ASTROLOGIA

(CITIREA SN STELE)

„Să nu fie nimeni la tine care (...) să aibă meşteşugul de cititor în stele şi de vestitor al viitorului..." (Deuteronom 18: 10)

Astrologie şi horoscop

Oamenii au recurs la astrologie de multe veacuri. Semnele zodiacului erau gravate în vârful turnului Babei (vezi notele Bibliei *Dake,* pag. 9, vers. engl.). Este încă un suport de care se foloseşte Diavolul pentru «a face preziceri», însă aceste preziceri nu sunt nici pe departe adevărate. Sistemul astrologie al «hărţii cerului» este fals din punct de vedere ştiinţific. Cei care cred că sunt născuţi în cutare constelaţie, nu sunt în realitate, căci nimic nu este fix. Totul evoluează în imensul mecanism al cerului. Nimic nu mai este astăzi asemănător «hărţii astrologice» utilizată, în ciuda oricărei evidenţe, de astrologii moderni. Un copil ştie că nu soarele se învârte în jurul pământului, ci invers. Astrologia lucrează cu noţiunea de soare învârtitor în jurul pământului. Cerul nu este plat cum credeau astrologii antichităţii, care au stabilit harta ghicitoare a cerului. Astrele care se încrucişează se află, unele faţă de al-tele, la distanţe incomensurabile. Ptolemeu plasa lumea noastră în centrul Universului. Astăzi se ştie că nu aceasta este realitatea. Contrar afirmaţiilor astrologiei, nu există aştri retrograzi sau staţionari. Au fost descoperite alte trei noi planete care nu figurează în simbolismul

CC

incorect şi deloc ştiinţific al astrologiei. S-a dovedit că «gemenii astrologiei» au vieţi total diferite.

Chiar şi oamenii cei mai eruditi şi sensibili se află în dezechilibru în viaţa lor de zi cu zi. Omul îşi are propriile sale limite. De aceea consultă orice şi pe oricine. însă pentru om a spus Domnul Isus: *„Eu sunt CALEA, adevărul şi viaţa"* (Ioan 14: 6).

Prietene care citeşti aceste rânduri, mii de oameni de afaceri şi

oameni politici se întorc astăzi către singurul drum bun: ISUS. Mulţi ajunseseră să naufragieze, să falimenteze. Isus i-a ridicat. Domnul Isus nu a spus: „Eu sunt un drum, o cale", ci CALEA. începe deci prin a-I cere iertare că ai bătut la alte uşi, nu la uşa Lui. Rupe-o total cu toţi astrologii şi nu mai citi horoscoapele. Dumnezeu este Stăpânul Universului. Ni se spune despre Domnul Isus că *„prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute, fie scaune de domnie, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El"* (Coloseni 1:16). Oare fiii unui Dumnezeu atât de mare au nevoie să se adreseze altei persoane şi nu Lui însuşi? Din cauza păcatelor, a necredinţei noastre, Dumnezeu Şi-a retras mâna Lui plină de binecuvântări, însă este gata imediat să toarne tot felul de bunătăţi peste noi în momentul când venim la El cu pocăinţă. Astrologia a fost discreditată o bucată de vreme, dar acum câştigă o primire «triumfală» în lumea întreagă. Un sondaj efectuat în 1968 de Ires Marketing a dat următoarele rezultate:
- 80 % dintre francezi cunosc semnul zodiacal la care se referă;
- 60 % îşi citesc, în mod regulat, horoscopul;
- 70 % din femei şi 50 % din bărbaţi cred în horoscopul lor.

în Franţa există un medic de familie la 2 500 de locuitori şi un astrolog la 1 500 de locuitori. Această proporţie nu ia în considerare şi astrologii «clandestini». Revistele de astrologie se înmulţesc pe zi ce trece. Prin intermediul ziarelor, revistelor, televizorului, radioului, putem şti că vestitele case de modă pariziene aleg, pentru a-şi prezenta colecţia lor, o zi plasată sub o bună influenţă planetară. Marlene Dietrich ar fi cerut un rendez-vous domnului U.Tant, (fost secretar al Naţiunilor Unite) pentru a-1 informa că data stabilită pentru o şedinţă extraordinară a Adunării Generale nu se prezenta sub auspicii favorabile.

Un vechi adagiu spune: „Filozofia şi medicina au făcut din om cel mai înţelept dintre animale, ghicirea şi «astrologia» cel mai nebun, superstiţia şi despotismul cel mai nenorocit."
Astrologia transmite minţii
57
obiceiurile fataliste. Ea distruge libera alegere şi, prin urmare, conştiinţa. Voi lua un mic exemplu spre a mă face mai explicită.
O doamnă care urma să nască, peste puţin timp a consultat un astrolog. EI i-a prezis că, pentru a beneficia de cele mai mari şanse as-trologice, copilul ei ar fi trebuit să se nască într-o duminică la ora zece dimineaţa. Medicul său obstretician i-a observat neliniştea femeii, însă nimic nu se întâmplă duminică Ia zece dimineaţa. Sclavă a prezicerii, femeia respectivă, departe de a fi o proastă oarecare, ceru să i se facă o cezariană la orele zece dimineaţa. Copilul ei s-a născut minunat, dar la câteva ore după naştere a murit! Ce alienare umană! Ea făcu lucrul acesta cu scopul de a-i da copilului mai mult noroc. De frică, mama aceasta a crezut în astrologie mai mult decât în Dumnezeu.
De ce astrologia a pus deodată stăpânire pe imaginaţia universală? Cei care îşi dau seama că societatea noastră este una decadentă îşi vor aminti că naţiunile corupte şi al căror sfârşit se apropia au recurs întotdeauna la supranatural. Când porţile Atenei, Romei şi Constantino-polului urmau să cedeze sub loviturile barbarilor, locuitorii îi consultau fără încetare pe astrologi. A circulat zvonul că Hitler îşi consulta totdeauna astrologul înainte de a ataca o ţară.
Să-1 lăsăm să vorbească pe fostul profesor Peteîle care a redactat o cronică de astrologie într-un săptămânal cunoscut din Canada:
„Am început să mă droghez pentru a face să dispară foamea mea după plăceri. Aceasta m-a condus la astrologie. De-a

lungul istoriei, drogurile au fost utilizate în timpul ceremoniilor cu caracter ocult. Iată de ce astăzi drogaţii sunt atât de favorabili ştiinţelor oculte. Astrologia este mama acestor ştiinţe. Timp de trei ani, am studiat astrologia, horoscopul cu diagnostic medical, de la prezicere Ia psihanaliză. Mă întrebam cum putea exista o legătură între diferitele componente ale Universului şi comportamentul indivizilor, Astăzi ştiu că este imposibil să existe o asemenea relaţie. Deci nu pe un asemenea criteriu facem preziceri. Dumnezeu i-a zis lui Iov: „ *Cunoşti tu legile cerului? Sau tu îi orânduieştistăpânirea pe pământ?'"*(Iov 38: 33). Iată de ce eu însumi am fost surprins făcând preziceri exacte. îmi era greu să asociez viaţa unei persoane cu zeci de arcuri întrepătrunse care formează figuri geometrice pe harta cerului. Acum înţeleg de ce arătam adevărul. Satan îmi vorbea prin harta cerului, cum o face altora prin intermediul globurilor de cristal, cărţilor, ceaiului sau pendulei. Nu în obiectele acestea stă puterea, nici în cei care le utilizează, ci această forţă supranaturală a ghicitului vine de la Diavolul. Cei ce veneau ca să mă caute erau angoasati.

Dependenţa lor psihologică demonstrează cât de nefastă este astrologia. Acum îmi dau bine seama că, deoarece viitorul lor era prevăzut, nu le mai rămânea decât să se supună. Eu însumi eram sclavul propriilor mele preziceri. In anul 1971, unul din prietenii mei s-a predat lui Isus Cristos. M-a uluit schimbarea vieţii sale. Am început atunci să răsfoiesc Biblia, trecând peste ceea ce îmi displăcea. Insă eram convins că aici se află întregul adevăr. Şi atunci m-am simţit foarte neputincios în faţa nevoilor clienţilor mei angoasati.

într-o zi, Dumnezeu îmi vorbi prin aceste versete: „ *Vino dar cu descântecele tale şi cu mulţimea vrăjitoriilor tale cărora ţi-ai închinat munca din tinereţe; poate că vei putea să tragi*

vreun folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosit tot întrebând; să se scoale dar şi să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc după lunile noi, ce are să ţi se întâmple! Iată-i, au ajuns ca miriştea pe care o arde focul, şi nu-şi vor scăpa viaţa din flăcări; căci nu va fi ca un cărbune la care se încălzeşte cineva, nici un foc la care stă. Aşa va ti soarta celor pe care te oboseai să-i întrebi şi cei cu care ai făcut negoţ din tinereţea ta se vor risipi fiecare într-o parte: şi nu va li nimeni care să-ţi vină în ajutor" (Isaia47: 12-15).

în 1972, am fost invitat să particip la Salonul Internaţional al Ştiinţelor Oculte de la Montreal. Acolo am fost scârbit şi dezgustat de tot ce am văzut. De exemplu, un fakir culcându-şi copilul de un an pe un pat de cuie, spunea că acesta nu-i produce dureri. La acest salon, am primit vizita a două călugăriţe care au venit să mă consulte din curiozitate. Am făcut cunoştinţă şi cu un preot care privea într-un glob de cristal.

într-un cuvânt, Biblia m-a tulburat; eram pus în faţa unei alegeri pe care trebuia s-o fac fără nici o zăbavă. în caz contrar nu-mi rămânea decât să mă sinucid. Am simţit că nu mai pot trăi nici o clipă în această lume mizerabilă şi fără Dumnezeu. Trebuia să ies urgent din mocirla aceea şi să-I spun «da» lui Isus. Am făcut-o la 28 mai 1972."

Celor ce practică ştiinţele oculte le spun: dacă vreţi, cu adevărat, să dobândiţi pacea cu Dumnezeu, suprimaţi tot ce are legătură cu: cărţi de ghicit, hărţi astrologice, horoscoape, pendule, etc. şi rupeţi-o urgent cu orice superstiţie. *„Mulţi din cei ce crezuseră veneau să mărturisească şi să spună ce făcuseră. Şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii şi-au adus cărţile şi le-au ars înaintea tuturor: preţul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginţi"* (Faptele Apostolilor 19: 18 - 19).

sa

Să ne pocăim şi să cerem iertare lui Dumnezeu
într-o zi, un astrolog pe care mama îl cunoştea, veni la dânsa. Mama era foarte supărată, un verişor al ei fiind foarte bolnav de cancer. Şi ea a zis către astrolog:
- Credeţi că Isus l-ar putea vindeca? Eu personal cred în lucrul acesta.
- Şi eu, răspunse musafirul. Atunci mama i-a cerut sa se roage împreună pentru bolnav. Mai
târziu au aflat că verişorul s-a tămăduit pe dată. Astrologul acesta, un om foarte cunoscut, L-a căutat pe Dumnezeu, însă nu a vrut să se debaraseze niciodată de cărţile şi de legăturile sale. Astfel, el a iubit mai mult moartea decât viaţa şi a rămas încătuşat de Diavolul.
Cristos este viaţa şi singura cale. Trebuie să te desparţi definitiv de Satan pentru a ajunge la deplina eliberare de păcat: *„Deci dacă Fiul vă face slobozi, veţificu adevărat slobozi'"*(Ioan8: 36). *„...vrăjitori (...) partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua"* (Apocalipsa 21: 8). Să nu spunem vreodată că Dumnezeu este implicat în astrologie, ci că aştrii îi aparţin Lui. El i-a creat pentru a lumina pământul, a marca epocile, zilele şi anii (Geneza 1: 14), nu pentru a prezice viitorul. Repet: astrologia este un «suport» care permite Satanei să acţioneze prin influenţa indivizilor. Bărbatul sau femeia care citeşte un horoscop nefast va fi influenţat negativ. Frica naşte frică, credinţa în bine zămisleşte binele. Prea mulţi oameni cred că astrologia are o bază ştiinţifică reală. Să nu confundăm astrologia cu astronomia. Prezicerea viitorului cu ajutorul astrelor nu are nici o bază ştiinţifică. De o mie de ani se prezice sfârşitul lumii; anunţul cel mai recent viza anul 1962, şi la data respectivă, jumătate din locuitorii Indiei nu au dormit toată noaptea în aşteptarea catastrofei.
Atenţie, cititor drag, poate că tu eşti creştin, şi totuşi citeşti

horoscopul, amuzându-te; poate că te simţi legat de anumite previziuni, fie şi numai din frică. Tu păcătuieşti grozav contra lui Dumnezeu, căci numai El cunoaşte viitorul tău, El dispune de soarta ta.
O credincioasă născută din nou mi-a mărturisit că avea halucinaţii. Am încercat să-i lămuresc chestiunea ocultismului. A trebuit să aflu că, înainte de întoarcerea sa la Dumnezeu, ea a fost afectată de practici oculte. în plus, acum, la sfatul unei prietene care se socotea a fi creştină, mai citea horoscopul. Cele două femei aparţineau unei biserici. Pastorul a avut mari probleme din pricina lor.
60
Unde sunt interdicţiile clare ale Scripturii? Unde trebuiesc căutate rădăcinile răului?
De regulă, practicile oculte au loc în ascuns, acolo unde locuieşte
Satan însuşi.
Să nu uităm că Dumnezeu interzice ştiinţele oculte de peste cinci sute de ori pe paginile Bibliei.
SIMBOLURILE
Bijuteriile, precum şi anumite obiecte de îmbrăcăminte sau de decor aduse dintr-o călătorie, sau procurate dintr-o prăvălie pot avea «un mesaj spiritual». Simbolurile au o semnificaţie magică sau chiar satanică, putând atrage blestemul asupra voastră sau asupra casei voastre.
1. *Semnele zodiacului* sunt semne babilonice care au legătură cu
astrologia, cum am văzut mai sus.
2. La fel *soarele şi luna,* cărora li se dedica un cult în vechime.
3. *Ankh,* numit şi «crucea vieţii», este simbolul lui Ra, zeul egiptean al soarelui care cerea să fie adorat prin adevărate orgii senzuale. Este şi un simbol al reîncarnării.
4. *Cornul italian* a fost conceput de preoţi celţi (duizii

scoţieni şi irlandezi). Este un simbol protector contra blestemului italian («mallukka»). Vrea să mai însemne cererea de ajutor din partea Satanei în domeniul financiar.
5. *Steaua cu cinci braţe* (cu o ramură în sus). Simbol religios utilizat
în cadrul magiei albe.
Aceeaşi stea, dar sprijinită pe vârf, este folosită în ceremoniile de magie neagră. Uneori, împreună cu un cap de capră, şi cu cinci coarne aşezate în centru (două dintre acestea au vârful ascuţit îndreptat spre cer ca o sfidare, iar trei cu vârful în jos negând Treimea Sfântă).
6. *Discul înaripat.* Este un simbol al puterii oculte. O combinaţie între un glob solar, nişte coarne de berbec, doi şerpi, totul fiind încadrat de aripi de uliu. Sunt mai multe variante ale acestui simbol, însă aripile reprezintă totdeauna omniprezenţa.
7. *«S»* satanic, sau *«fulgerul».* Reprezintă puterea Diavolului. Este simbolul naziştilor („SS"). Satan a căzut din cer ca un fulger, *„fsus le-a zis: «Am văzut pe Satana cazând ca un fulger din cer»."* (Luca 10:18).

8. *Crucea sfărâmată:* simbol cu mult mai vechi decât se crede, pentru că el a fost emblema celor ce persecutau pe creştini pe vremea lui Nero. Când o persoană intră într-o sectă satanică, i se întinde o cruce pe care trebuie s-o aşeze invers, sfărâmându-i braţele, ca semn că persoana respectivă se leapădă de Cristos.
9. *SimbolulDianei* (de altfel şi simbolul islamului). Luna şi steaua reprezintă mama cerului şi a pământului, numită şi Venus, Afrodita sau Isis, sau *„împărăteasa cerului"* (Ieremia 7: 18).
Semnul acesta este adesea asociat Fecioarei Măria care a înlocuit acelaşi personaj mitologic, în credinţa unora. Cultul

căsătoriei a fost, de altfel, oficiat în Efes (oraşul principalului templu dedicat Dianei) în anul 431, unde i s-a dat numele de «mama lui Dumnezeu».
10. *Piramida cu cap de şoim* (simbol al faraonilor). Semnul iluminiştilor reprezintă un creator omnipotent, atotştiutor şi atotvăzător, singurul dumnezeu universal. «Iluminaţii» sunt cunoscuţi şi sub denumirea de «Aducători de lumină», sau «Mesagerii lui Lucifer».
11. *«O/o»* sau *«ochiul lui Dumnezeu»* sau încă *«al treilea ochi»:* talisman (purtător de fericire) găsit iniţial pe unele mumii în mormintele peruviene. Folosit de triburile mexicane pentru izgonirea bolii, a duhurilor rele şi ca protecţie împotriva deochiului.
12. *Mâna Fatmei* (fiica lui Mahomed): simbol islamic de protecţie contra deochiului. Cifra «5» (cinci degete) este o cifră magică.
13. *Crucifixul*(Isus ţintuit pe cruce): simbolizează toate păcatele şi blestemele pentru care a murit Isus. Dar El a înviat!
14. *Păpuşile «Kachina»,* simboluri ale spiritelor care ar avea puteri asupra naturii şi fertilităţii. Sunt nişte păpuşi mici de lemn, gen totem.
15. *«Leul de Coreea»,* sau «câinele lui Fo» (numit, de obicei, «câinele diavol»). Figura aceasta este folosită la decorări şi, dacă la prima vedere, pare a fi o simplă operă de artă, acest motiv era pus pe faţadele caselor cu scopul de a speria spiritele rele care s-ar fi apropiat de locuinţa respectivă.
16. *Buda,* zeul oriental. în acest sens Dumnezeu zisese: *„Să n-ai alţi dumnezei în afară de Mine!" (Exod* 20: 3). Noi am văzut cămine distruse din pricină că aveau în ele un Buda. Am cunoscut cazul unei femei care făcea crize, se arunca la pământ şi plângea ore în şir. Soţii locuiau în camere diferite, se zgâriau reciproc şi se certau mereu de la probleme materiale. Deşi era într-o adâncă depresiune nervoasă, ea spusese că

niciodată nu va mai intra în vreuna din adunările noastre. Apoi ea şi-a călcat făgăduiala. A venit la adunare

şi am devenit foarte bune prietene. Când acest Buda a dispărut din casă, viaţa lor conjugală s-a reînnodat şi Dumnezeu i-a binecuvântat din belşug: material şi spiritual.

Statuetele

Statuetele sunt acele obiecte aduse din ţările Orientului sau care ne-au fost oferite pentru că sunt frumoase, ori că ne fac un bine. Nu le adorăm, dar ele stau în casele noastre, ne privesc sfidător şi sunt chipuri de zei pe care alţi oameni le adoră. Faceţi-i dispăruţi, oricât de mult v-ar costa lucrul acesta.

Iată istoria unui pastor care a fost tămăduit într-o misiune care s-a desfăşurat în Elveţia:

„Primisem de la tatăl meu o statuetă de lemn masiv, o adevărată operă de artă adusă din Indonezia, unde tatăl meu locuise câţiva ani. Ea reprezenta o dansatoare din Bali. Timp de 40 de ani, această statuetă decorase locuinţa părinţilor mei. Era o moştenire şi o amintire de la aceştia. Eu ţineam mult la dânsa. O mutasem în Elveţia şi ea trona acum în salonul meu. într-o zi, o prietenă creştină mi-a spus: «Domnul mi-a indicat că dv. trebuie să vă debarasaţi de această statuetă. In caz contrar, El nu poate lucra în Biserică.» Am protestat spunând că nu este decât o amintire de la tatăl meu, şi nicidecum un idol. Dar câteva zile mai târziu, o altă prietenă mi-a spus acelaşi lucru! Am zis Domnului: «Dacă această statuie este un adevărat obstacol, ia-mă să înţeleg lucrul acesta, şi eu sunt gata să renunţ la ea!» Duhul Sfânt m-a convins că statueta aceasta reprezenta o dansatoare care continua să danseze pentru idolii din ţara sa. Bali este o insultă idolatră. «Pentru cine dansează ea? Pentru Mine?» a întrebat Domnul. Am înţeles atunci că nu era pentru gloria lui Dumnezeu şi am

sfârâmat-o în bucăţi, lucru care nu mi-a fost deloc uşor, căci lemnul era de o esenţă foarte dură. Dar ce bucurie ne-a umplut inimile şi cum a mai inundat gloria divină casa noastră!

„Bărbatul acesta a venit duminica următoare la adunare. Am simţit ungerea Duhului Sfânt, puterea Lui inundându-mă ca un vânt proaspăt. Era ceva atât de solemn, încât tot trupul a început să-mi tremure. Venindu-mi iarăşi în fire, am remarcat că trapul îmi fusese deblocat şi că mă puteam mişca normal! Mă îndreptasem! Trebuia să vă spun că, în urma unui accident survenit pe când aveam numai trei ani (deci acum cincizeci şi şapte de ani), mi-am pierdut şoldul stâng. Femurul piciorului stâng era sudat de bazin, ceea ce îmi suprima mişcarea la

nivelul vintrelui. Eram deci blocat, iar spatele îmi era încovoiat. Aveam un picior mai scurt cu 12 cm. şi purtam încălţăminte ortopedică. în duminica următoare, când mi s-a cerut să-mi reînnoiesc mărturia - ceea ce am şi făcut - am primit un cuvânt profetic din partea Domnului, precum şi o făgăduinţă minunată cu privire Ia slujba mea. Apoi, după predică, Sergine ne-a spus că Duhul Sfânt i-a arătat că El va vindeca pe cineva care avea un picior vizibil mai scurt. Era tot cu privire la mine.

A doua zi, am început să simt că Domnul lucrează în trupul meu. Piciorul mi s-a lungit, încât îmi mai lipseau doi cm.!

Marţi mi-am cumpărat două perechi de încălţăminte normală. Ce bucurie! Era pentru prima dată în viaţă când mă încălţam ca toţi oamenii!"

Animale

Şerpi şi balauri. Acestea sunt două simboluri ale Diavolului: *„Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi*

Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui" (Apocalipsa 16: 13)

Broaşte. Acestea sunt dumnezei egipteni şi de aceea Dumnezeu a lovit Egiptul şi cu urgia broaştelor. Broasca simbolizează duhurile necurate. *,^4poiam văzut ieşind din gura proorocului mincinos trei duhurinecurate care semănau cu nişte broaşte"*(Apocalipsa 16:13).

Cucuvele, bufniţe: simboluri oculte ale înţelepciunii şi norocului. De asemenea dumnezei egipteni.

Multe simboluri sunt şi motive de tatuaj, precum şi un mod al Vrăjmaşului de «a marca» pe cei ţinuţi sub stăpânirea sa.

Vă recomand să citiţi cartea lui Mei Tari *Comme un souffle violent* care vorbeşte despre trezirea timoriţilor. Pe măsură ce Dumnezeu îi lumina, El îi îndemna să se descotorosească de tot ce era obiect de magie, de adorare vinovată, orice idoli. Şi Domnul a început să facă, printre ei, tămăduiri şi semne extraordinare. Dacă Dumnezeu ne binecuvântează în lucrarea noastră, este pentru că denunţăm aceste lucruri! Din clipa când am început să dăm în vileag şi să condamnăm cu hotărâre ocultismul, am început să vedem cazuri de izbăviri şi vindecări.

Brăţări braziliene

Sunt nişte brăţări foarte colorate (moda provine din Brazilia), fabricate în toate ţările. Se agaţă la încheietura mâinii în timp ce este enunţată o dorinţă de către cel care o poartă. Nu trebuie înlăturată nici când se face baie, ci se lasă să cadă de la sine, ca urmare a uzurii, sau a rupturii sale. Acesta este semnul că dorinţa respectivă a fost «îndeplinită»!

MUZICA ROCK

(ROCK 'N ROLL)

Este o muzică ce-1 onorează şi-1 înalţă pe Diavolul, care

proslăveşte imoralitatea. Are un efect degradant, amoral şi care conduce la imoralitate. Ea farmecă, seduce, prin vrăjitorie şi blesteme. Cei care ascultă sau cântă muzica aceasta sunt adoratorii Diavolului.
Autorii lor compun aceste cântece sub influenţa drogurilor. Muzica aceasta este inspirată de Diavolul, nu de Dumnezeu. Mulţi muzicieni vestiţi în acest domeniu au făcut pact cu Satan, un pact prin sânge. In sectele lor satanice, ei intră în transă, şi se produc pe scenă sub aceste influenţe. Cei ce ascultă rock-ul simt că se degajă o transă şi o depersonalizare totală.
Beatles:
Paul Mc Cartney: „Se creează impresia că noi am fi anti-religioşi, din pricină că nici unul dintre noi nu crede în Dumnezeu."
John Lennon: „Creştinismul va trece. Nu simt nevoia să argumentez acest lucru de care sunt convins. Noi am devenit mai populari decât Isus Cristos. Nu ştiu cine va pleca primul: creştinismul sau «rock'n roll-ul»."
Printre albumele lor *Sgt Peppers Lonely Hearts Club Bând* este prezentat Alesteir Crowley ca un membru al grupului care se numeşte el însuşi «Fiara», «666» şi era descris ca omul cel mai rău de pe pământ, un magician care practică magia neagră.
Cântece :
Revoluţia 9. Cuvintele «numărul 9» când sunt citite invers devin: „prefă-mă într-un mort". Prin aceeaşi metodă, răcnetul care le precede devine: „lasă-mă să fug, lasă-mă să fug..."

HeyJude vorbeşte despre heroină.
Lucyin the Sky withDiamonds vorbeşte despre L. S. D., un alt drog.

My SweetLord'glorifică pe Krishna al cărui discipol a devenit din anul 1967 Georges Harrison. *Rolling Stones*:
Keith Richard: „Cântecele ne vin spontan, ca o inspiraţie în timpul unei şedinţe de spiritism. Acordurile ne apar ca mesajul spiritist către un «mediu». Nu ştiu câţi oameni îl lansează pe Mick Jagger ca pe un Diavol sau ca pe un bun cântăreţ de rock. Vrăjitorii de magie neagră cred că noi acţionăm ca agenţi ai lui Lucifer, iar alţii cred că suntem Lucifer întrupat. Dar fiecare este Lucifer!"
Revista Newsweek îl numeşte pe Mick Jagger «Luciferul rockului».
Iată câteva din piesele lor:
SatanicMagestys Request (invitaţie către măreţia satanică).
Sympathy for the Devii (simpatie pentru Diavolul) este cântecul naţional, chiar dacă neoficializat, al tuturor bisericilor satanice din SUA. „Numeşte-mă chiar Lucifer, pentru că am nevoie de limite, şi poate dovedeşti puţină curtoazie, gust şi simpatie. Foloseşte faţă de mine toată politeţea pe care ai învă-ţat-o, altfel îţi voi lăsa sufletul pustiu."
Dancing withMr. D. (dansează cu Diavolul). *Beast ofBurdea* (dobitocul de povară). „Sunt destul de violent, sunt destul de dur cu tine?" (sado-masochism). *Jimmy Hendrix:*
.Atmosfera se produce prin muzică, pentru că muzica în ea însăşi este ceva spiritual. Puteţi hipnotiza oamenii prin muzică şi să le atingeţi punctul vulnerabil, puteţi introduce în subconştientul lor tot ce vreţi să le transmiteţi."
Hendrix a murit de consum exagerat de drog. *Da vid Borne*:
„Rock-ul a fost întotdeauna muzica Diavolului. EI ar putea foarte lesne să aducă sentimente grozave în Vest." *TheTwo:*
P. Townsens: „Rock-ul mă va ucide într-un fel sau altul, ori altceva îmi va aduce sfârşitul, căci toată lumea are un sfârşit."
Black Sabbath:
O. Osbourne: „Nu ştiu dacă sunt un «medium» pentru o forţă

supranaturală. Oricum, sper să nu fiu o expresie a Satanei."
B. Ward: „Satan ar putea fi Dumnezeu."
Geezer:
„Pot să-1 văd pe Diavolul şi să-1 reprezint pe Lucifer. Este o lume satanică." El se prezintă ca al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu şi crede, aşadar, în reîncarnare. Printre albumele lor: *Sabbath, Bloody Sabbath* (sabat, sabat însângerat); *Portretul lui Anticrist, 666; Noi ne-am vândut sufletul pentru rock'n roii.* «S»-ul satanic figurează pe coperta unuia dintre discurile lor.
Molly Hatchet:
Acest grup şi-a luat numele de la o femeie din sec. al 17-lea care şi-a ucis amantul cu ajutorul unui topor. Printre albumele lor ale căror coperţi reprezintă Moartea, se găsesc şi aceste titluri: *A cocheta cu dezastrul, Numără-fi şansele,* etc.
Nazareth :
Coperţile albumelor reprezintă spirite diabolice sau Moartea. Cântece :
Iubit şi pierdut: „Neşansa mă conduce şi nu-mi pot schimba planurile, pentru că aparţin celui de al doilea ordin. Mi-am vândut sufletul; strig cu disperare, dedicat vrăjitoriilor diabolice. Mi-am vândut sufletul, mi-am vândut sufletul Diavolului."
Alice Cooper:
El spune că este o vrăjitoare din sec. al 17-lea care a fost chemată, în timpul unei şedinţe de spiritism şi căreia i s-a promis un renume mondial în schimbul posedării trupului său. „Rebeliunea stă la baza concepţiei noastre de grup. Unii copii care ne ascultă sunt, într-adevăr, tulburaţi, dar ei ne privesc ca pe nişte adevăraţi eroi, în timp ce părinţii lor ne urăsc. Hitchcook este probabil producătorul de filme care a cunoscut cel mai mare succes din lume pentru că el ştia că oamenilor le place să vadă

curgând sângele."
Când Alice Cooper a fost întrebat dacă sexul este un mobil important în intrigile sale, el a răspuns: „Am simţit că era
67
important să facem cunoscută tineretului american violenţa sexuală. Avea nevoie de lucrul acesta."
Titlul unuia dintre albumele sale: *El merge în infera;* titlul unuia dintre cântecele sale: *Eu iubesc moartea.*
Numele lor laudă homosexualitatea. F. Mercury spune: „Pe scenă, eu sunt Diavolul, căci noi vrem să şocăm şi să insultăm." Dintre cântecele lor remarcăm: *Noi suntem campioni,* care este considerat imnul eliberării în scopul descompunerii morale. *Village People:*
Acest grup a fost fondat de Jacques Morelli pentru a protesta contra Anitei Bryant şi a promova imoralitatea în societate. Un cântec este intitulat: *Sodoma şi Gomora. Y.M.C.A.:*
„Un Ioc aparte în care se poate gusta plăcerea cu băieţii."
P. Oriss: „Eu mă consider un drac. Cred mai mult în Satan decât în Dumnezeu." Pe una din coperţile lor, se poate vedea un
vrăjitor cu un şarpe (Satan), globul înaripat (cf. „Simbolurile"),
precum şi reprezentări cu caracter astrologie sau ştiinţă-ficţiune. Cântece:
Dumnezeul tunetului:, Am fost crescut de demoni, antrenat să devin căpetenia lor, am devenit domnul unei ţări devastate, un bărbat de oţel al timpurilor noastre, zeul roock'n roll-ului."
AC/DC:
Conducătorul lor, cântăreţul Bon Scott a spus în legătură cu stilul lor de viaţă: „Dacă aceasta înseamnă infernul, trebuie să fie foarte plăcut să fii acolo." Puţin timp după aceea, a fost găsit mort pe bancheta din spate a maşinii sale. Cauza? Supradoză de alcool.

Cîntece :
Hell Ain'ta BadPlace toBe (Infernul nu trebuie să fie neplăcut);
Rock and Roii Damnaţion;
Higway to Hell (Drum spre infern): „Hei, Satano, plăteşte datoriile mele; cânt într-un grup rock. Sunt pe drumul pământului
făgăduinţei, merg spre infern, merg spre infern, fără să mă opresc!"
Eagles:
Numele acestui grup aparţine unui maestru de spiritism al indienilor din America de Sud. Craniul lui Buffalo este simbolul grupului respectiv. Indienii cred într-o putere sacră aflată în capul de mort al lui Buffalo. Cântece:
Take the Devii (Ia-1 pe Diavolul);
Journey of the Sorcerer (Călătoria vrăjitorului);
Goodday in Hell (O frumoasă zi în infern): „în această frumoasă carte a numelor, eu voi merge în flăcări; priviţi cum cobor. Foc! Diavolul râde la telefon. El spune că tu faci bine."
One ofThese Nights (Una din nopţile acestea): ‚Ai întâlnit demonii, ţi-ai îndeplinit dorinţele, ai primit ceva din fiinţa mea. însuşi Diavolul m-a căutat pentru fiica sa. Am fost căutat de un înger alb. Am fost căutat de o femeie care are câte ceva din amândoi. O simt, dar nu o văd nicăieri."
Hotel California. Acest cântec descrie biserica Satanei din San Francisco a lui Anton Lavoy.
Jethro Tuli:
Iată cuvintele unui cântăreţ din acest grup, Ian Anderson: „Dacă Isus Cristos ar reveni astăzi, ne-am pune împreună pantalonii raiaţi de culoare maro şi ne-am duce în cel mai apropiat magazin de jeans ca să răsturnăm rafturile. După aceea, am fi crucificaţi împreună în aceeaşi dimineaţă." (Aceasta este blasfemie!)

Janis Jopplin:
spunea, cu privire la muzica rock: „O, ritmul acesta şi puterea pe care o exercită asupra mea! Când o ascult, simt că înnebunesc; este cel mai bun drog din lume. Este atât de senzual!"
Little Richard:
„Unele grupuri rock se aşază în cerc şi beau sânge din acelaşi pahar. Unii îngenunchează şi se roagă Diavolului. Rock'n roll-ul ne hipnotizează şi ne controlează simţurile. Câştigam 10 000 de dolari într-o oră. Dar Dumnezeu m-a mântuit."
69
Elton John:
„Nu este nimic rău în a te culca cu cineva de sexul tău. Eu cred că oamenii ar trebui să fie mai liberi din punct de vedere sexual. Ar trebui să ia exemplu de la animalele dintr-o turmă."
Intr-una din melodiile din albumul *Captain Fantastic,* e! zice: „Dacă există un Dumnezeu în ceruri ce mai aşteaptă El? Dacă nu-Şi poate auzi copiii plângând, ar trebui să vadă măcar război-ul, însă mi se pare că El îşi conduce oile la abator şi nu în ţara făgăduinţei."
Bemie Taupin,
co-autoral multora dintre cântecele lui Elton John are casa plină
de obiecte şi de cărţi care se referă la magia neagră şi satanism.
Şi lista ar putea continua. Aceleaşi lucruri s-ar mai putea spune de:
Styx, Electric Light Orchestra, Ritchie Blackmore, Raiabow, Led
Zeppelin, Fleetwood Mac, Eartb Windand Fire, Santana, Dr. John,
Rusb, Starz, Bee Gees, ş. a.
Muzica rock este plină de vrăjitorie şi are o influenţă

irezistibilă. O puternică dovadă în acest sens este cazul lui Johny Halliday care îşi aduce ascultătorii la o dezlănţuire nebună: fanii lui îşi sfâşie hainele, se dezbracă, totul sfârşindu-se cu crize de isterie. Johny Halliday se droghează înainte de a intra pe scenă, el însuşi fiind sclavul Satanei.

cro Ov cro OT m cro cro cro <n> cro <ro <n> cro TO OD cro cro (ro cro cro cro TO

PARTEA A TREIA

imkiumm smirna

(TO ou cro cro cro cro cro cro cro cro cro cro cro cro cro cro cro

SECTELE

,JDar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor, abătuţi de făţărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnaţi cu Gerul roşu în însuşi cugetul lor. Ei opresc căsătoria şi întrebuinţarea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulţumiri de către cei ce cred şi cunosc adevărul" (1 Timotei 4: 1-4).

Prin cele două elemente care urmează, apostolul Pavel ne ajută să recunoaştem doctrinele dracilor:

- celibatul obligatoriu;
- abstinenţa de la unele alimente. Pe de altă parte, orice doctrină care nu-L plasează pe Isus în prim

plan, ca unicul Mântuitor, nu vine de la Dumnezeu. Isus Cristos este singurul Mântuitor. El este Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru noi pe Calvar. în afară de Isus Cristos nu există mântuire. Sacrificiile fizice, penitenţele, sistemul de a spune rugăciuni învăţate pe dinafară, etc. toate acestea şi tot ce pune în umbră sau înlocuieşte jertfa lui Isus vine de la Diavolul. *„Cristos... S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora...* "(Evrei 9: 28).

Unii oameni spun: „Toate religiile sunt bune, numai dacă eşti sincer." Nicidecum! Apostolul Petru spune: *„în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi"* (Faptele Apostolilor 4: 12). Dumnezeu ne-a trimis pe Isus, Fiul Lui, născut din fecioara Măria, ca să fie Mântuitorul lumii. *„Căci Fiul omului a venitsăcaute şisământuiască ce era pierdut" (Luca* 19: 10).

72

Sadhou Sundar Sing (hindus), un om foarte pios în religia sa, căuta cu sete mântuirea. Şi atunci Cristos i S-a descoperit, pentru că El este Mântuitorul budiştilor, hinduşilor, musulmanilor, etc.

Mărturie în acest sens este faptul că, la Seul, în Coreea de Sud, în treizeci de ani, peste o sută de mii de oameni L-au primit pe Isus ca Salvator personal.

CULTUL LUI ANTON

Fondator: părintele Louis Antoine, născut în Belgia în anul 1866. Mişcă mesele, comunică cu preotul d'Ars, primeşte «revelaţii» de la acesta. Este un spirit demonic. La toate acestea, au fost adăugate elemente din teozofia creştină, amestec din care s-a născut cultul antonist. Antoniştii se adună în templu unde se roagă lui Anton ca unui dumnezeu. Când bătrânii observă că un nou adept s-a prins în capcana satanică, îl îmbracă cu mantia neagră a tămăduitorilor. Aţi citit, în capitolul referitor la scrierea automată, mărturia acelui tînăr antonist care a fost eliberat de Emile Dalliere. După o emisiune televizată în care tânărul acesta şi-a mărturisit dureroasa lui experienţă, o telespectatoare ne-a scris: „Ieri seară, v-am urmărit emisiunea. Mai sunt şi acum profund mişcată de mărturia acestui tânăr căzut în cursa diabolică a antoniştilor, cu atât mai mult că eu însămi am trăit o dramă atroce din cauza acestei secte blestemate. într-adevăr, la scurt

timp după căsătoria mea, soţul m-a părăsit, fiind dominat de mama sa care, şi ea, aparţinea acestei secte. Ea 1-a antrenat şi pe dânsul în această teribilă aventură, omul acesta fiind o fiinţă slabă şi uşor influenţabilă. Mama sa a profitat de această defecţiune de caracter pentru a-şi impune voinţa. Participa cu dânsa la şedinţe de spiritism cu care mişca mesele, chema morţii din familia lor, practica tot felul de urâciuni în faţa lui Dumnezeu. Rezultatul nu a trebuit să fie multă vreme aşteptat: ea a murit singură, în prezenţa unei fotografii a «părintelui Anton» care nu i-a fost de prea mare ajutor!
Cât despre fostul ei soţ, el s-a îmbolnăvit psihic, ajungând complet debusolat ca urmare a spiritismului practicat împreună cu mama sa." Aceste secte pot distruge sufletul şi trupul nefericitelor făpturi omeneşti care se lasă prinse în cursa Diavolului.

73

ŞTIINŢA CREŞTINĂ

Această doctrina a cărei origine trebuie căutată în spiritism a fost întemeiată în anul 1866 de americanca Mary Baker-Eddy care a practicat spiritismul până la vârsta de 45 de ani, după care a recurs la autosugestie. In realitate, această doctrină nu are creştin sau ştiinţific în ea decât numele, căci ea nu are nimic de a face cu Biblia sau ştiinţa ca atare, deşi se referă la amândouă. Acolo unde dăinuie primejdiile şi confuziile, se promite tămăduire cu preţul vieţii pe care medicilor le-ar putea salva. Or pe asemenea tămăduiri bate monedă acest cult rău. învăţătura aceasta se referă la Biblie pentru vindecări şi viaţa veşnică. Totuşi, cartea sa *Ştiinţa şi sănătatea obţinute cu ajutorul Sfintelor Scripturi* se situează total în afara Bibliei al cărei sens îl denaturează profund.
Cartea aceasta stă la baza credinţei scientiste din care nu se permite cuiva să scoată măcar o iotă. Ştiinţa creştină susţine că, pentru a fi tămăduit de o boală şi de păcat, este suficient să

crezi că acestea nici nu există, în realitate şi că astfel dispar cu desăvârşire.
O prietenă creştină, fiind bolnavă, a fost amăgită o vreme prin acest fel de a privi lucrurile. Duhul de autocompătimire deschide uşa unuia mai puternic decât cel în cauză. Se ajunge la necredinţă, la situaţia în care se respinge divinitatea lui Dumnezeu şi a lui Isus, precum şi moartea Sa ispăşitoare pe cruce şi învierea Lui triumfătoare. Duhul Sfânt nu figurează aici decât sub forma unei ştiinţe, iar rugăciunea către Dumnezeu este înlocuită cu meditaţia. Nu încape aşadar nici o îndoială că o asemenea credinţă este de esenţă spiritistă. Eu vreau să-i avertizez, cu toată seriozitatea, pe cei ce aderă la asemenea convingeri. Iar dacă există şi aici suflete sincere care caută adevărul, vreau să le amintesc că *„Isus este calea, adevărul şi viaţa* "(Ioan 14: 6). Amintiţi-vă că adevăratul creştin şi-a pus încrederea în Sfânta Treime, crezând în Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt şi trăind într-o totală dependenţă de Divinitate. Isus a venit ca să vindece orice boală şi să ierte orice păcat, nu prin autosugestie, ci prin faptul că Şi-a dat viaţa pe crucea de pe Golgota. Acolo a purtat El păcatele şi fărădelegile noastre. *„Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El şi prin rănile lui noi suntem tămăduiţi"* (Isaia 53: 5).
Eu am fost martoră la mari vindecări făcute de Dumnezeu. L-am văzut pe Dumnezeu lucrând şi tămăduind un ochi a cărui lumină fusese total stinsă. Veţi remarca, desigur, că Diavolul nu vindecă niciodată vederea, nici cancerul, pentru că el nu are capacitatea de a recrea
IA
ceea ce nu aparţine decât Creatorului. Vindecările de care fac caz aceste secte sunt sugestive, ceea ce ne permite să afirmăm că este vorba de o deplasare a bolii. La fel ca şi în cazul vracilor, durerea poate dispărea, dar teama, angoasele, sau alte

boli îi iau locul. Insă când Isus vindecă, El face lucrul acesta în chip desăvârşit.

MORMONII

Joseph Smith, născut în SUA, în anul 1805, fiul unei creştine metodiste, este fondatorul sectei mormonilor care se mai numesc şi «sfinţii din vremurile din urmă». El a «primit» la 22 septembrie 1827 revelaţii într-o limbă egipteană, de la un înger numit Moroni şi pe care le-a tradus cu ajutorul a două pietre aşa-zise magice. Din traducerile acestea, cărora li s-au adăugat unele texte biblice, s-a născut Biblia mormonilor. Traducerea s-a făcut în spatele unei perdele, asemenea şedinţelor de spiritism. Este un fals izbitor, căci de la un capăt până la celălalt se poate constata o denaturare a adevărurilor Scripturii. Joseph Smith a divorţat de mai multe ori.

Aţi admite dv. o asemenea «evanghelie»? Apostolul Pavel ne spune: *„Nu doar că este o altă evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulburaşi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Cristos. Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care aţi primit-o, să fie anatema!"* (Galateni 1: 7, 8). Evanghelia mormonilor este un amestec de magie, spiritism şi creştinism.

FRANC-MASONERIA

Doctrină foarte misterioasă, secretă. Un membru al familiei mele era franc-mason. într-o zi, mi-a arătat, bine ascunse în bibliotecă, şorţul şi eşarfa de mătase mov, brodată cu aur, pe care şi le punea în zilele de sărbătoare. Curiozitatea mea de copil nu a putut fi satisfăcută. Orice întrebare rămânea fără răspuns. Am aflat, totuşi, că ei proscriu jertfa lui Cristos de pe cruce. Unul din scopurile acestei societăţi influente este acela de a ajuta oamenii. Foarte răspândită în lumea întreagă şi

constituită în comunităţi hermetice, numite loje, ea se dedă la ritualuri secrete şi simbolice. Constituirea acestui grup al

masonilor ar veni din timpul regelui Solomon. Membrii ei au eliminat orice convorbire pe teme religioase. De-a lungul secolelor, au adăugat mereu câte ceva la aceste practici misterioase, hinduse, teofizice, alchimiste, magice, cabalistice care constituie pentru adepţii săi tot atâtea legături cu Diavolul. Este foarte greu pentru cei ce au avut de a face cu această doctrină să se desprindă de sub influenţa ei. Totuşi, am avut bucuria de a lua cunoştinţă de convertirea unui membru al acestei secte.

MARTORII LUI IEHOVA

îi întâlnim în satele şi oraşele noastre, mergând din casă în casă şi răspândind o literatură editată de societatea lor: Watchtower Bible (Tumul de veghe). în anul 1870, un american numit Charles Taze Russel a început să studieze prorociile Bibliei. Calculele pe care le-a făcut el l-au condus la concluzia că revenirea lui Isus Cristos ar fi trebuit să aibă loc începând cu anul 1874 şi că Mileniul urma să se instaleze în 1914!

Doctrină:

Ei.neagă divinitatea şi învierea în trup a lui Isus. Sunt adversarii înverşunaţi ai dogmei despre Sfânta Treime. Dacă Isus nu este Dumnezeu, cine este El atunci pentru «martorii lui lehova»? Ei spun: „JE1 a fost Dumnezeu", dar şi-a pierdut identitatea primară pentru a deveni o altă fiinţă! După părerea lor, Isus nu ar fi purtat, cu adevărat, pe cruce păcatele omenirii. Cei răscumpăraţi ar fi împărţiţi în două cete din care prima îşi rezervă un număr strict limitat de locuri -144 000 de persoane - începând cu vremea apostolilor şi până astăzi! Ei ar fi singurii care alcătuiesc Biserica, «turma cea mică» şi care au dreptul să participe la Cina cea de Taină.

Am discutat mult cu o persoană dintre martorii lui lehova care nu avea siguranţa că s-ar fi numărat printre cei 144 000 de credincioşi. Ea căuta adevărul, însă era atât de legată de

această sectă care, din nefericire, nu o satisfăcea. Sufletul său era foarte însetat de mântuire şi pacea cu Dumnezeu. Oare Cristos nu a venit tocmai pentru lucrul acesta?

(Lucal9: 10). Domnul Isus spune răspicat: *„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi"* (Ioan 11: 25).

în realitate, acţiunea lor constă în a face adepţi şi nu a conduce pe oameni la Dumnezeu, nu a ajuta făpturile omeneşti să ajungă la naşterea din nou despre care îi vorbeşte Domnul lui Nicodim: *„Dacă nu se naşte cineva din apă şi din Dub nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu"* (Ioan 3: 50. Studiile lor sunt nebuloase. Rămân foarte încurcaţi când au de a face cu cineva care cunoaşte învăţătura sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei se înfurie şi rămân, cu încăpăţânare, la ceea ce au învăţat, lucruri pe care însă nici nu le înţeleg şi nici nu trag vreun folos din ele. Totuşi, noi am avut bucuria să vedem martori ai lui lehova care L-au întâlnit pe Isus ca Mântuitorul lor personal. Una din prietenele noastre care a avut mult de suferit din pricina doctrinei lor a venit la Cristos.

La martorii lui lehova, transfuzia de sânge este interzisă. Această prietenă a noastră urma să suporte o operaţie grea. Ea era foarte tulburată şi nu ar fi fost de acord cu această intervenţie chirurgicală. Când noi ne-am întâlnit cu dânsa, prin harul Domnului a scăpat de povara aceasta. Isus este Prinţul vieţii. El Şi-a vărsat sângele pe crucea de pe Golgota pentru păcatele noastre ca noi să fim iertaţi şi să avem viaţă în Numele Lui. Este de neînchipuit ca nişte fiinţe omeneşti, dotate cu înţelepciune, să accepte să le moară propriul copil, refuzând să-i acorde acestuia o parte din sângele lor. Un martor al lui lehova, grav rănit şi internat urgent într-un spital, a fost salvat de la moarte datorită unei transfuzii de sânge. A mărturisit ce bucurie încearcă pentru a fi avut privilegiul să supravieţuiască.

Un martor al lui lehova care ţine la credinţa lui trebuie să facă misiune, bătând din poartă în poartă.
Referitor la obiecţiunea cugetului, nu este scris în Biblie:, *fiţisupuşi oricărei stăpâniri?"*
Ostaşilor care l-au întrebat pe Ioan Botezătorul: *„Ce trebuie să facem noi?"* el le-a răspuns: *„Să vă mulţumiţi cu lefurile voastre"* (Luca 3: 14). Creştinul autentic dă o mărturie echilibrată prin viaţa sa. El se face remarcat prin blândeţe şi dragoste. Martorii lui lehova sunt însufleţiţi de o râvnă fără pricepere şi de un duh de ceartă. Ei nu cred în împărăţia lui Dumnezeu sub aspectul ei ceresc.
Dacă tu cauţi adevărul, întoarce-te cu toată inima spre Isus şi părăseşte cu dezgust această învăţătură demonică!

77

«CRUCEA ROZ»

O sectă care, în vremea noastră, cunoaşte o perioadă de înflorire. Iată de ce este interesant să ne oprim asupra ei. Religie ocultă, ea constituie un pericol serios pentru cei sinceri care caută mântuirea reală. Una dintre primele noastre telespectatoare al cărei soţ aparţine acestei secte mi-a pus la dispoziţie documentaţia necesară pentru a mă iniţia în tainele sale. într-o seară, aflându-se într-o situaţie critică de suferinţă şi disperare, ea a privit emisiunea noastră televizată, intitulată: «In direct cu Isus». Atunci ea s-a predat Domnului şi a devenit una dintre prietenele mele. Viaţa sa de familie este un adevărat infern. într-o zi, ea a reuşit să intre în camera de cult, şi a văzut că el făcuse un fel de estradă unde, cu siguranţă, se dădea la anumite «divagaţii».
Când Cel Rău găseşte cu cale să-1 domine, în plină iarnă, omul acesta închide robinetele caloriferului. Această prietenă a noastră trăia mereu sub o influenţă nefastă şi ocultă. Toată fiinţa sa era zdruncinată. Domnul a apărut la timpul potrivit în viaţa ei.

Din cele de mai sus, puteţi să vă daţi seama că o asemenea filozofie nu-1 face pe om mai bun, ci dimpotrivă. Trebuie să mai adăugăm că cei ce aparţin acestei secte devin aşa cum este menţionat într-un manual al ei de care dispun: „Sub o pretinsă simplitate, se ascunde un orgoliu uriaş, o încredere nelimitată în sine. Ei consideră femeile ca pe nişte fiinţe inferioare."
Este, de altfel, ceea ce am resimţit puternic într-o convorbire avută cu o membră a acestui cult, şi anume: o mândrie extraordinară hrănită de cunoştinţele lor filozofice şi un dispreţ total faţă de cei ce ignoră doctrina lor.
Parcurgând istoria acestei secte, am remarcat că numeroşi regi ai Franţei i-au aparţinut, ca şi eminenţi filozofi, cum ar fi: Descartes, Goethe, Rilke. Conform arhivelor păstrate în California la sediul ordinului «Crucea Roz» (A.M.O.R.C), Napoleon I ar fi fost nu numai împărat al francezilor, dar şi imperator al ordinului «Crucea Roz».
în 1814, Napoleon s-a oprit într-un castel din Champagne unde a pus, într-o ascunzătoare săpată în zid, importante documente privitoare la activităţile «Crucii Roz». Iată o anecdotă care va scoate în evidenţă practicile oculte ale acestei secte:
Printre iniţiaţi, apare şi Frederic Guillaume II al Prusiei. în septembrie 1792, acest suveran, în fruntea unei puternice armate, conduce o campanie militară în regiunea Verdun. Parisul îi pare o jucărie. în timpul unui bal dat în onoarea sa, este abordat de către un necunoscut
78
pe care îl urmează fără şovăire până într-o încăpere rece şi întunecoasă, aflată la subsolul clădirii. Acolo îi apare spectrul unchiului său, Frederik cel Mare care îi recomandă să nu mai înainteze şi să părăsească teritoriul francez. Monarhul se supune. Astfel explică unii victoria soldaţilor francezi de la Valmy, ca urmare a unei experienţe oculte.
Enigmaticul conte de St. Germain şi diabolicul Cagliostro se

numără printre cei mai faimoşi iniţiaţi care au aparţinut acestei secte.
Crucea Roz formează un «ordin» secret şi misterios. ‚Ei surit negativi în faţa umanităţii şi pozitivi faţă de lucruri." Alchimia poate fi considerată ca un arhetip al doctrinelor acestei secte, de exemplu o alchimie care urmăreşte să transforme plumbul în aur.
Unii cred că secta aceasta îşi are obârşia în Egiptul antic. Doctrina respectivă ar fi fost retransmisă în Evul Mediu de un anume Christian Rosenkreutz (1378-1485). Adepţii sectei apar în istorie în mai multe rânduri, după care dispar în umbră. Perioadele lor de glorie se situează la începutul sec. al XVII-lea, la sfârşitul sec. al XVIII-lea şi la finele sec. al XlX-lea. Ele corespund începuturilor epocilor tragice pentru continentul nostru: războiul de treizeci de ani, începutul Revoluţiei franceze, anii premergători primului război mondial. Oare recrudescenţa sa nu indică o perioadă critică? Ideologia sectei a suferit modificări. La început, când Rosenkreutz a fondat ordinul, el a luat şi unele elemente creştine şi biblice, suficiente pentru a imita adevărul în ochii omului profan, desigur.
în 1888, Stanislas de Guaîta, una dintre verigile cele mai de seamă ale lanţului magic al fiilor lui Hermes în Occident, fondează ordinul cabalistic al Crucii Roz. Guaîta a studiat mult tradiţia ezoterică şi a primit «Revelaţia». El este autorul a numeroase cărţi care se ocupă cu «ştiinţele blestemate» şi magia neagră.
Dr. Gerard Encausse, numit şi Papus (1865-1916), medic consilier al ţarului Nicolae II, se asociază lui Guaîta şi fondează sau, poate, re-înviază ordinul martinistic. El scrie mult despre magie şi ocultism. Pretinzând obţinerea unei consacrări «astrale» a magilor din Chaldeea, fondează, împreună cu alţi colaboratori, Crucea Roz estetică. El este, în

Franţa, agentul lui «Hermetic Brogherhood of Luxor», «Fraternite Hermetique de Louxor» (Frăţia Hermeticâ din Luxor), apărută în Boston, în SUA, şi al cărei sediu se află în prezent în Elveţia. Această fraternitate dezvoltă teoria ocultă dia punctul de vedere al intelectualităţii, prin tradiţii specifice Occidentului.

79

Sub influenţa unui prieten al lui Abraham Lincoln, P.B. Randolph, ia fiinţă în SUA «Fraternitas Rosae-Crucis», sectă apropiată francmasoneriei care acceptă, între membrii săi, femei şi bărbaţi.

Originară din Germania, însă cunoscând o dezvoltare mai intensă în Anglia, «The Hermetic Brotherhood of the Golden Dawn» (Frăţia hermetică a zorilor de aur) a fost, după părerea unor specialişti, una din sursele de inspiraţie ale naziştilor. Condusă de Mathers, Woodman şi Wescott, secta «zorile de aur» regrupează un număr însemnat dintre personalităţile britanice. Mathers afirmă că adevăraţii şefi sunt nişte «superiori invizibili». El dă asigurări că ar fi întâlnit „fiinţe omeneşti care, deşi trăiesc pe pământ, dispun de o forţă uriaşă" şi că ar fi fost impresionat atât de puternic, încât i s-a tăiat respiraţia, a fost copleşit de sudoare, a căzut într-o sincopă sau i-a curs sânge din nas. Adunările «zorilor de aur» în timpul cărora unii membri pot „intra în contact cu un înger păzitor" se desfăşoară într-un climat de excitare, adesea foarte apropiate nebuniei. O asemenea

frăţietate există şi în zilele noastre, cunoscând un anumit avânt.
Fraternitatea Crucii Roz se perpetuează şi prin intermediul A.M.O.R.C.-ului (Ancient etmystique ordreRosae Cruciş). Sediul său se află la San Jose în California, într-un frumos templu, construit în centrul unui parc atrăgător. Actualmente este una din societăţile cele mai frecventate. Această societate îşi recrutează membrii prin anunţuri de mică publicitate, intitulându-se «Şcoala de psihologie şi ştiinţe psihice» şi distribuindu-şi informaţiile prin corespondenţă. Scopul său este de a atrage cât mai multe persoane. Are zeci de mii de aderenţi. Ea face o distincţie între un membru oarecare al Crucii Roz şi cei ce au dobândit un bagaj însemnat de cunoştinţe. Ordinul acesta a fost creat la începutul secolului de către un celebru ocultist american, numit Hervey Spencer Lewis.
Ierarhia în cadrul A.M.O.R.C. cuprinde 12 grade. De-a lungul unei evoluţii lente şi datorită revelaţiei alchimiei spirituale, ritualurilor şi simbolurilor acestei secte, membrii săi progresează pe drumul cunoaşterii. Ei dobândesc o formaţie personală pe baza meditaţiei, a concentrării, a exercitării memoriei. Fac exerciţii de transmitere a gândurilor către numeroase persoane. Ei nu au noţiuni referitoare la Dumnezeu, ci numai cosmice. De aceea ei se concentrează psihic pentru a cunoaşte tainele Universului. în opinia lor, boala este o dezordine a trupului al cărei remediu este tratarea sufletului prin exerciţii de

concentrare. Ei mai practică şi magia albă. Sunt constituiţi în loje masonice şi se adună în temple intens decorate.
O altă asociaţie, mai secretă, este cea a «fraţilor mai mari ai Crucii Roz» al cărui singur membru francez cunoscut astăzi locuieşte la Var. Cartea de căpetenie a acestei secte este

legenda care leagă existenţa ordinului de tradiţia cetei uşierilor Templului lui Solomon.
Mă apropii de sfârşitul acestui rezumat şi nu vreau să vă ascund că sunt bucuroasă să ştiu că l-am terminat. Un asemenea studiu, fie el şi sumar, nu se face fără a resimţi şi unele efecte negative. Trebuie să vă mărturisesc că adesea am întrerupt lucrul pentru a mă ruga. Am avut de multe ori impresia, citind cele scrise, că mă apropii de infern. Dar ceea ce m-a marcat în mod deosebit, inspirându-mi speranţă, este că în noaptea care a urmat discuţiei mele cu adepta sectei Crucii Roz, Dumnezeu m-a trezit de trei ori arătându-mi că trebuie să mă rog pentru ea. Totuşi, credeţi-mă, la prima vedere, ea face parte din acele fiinţe care se cred a fi superioare. In răspunsurile pe care mi le-a dat, ea m-a tratat foarte ironic. Dar eu am realizat că, într-o bună zi, Dumnezeu va face ca înseşi «castelele ei de hârtie» să se prăbuşească cu tot psihismul lor şi că Păstorul cel bun va căuta acest suflet pentru a-1 salva din iad. Mă rog pentru ea fără a obosi.
Am fost mâhnită, de-a lungul acestui studiu, să aflu că ţara noastră, de secole întregi, a avut în fruntea sa regi, împăraţi, filozofi care au îmbrăţişat principiile acestei secte, ba chiar şi pastori şi preoţi. Am înţeles mai bine natura legăturilor oculte ale ţării noastre şi am realizat de ce căpeteniile întunericului au curtat atâta această «frumoasă Franţă». O asemenea oştire infernală îmi aminteşte cuvintele lui Isus rostite cu puţin timp înainte de a merge la cruce: *„Nu voi mai vorbi mult cu voi, căci vine stăpâni torul lumii acesteia. EI a-are nimic în Mine"* (Ioan 14: 30). Tocmai prinţul întunericului, stăpânitorul lumii acesteia, a inspirat toate aceste religii, luând din Biblie câte ceva de ici de colo, cu scopul de a amăgi lumea. In faţa unei asemenea situaţii, regele David zice în Psalmul 68: 11: *„Un cuvânt spune Domnul, şi femeile aducătoare de veşti bune sunt o mare oştire. împăraţii oştirilor fug, fug..."* Or, aceşti

«împăraţi ai oştirilor» nu sunt alţii decât căpetenii ale întunericului, iar aceste femei sunt acelea care Ii aparţin lui Cristos şi care vestesc pretutindeni, cu încredere, slobozenia pe care o aduce Domnul Isus. El este adevăratul eliberator. Femeile acestea sunt nişte «Eve» noi care au fost descătuşate din păcatul ocultismului, care au

renunţat la acea cunoştinţă care fusese interzisă Evei când i s-a zis: „Să nu mănânci din pomul cunoştinţei..."
Păcătuind, primul bărbat a mâncat din acest pom. Dar bărbatul regenerat mănâncă din pâinea vieţii, mana, Cuvântul lui Dumnezeu.
David a avut viziunea unei oştiri de femei care proclamau, în mijlocul mulţimilor, biruinţa obţinută la porunca Domnului.
Femeia are dejucat un rol foarte important şi misterios în societate. Ea este mamă şi soţie. Oare nu nevasta Iui Abraham Lincoln 1-a împins pe acesta spre Crucea Roz? De altfel, femeile au fost totdeauna nişte sfătuitoare, în bine, sau în rău, pentru soţii lor: regi sau conducători de state, căci în momentele grele, soţii lor au apelat la sfaturile pe care acestea li le-au putut da.
„ *Un cuvânt spune Domnul, şi femeile aducătoare de veşti bune sunt o mare oştire. împăraţii oştirilor fug, fug..."*
Femeie, scoală-te din ceaţa şi negura sufletului şi intră în rândurile acestei oştiri! Numai aici vei putea deveni puternică şi utilă!
MEDITAŢIA TRANSCEDENTALĂ
Sectele revin la modă
Meditaţia transcedentală a constituit un serios punct de atracţie pentru tineret. începând cu anul 1965, sute de mii de americani au fost antrenaţi în tehnica meditaţiei transcedentale, Maharishi. în 1973, peste o sută cincizeci de mii dintre ei au

fost intstruiţi prin intermediul Asociaţiei internaţionale de meditaţie studenţească (A.I.M.E.). Dispunând de peste două sute de centre locale, o mie de nuclee repartizate în diferite zone şi patru mii de instructori, «planul mondial» al lui Maharishi seceră în fiecare lună peste 15 000 de adepţi în Statele unite. Directori de şcoli, generali de armată, conducători de întreprinderi, oameni din fruntea unor comunităţi religioase au adoptat meditaţia transcedentală şi o recomandă persoanelor aflate în subordinea lor. Organele legislative ale statelor Illinois şi Connecticut au încurajat unele şcoli publice să preia ştiinţa din «inteligenţa creatoare a Iui Maharishi» însoţită de faza «laborator de meditaţie transcedentală». în fiecare stat, sute de şcoli superioare au adoptat-o. Rezultatul unei asemenea încurajări din partea autorităţilor este acela că se poate vedea
82
un număr crescând de adolescenţi croindu-şi un drum de la cursul de «ştiinţa inteligenţei creatoare» la şcoala superioară, până la centrul local al A.I.M.E., pentru ceremonia de iniţiere în meditaţia transcedentală. In timpul acestei ceremonii, instructorul dă studentului un cuvânt pe care îl numeşte «manthra». Acest cuvânt este o repetiţie de silabe a căror consonanţă trebuie să semene cu ceea ce este scris pe nişte cutii cu tămâie. De fapt înseamnă să vorbeşti într-o limbă diabolică. Acesta este punctul sensibil, aici se află nodul meditaţiei transcedentale. Acest cuvânt dat de instructor este specific fiecărei persoane. Este «manthra» al său. Acest cuvânt va fi repetat în şoaptă în timpul meditaţiei.
Iată acum mărturia unui fost instructor, acum creştin: ,,La începutul ceremoniei, adeptul trebuie să aducă şase flori, trei bucăţi de fruct proaspăt şi o batistă albă. Toate acestea se aşază pe un altar în faţa portretului lui Guru (nume care înseamnă: conducător divin). Mica încăpere este luminată cu sfeşnice în

care se arde tămâie. Candidatul se scoală în picioare atunci când profesorul său intonează o cântare de laudă şi mulţumire la adresa unui întreg şir de învăţători hinduşi defuncţi care au transmis şi altora cunoştinţele lor cu privire la «manthras». Apoi candidatul pronunţă propriul său «manthra» şi-1 repetă până când îl rosteşte fără nici o greşeală."
M-am întâlnit cu o pereche de tineri care practică meditaţia transcedentală. Fiecare are un «manthra» al său, fără a şi-1 cunoaşte unul altuia. Dumnezeu este lumină, Satan lucrează în ascuns. într-adevăr, acest cuvânt ocult îl leagă pe adeptul respectiv de Satan, căci cuvântul este un adevărat lanţ. Soţul femeii despre care vorbeam adineaori mi-a explicat că obţinuse rezultate materiale însemnate de când practica meditaţia şi că se simţea înălţat sufleteşte. Cel puţin aşa credea el că este. Dar, vă rog să fiţi atenţi: băiatul acesta a avut o copilărie dificilă, părinţii săi fiind divorţaţi. El a întrerupt şcoala foarte devreme, găsind în meditaţia transcedentală o cârjă, dar şi o anumită cunoaştere care i-a permis să-şi domine anturajul. în cursul acestei întrevederi, eram de faţă mai mulţi slujitori ai lui Dumnezeu. Unul dintre noi ne-a rugat să-1 lăsăm singur cu tânărul acesta. Când am fost numai noi ceilalţi şi soţia sa, cineva a întrebat-o pe aceasta: „£ste violent cu dv.?" Ea a răspuns: „Da. Dacă nu vreau să practic meditaţia, mă loveşte." Şi a izbucnit în lacrimi. Soţul ei, întorcându-se în camera în care ne aflam, şi-a mărturisit violenţa. Am putut să ne rugăm pentru el, sfătuindu-1 să se debaraseze de acest fals suport spiritual. Această meditaţie îi provoca şi puternice

dureri de cap. Studentul trebuia să stea în faţa fotografiei lui Guru. ,.Propriile scrieri ale lui Maharishi dovedesc că această meditaţie este «un drum spre Dumnezeu» şi constituie cea mai puternică formă de rugăciune." Or tocmai acestea sunt latura seducătoare a acestei rătăciri. Multe persoane practică

meditaţia transcedentală din pricina efectelor sale calmante, însă ele nu realizează urmările sale pe tărâm spiritual. Meditaţia aceasta este, în realitate, o auto-hipnoză şi produce, la cel ce o practică, o modificare a conştiinţei de sine. Am putea-o compara cu efectul unor droguri care perturbă mintea. Ritmul metabolic suferă o încetinire însemnată, în timp ce producţia undelor cerebrale alfa creşte în timpul meditaţiei. Aceste efecte psiho-fiziologice sunt obţinute prin repetarea acelui «manthra» care reduce fenomenul percepţiilor senzoriale. Spiritul nu mai asimilează. Fără pierderea cu-noştinţei, este o fază a hipnozei. Aş compara-o cu starea căutată de «medium» spre a intra în contact cu spiritele. Astfel, individul aflat în meditaţie crede că stabileşte un contact cu Dumnezeu, Dumnezeu fiind un «tot» impersonal, şi nu o Persoană divină cum este El în realitate. Această experienţă de unire cu «totul» este baza aspectului panteist al hinduismului care declară că «totul este unul». Totul este în Dumnezeu, Dumnezeu este unitatea lumii. Potrivit concepţiei lor, omul este o parte din Dumnezeu. Astfel, meditaţia transcedentală ar da oamenilor capacitatea de a-L găsi pe Dumnezeu în ei înşişi! Maharishi exclude lucrarea ispăşitoare a lui Isus Cristos. In meditaţiile sale, el spune: „Eu nu cred că Cristos a suferit sau ar fi putut să sufere; este păcat să vorbeşti despre Isus în termenii suferinţei." Iată ce răspunde în privinţa aceasta Domnul Isus în (Luca 24: 25 - 26): *„O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima când este vorba să credeţi tot ce au spus proorocii! Nu trebuie să sufere CristosuJ aceste lucruri, şi să intre în slava Sa?"*

Concluzie :

Voi spune tuturor celor ce practică meditaţia transcedentală că există un secret pe care trebuie să-1 scoată ei la lumină: «manthra». Acest «manthra» este firul care vă ţine legaţi de mâini. Atâta vreme cât nu-1 veţi fi dat la iveală, veţi rămâne

un captiv al Diavolului. Acesta acţionează întotdeauna cu metode ascunse, oculte, secrete. Dacă cineva a practicat meditaţia transcedentală şi posedă un «manthra» să-1 divulge, şi prin scumpul sânge al lui Cristos să respingă orice influenţă a răului exercitată asupra spiritului şi corpului său.
84
Rugăciunea «manthranică» se opune învăţăturii lui Isus: *„Când vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe ca păgânii cărora li separe că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor li ascultaţi."* (Matei 6: 7).
Satan a căzut când a vrut să se înalţe mai presus de Dumnezeu. Adam şi Eva s-au pomenit goi când au vrut să cunoască. La urma urmei, ce au ajuns să ştie? Că viaţa de neascultare faţă de Dumnezeu duce numai la eşecuri.
Dumnezeu a luat iniţiativa salvării şi restabilirii omului trimiţân-du-L în lume pe unicul Său Fiu, Isus, Isus a venit să tămăduiască şi să-1 elibereze pe om de sub robia Diavolului. El a dat puterea aceasta şi ucenicilor Lui care, şi astăzi, mai continuă lucrarea Sa izbăvitoare. Dacă tu eşti un mincinos, meditaţia transcedentală nu te va schimba, nu te va elibera de minciună. Dacă eşti un hoţ, sau un preacurvar, lucrurile stau la fel. Păcatul rămâne săpat în fiinţa ta, în sufletul tău. Diavolul are diferite mijloace religioase pentru a crea omului o imagine falsă, iluzie potrivit căreia el se poate ridica până la Dumnezeu. Toate acestea sunt false. Numai Isus singur are puterea de a ne elibera de păcat. *„Dacă Fiul vă face slobozi, veţi li cu adevărat slobozi"*(loan 8: 36). Dacă cineva este sincer cu el însuşi şi, citind aceste rânduri, doreşte să iasă la liman, el îl poate întâlni imediat pe Domnul Isus. Mai întâi, el trebuie să vină la Isus ca să-I ceară iertare pentru a-şi fi vândut sufletul altor dumnezei; apoi să-I mărturisească «manthra» pe care 1-a rostit şi, în sfârşit, să dea foc la toată literatura privitoare la meditaţia transcedentală, fotografiile respective şi

să se debaraseze de tămâia folosită la ceremonii.
Voi termina cu un post-scriptum privitor la tămâie. Aceste bastonaşe (care se găsesc de vânzare la intrarea în metrou) sunt folosite pentru a dezodoriza apartamentele - chiar şi eu aprindeam unul după ce prăjeam carne sau peşte. într-o zi, un prieten mi-a dat să citesc tot conţinutul unei inscripţii de pe o cutie de carton. Am rămas foarte surprinsă descoperind un fel de «manthra» înscris în partea de sus a plicului cartonat, în plus, eu mai ştiu că adepţii acestei secte acostează trecătorii cu tămâia pe care le-o oferă pentru a stabili un prim contact.
Când mi-am dat seama de lucrul acesta, am aruncat toată rezerva de dezodorizante. Credeţi că am mers prea departe? Nicidecum. Aceste bastonaşe sunt fabricate de secta respectivă, în uzinele sale şi sunt impregnate de prezenţa adepţilor săi.
85
Acum, când trebuie să parfumez, eu folosesc frunze de eucalipt pe care le pun pe jar, sau le fierb. *„Ce nevoie am eu de tămâia care vine din Seba?" (Itremia* 6: 20).

MOONISMUL

Moon

Sun Myung Moon este un coreean născut în jurul anului 1940. Discipolii săi vedeau în el pe «noul Mesia». Poate fi văzut în diferite reviste şi publicaţii, fie plimbându-se pe un câmp, fie îmbrăcat cu purpură şi stând pe un tron la reşedinţa sa din Denver (Colorado). Esenţialul doctrinei sale este conţinut într-o revistă care apare lunar: *Noua speranţă.*
Ca majoritatea sectelor, şi aceasta se referă la Biblie pentru a-şi fixa doctrina, dar nu ia din ea decât ceea ce-i convine. Secta Moon nu ia în consideraţie biruinţa lui Isus de pe Golgota pentru a accepta o nouă revelaţie pe care Dumnezeu i-ar fi încredinţat-o lui Sun Myung Moon, fondatorul acestei mişcări.
In cartea sa intitulată *Principiile divine,* Isus şi Sun Myung

Moon ar fi perfect uniţi în aceeaşi misiune pentru a vesti şi a clădi aceeaşi împărăţie. El adaugă: „Mulţi oameni cred că Isus a venit ca să moară pe cruce pentru păcatele noastre. într-adevăr, răstignirea nu era intenţia originală a lui Dumnezeu. Noi trebuie să realizăm că, prin crucificare Dumnezeu şi Isus au pierdut totul..."
Or lucrurile stau exact invers. Crucea înseamnă victorie. Dumnezeu a făcut pace cu oamenii „prin sângele crucii Lui": *„Şi să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât şi ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni* 1: 20). Fără cruce nu există pace. Apostolul Pavel zice efesenilor: *„Dar acum, în Cristos Isus, voi care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Cristos. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea şi, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace; şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce prin care a nimicit vrăjmăşia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce eraţi departe şi pace celor ce erau aproape.*

Căci, prin El, şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, într-un Duh"
(Efeseni2: 13-18).
Moon nu ştie că: *„Isus a dezbrăcat domniile şi stăpânirile şi le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor prin*
cruce" (Coloseni 2: 15).
învierea lui Isus este împlinirea planului divin al crucii. Dacă Isus nu ar fi înviat, crucea ar fi fost în zadar, dar El a demonstrat că avea o putere de viaţă de care nu dispune nici un om de pe pământul acesta. îi doresc domnului Moon să

ajungă să cunoască valoarea de reconciliere a acestei cruci. în caz contrar, intrarea lui în eternitate va fi o nenorocire veşnică.
Noi suntem salvaţi din pricina morţii lui Cristos pe cruce. „ *Totuşi,*
El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra
Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit.
Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi... De aceea îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, şi va împărţi prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuşi la moarte şi a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora şi S-a rugat pentru cei vinovaţi" (Isaia 53: 4, 5, 12).
Concluzie :
Secta Moon sau Asociaţia pentru unificarea creştinismului mondial foloseşte mulţi tineri care vă acostează pe trotuar, spunându-vă mai întâi «lucruri secundare» despre Dumnezeu şi dragostea Lui, după care trec la «probleme serioase». Un tânăr moonist, de origine evreiască, ne-a abordat la Biarritz. Văzând că are de-a face cu oameni convinşi de adevărurile evanghelice şi care îl contraziceau pentru greşelile sale, a încheiat spunând: „Cumpăraţi-mi un pahar răcoritor, căci e atât de cald, iar eu nu am nici un ban." I l-am oferit cu plăcere. Ce situaţie tristă! Oare vrea Domnul Isus să facă din noi asemenea mercenari? Nicidecum.
KRISHNA
Credincioşii lui Krishna
Cine sunt aceştia? Acesta este titlul unei reviste ilustrate bogat, pe coperta căreia figurează un magnific cuplu de americani, îmbrăcaţi

după moda indiană. în sumarul acestei reviste: „Guru, femeia: poziţia ei şi educaţia copiilor săi."
Nu din întâmplare în preajma tipăririi cărţii *Pentru ca lanţurile să cadă* mi-a căzut în mâini această revistă care explică «Cine sunt ei?» Tânărul care mi-a dat-o, sau care mai degrabă mi-a aruncat-o, după ce mi-o prezentase, mă abordase cu gentileţe în faţa parcării din Euromarche oferindu-ne, mie şi copiilor mei, nişte casete. Am fost foarte mirată de un asemenea cadou într-o vreme ca aceasta când totul se plăteşte. Văzându-mi reticenţa, a adăugat că într-o bună zi voi avea nevoie, voi dori modul său de viaţă liniştit în comunitatea respectivă. Deşi vorbea ca un creştin, nu aveam la îndemână nici un motiv să cred că el era, în realitate, un copil al lui Dumnezeu. Atunci el a adăugat: „Eu cred în Krishna, dar noi nu suntem o sectă religioasă!"
Acest bărbat candid, de vreo treizeci de ani, curat, bine îmbrăcat, purtând un fular gros contra frigului, mi se părea a aparţine acelei categorii de oameni care se adaptează uşor la o nouă situaţie. Victimă a unei lumi crude, fără credinţă şi lege, copil părăsit poate, el era sincer în felul său, şi totuşi, fără putere de convingere asupra altora. Găsise un mod de viaţă care îl punea la adăpost de orice griji, în comunităţile descrise de revista respectivă ca fiind un colţ de rai.
Conştientă că Isus voia să-i lumineze calea şi să-1 smulgă din orbirea sa, am reacţionat imediat: „Sunteţi amăgit de un om. Guru se plimbă în Rolls, iar dv. munciţi pentru dânsul." Căci, în realitate, nimic din ce îmi oferea acest băiat nu era gratuit. Era prima înşelăciune. Şi i-am repetat: „Sunteţi amăgit." In acel moment, m-a lovit peste gură cu revista sa, zicând: „Nu vă mai vărsaţi veninul!" Apoi, mi-a aruncat revista în mână şi a luat-o la fugă de parcă demonii seducători l-ar fi împins să facă lucrul acesta. Am rămas pe loc minute în şir, sub impresia

întunericului moral şi spiritual în care se afla acest tânăr, rugându-mă ca, într-o zi, să ajungă şi el la cunoştinţa adevărului eliberator care se află în Cristos Isus.
Ajunsă acasă, am răsfoit revista care relatează calea parcursă de religia aceasta hinduistă sub titlul: *Dacă mi-ar fi fost împărtăşită conştiinţa lui Krishna.*
Un eveniment trăit prin intermediul imnurilor vedice, cu trei mii de ani î. Cr., Shri Krishna meditează asupra vedelor. Sunt nişte scrieri filozofice şi religioase apărate de un şir întreg de personalităţi spirituale şi care au rezistat, de-a lungul veacurilor, atacurilor islamului şi nu au fost deloc afectate de epoca îndelungată a colonizării occidentale.
Actualmente, moştenitorii acestei discipline răspândesc, la rândul lor învăţăturile lui Bhagavag-gita, venerată la rândul său de şase sute de milioane de oameni într-o Indie presărată cu templele lui Krishna. Prezenţa lui Krishna este atât de vie încât, la Delhi, imediat ce ieşi din aeroport eşti izbit de frecvenţa cu care îţi apare chipul său în prăvălii, pe camioane şi mijloacele de transport.
La Vrndavanne, oraşul unde a apărut Krishna, mii de pelerini se strâng în templele de acolo. Numărul acestor temple se ridică la cinci mii! în sec. al XV-lea India a sucombat în faţa «farmecului irezistibil» al unui bărbat a cărei personalitate a devenit figura cea mai de seamă dintr-o mişcare ce va marca gândirea spirituală şi filozofică a întregii ţări. El duce cu sine mase de oameni considerabile. Această mişcare a fost adusă în Occident în anul 1965.
«Prea sfinţia sa» A. C. Bhaktivedanta Swani Prabhupada s-a născut în anul 1896 la Calcutta. Scopul vieţii sale a devenit acela de a împărtăşi Occidentului filozofia lui Bhavad-gita. După ce îşi termină studiile universitare, ocupă, în anul 1944, un post foarte important într-o mare întreprindere farmaceutică. Fondează revista *întoarcerea lui Krishna,* începe

o viaţă de renunţare, apoi se duce la Vrndavanne, oraş sfânt din nordul Indiei, pentru a traduce din sanskrită şi a comenta în engleză pe marii clasici ai literaturii vedice. în anul 1965, ia vaporul către SUA, luându-şi manuscrisele şi cărţile. în 1966, fondează asociaţia internaţională pentru cunoaşterea lui Krishna. Moare în anul 1977.
Noul Guru nu este un hindus, ci un american al cărui «curriculum vitae» a fost publicat în revista lor:
„William Ehrlichman s-a născut la Washington în anul 1947, într-o familie înstărită. în 1969, el studiază medicina la Buffalo, unde îl întâlneşte pe părintele lui spiritual: «Prea sfinţia sa» Shrila Prabhupada. Primeşte de la acesta primele cunoştinţe religioase şi devine Shrila Bhagavandas. La Detroit, el deschide un templu dedicat propovăduiţii ideilor lui Krishna. Urmează alte două temple la Cleveland şi Chicago, după care devine unul dintre secretarii părintelui său spiritual Shrila Prabhupada. La cererea acestuia, părăseşte SUA şi se instalează în Franţa, unde organizează propovăduirea ideilor mişcării şi publicarea cărţilor lui Krishna în limbi europene. în 1973, inaugurează un templu la Paris. împreună cu o echipă de traducători, lucrează la cărţile lui Shrila Prabhupada, lucrările se succed într-un ritm foarte rapid, spre marea satisfacţie a părintelui său spiritual. Face acelaşi lucru în Italia, Spania, Olanda, Belgia, Grecia şi Israel.

în anul 1978, este ales pentru a lua locul lui Shrila Prabhupada şi, împreună cu zece dintre cei mai intimi discipoli ai săi, îşi asumă responsabilitatea spirituală a mişcării în Europa meridională."
Ce fac adepţii lui Krishna?
Bhakti-Yoga pe care o practică credincioşii lui Krishna este o formă de meditaţie care i-ar ajuta, chipurile, să-şi asume din plin viaţa, responsabilităţile, şi să-şi realizeze propria lor

identitate spirituală! Peste o sută de centre au fost implantate în întreaga lume, oferind vizitatorilor posibilitatea unui sejur acolo. Fiecare se poate familiariza cu filozofia vedetelor, întreţinându-se cu credincioşii lui Krishna şi participând la diverse activităţi în cadrul lui Bhakti-Yoga.
Există, de asemenea, numeroase comunităţi rurale având ca scop să demonstreze că oamenii pot să-şi satisfacă toate nevoile fără a depinde de «artificiala economie a marilor oraşe». Astfel, fiecare lucrează potrivit personalităţii, pregătirii şi capacităţilor sale. Pornind de la artizanat, urmează diverse activităţi artistice, apoi tehnici foarte avansate. în fiecare an, au loc numeroase festivaluri în întreaga lume în cursul cărora mişcarea pentru ideile lui Krishna distribuie gratuit mii de farfurii de «prasad» (mâncare pregătită pe bază de alimente sfinte şi naturale).
Educaţia copiilor începe la o vârstă foarte fragedă. învăţământul se predă în şcolile vedice ale Noii Mayapura. „Toată educaţia vedică se bazează pe afecţiune şi înţelegere. Profesorii trebuie să fie adevărate modele pe toată linia pentru elevii lor. Nu oricine poate preda noua Mayapura! Disciplina se aplică în mod corespunzător, pornind de la măsuri judicioase şi echilibrate. Copiii acceptă şi aplică, fără dificultăţi, fără reţineri, principiile virtuoase pe care dascălii lor doresc să li le insufle." Iată unul dintre ele: „Dacă aş cunoaşte totdeauna ce este adevărat şi bun, aş fi pe deplin liber." Cuvânt zadarnic şi mincinos, dacă ne gândim la spusele Domnului Isus: *„Deci dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi'"*(loan 8: 36).
Expunerea noastră nu constituie, nici pe departe un atac la adresa adepţilor acestei secte, căci Isus îi iubeşte şi pe dânşii. El a murit pe crucea de pe Golgota şi pentru păcatele lor. Intenţia mea este de a le vorbi despre dragostea lui Cristos. Altfel, cartea mea nu şi-ar fi atins ţinta. Aş mai dori ca cititorul

care a fost atins în ideile lui să poată
90
recunoaşte că nimeni în afară de Isus din Nazaret nu este în stare să slobozească pe om de toate legăturile sale, să-1 vindece de toate bolile sale. El a venit să izbăvească pe toţi oamenii aflaţi sub influenţa Diavolului. Filozofia este doar o spoială pe conştiinţa celor ce nu au fost spălaţi prin sângele scump al Mielului lui Dumnezeu.
Isus îl face pe om liber, aşa încât fiecare să aibă identitatea sa proprie. El ne-a aşezat în lume, după ce ne-a mântuit, pentru a fi martorii Săi. De aceea ne-a investit cu autoritatea şi puterea Lui.
De ce a luat-o la fugă tânărul respectiv când i-am vorbit despre amăgirea sa? Pentru că însăşi convingerea lui nu era decât o faţadă, un înveliş pe o minte plină de probleme nerezolvate. Cât despre ucenicii lui Cristos, aceştia nu fug, ci ei aduc o soluţie reală şi adecvată, nu numai prin vorbe, dar şi prin fapte. Priviţi-1 pe Petru la poarta Templului din Ierusalim. Ce i-a spus el acelui om olog? *„Ia Numele lui Isus Cristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!"* (Faptele Apostolilor 3: 6). Nici înşelătoria, nici darul oferit cu un scop ascuns, nu sunt fapte autentice. Duhul Sfânt 1-a atins pe acest om, apoi 1-a instruit în căile
adevărului.
Adevărul nu poate fi găsit în afara Bibliei care este Cuvântul lui Dumnezeu. Ea este adevăr pentru orice naţiune, pentru orice ţară. Numai în Cuvântul Domnului este adevărul. Citind Scripturile, oamenii şi-au schimbat viaţa, chiar dacă au rămas în închisoare sau în junglă. Revelaţia lui Isus înseamnă raiul în fiinţa şi viaţa noastră. Noi ne putem crea un rai artificial, dar imaginar, dacă omul nu este izbăvit prin puterea lui Cristos, el nu se va simţi niciodată liber înăuntrul fiinţei sale. Este ca şi cum un logodnic ar pune în degetul logodnicei sale un inel

fals, o tinichea. Cristos este adevăratul mărgăritar. Acest diamant este Biblia, Sfânta Scriptură. Toate celelalte lucruri, înafară de Cristos şi Cuvântul Lui, sunt imitaţii diabolice. în meditaţia lui Bhagavad-gita, se regăsesc şi expresii din Biblie, ca o imitaţie, aşa cum apar în cartea mormonilor lui Joseph Smith. Aici este foarte vizibilă lucrarea omului, degetul lui. însă când Duhul Sfânt este în noi, distingem valoarea de nonvaloare, adevărul de minciună... Falsul este întotdeauna mult mai ieftin, dar stălucirea adevărului este profundă şi lumina lui nu se stinge niciodată.
Lumea preferă falsul, imitaţia, din pricină că este coruptă şi răzvrătită. Oamenii nu doresc să-şi schimbe inima şi caracterul. Ei vor să rămână aşa cum sunt, în gândurile şi faptele lor. Lumea preferă să fie dominată de un om, şi nu de Dumnezeu, să fie stăpânită de omul muritor şi nu de Fiul lui Dumnezeu cel nemuritor.

Voi termina cu o concluzie citită în revista despre care v-am mai vorbit. Ea subliniază profitul descoperit de religia hindusă într-o societate creştină decăzută: „Totuşi, Krishna spune prin gura lui Bhagavad-gita: «De fiecare dată când, undeva în lume, spiritualitatea cade în declin şi religiozitatea degenerează, eu însumi cobor acolo. Apar ca să slobozesc pe cei pioşi, să nimicesc pe cei necredincioşi şi să restabilesc principiile spiritualităţii»."
VODO
In Europa, când se vorbeşte despre «vodu», gândul zboară la Haiti, într-adevăr, acest cult este foarte răspândit acolo. Totuşi, el provine din Africa, unde se vorbeşte despre el mai puţin, căci alături de această religie mai există şi multe alte credinţe, culte şi superstiţii.
Vodu a fost importat din Haiti de sclavii africani. Majoritatea lor proveneau din regiunea Golfului Benin (vechiul Dahomey)

şi Nigeria. In anul 1700, la Benin se practica pe scară foarte largă comerţul cu negri. Se poate constata că locuitorii din Haiti şi Benin sunt foarte familiari între ei, lucru care ne surprinde cu atât mai mult cu cât, de două secole, destinele lor au fost foarte diferite şi între cele două zone nu s-a menţinut nici un contact.
Ce vrea să însemne cuvântul «vodu»? Alfred M6traux, un etnograf, vorbeşte despre lucrul acesta în termenii următori: „In Dahomey şi Togo, la triburile aparţinând familiei lingvistice ale fonilor, un vodu este un zeu, un spirit; imaginea sa este, în esenţă, ceea ce este pentru noi, europenii, un fetiş, un idol. Dacă, după terminarea liturghiei, am examina lista divinităţilor cultului vodu, am constata că cele mai importante dintre acestea aparţin panteoanelor fonilor şi triburilor yoruba, şi mai au încă temple în oraşele şi satele din Togo, Benin şi Nigeria. Este adevărat că, în cataloagele făpturilor supranaturale haitiene (loa) figurează divinităţi congoleze şi sudaneze, însă majoritatea lor nu ocupă, nici pe departe, în inima poporului, locul acordat marilor «loa» din Guineea africană."
După ce ne dă o traducere foarte exactă a cuvântului «vodu»: fiinţă atotputernică şi supranaturală, Moreau de Saint-Mery, un autor care a scris spre sfârşitul epocii coloniale, îl identifică cu şopârla sub auspiciile căreia se adună toţi cei ce profesează aceeaşi doctrină. Vodu, adică şopârla nu şi-ar face cunoscută puterea şi nu şi-ar supune voinţa decât

prin intermediul unui mare preot şi a unei preotese, numiţi rege şi regină, stăpân şi stăpână, în sfârşit tată şi mamă. Personajele acestea fiind conducătorii marii familii vodu au dreptul la un respect nelimitat din partea celor care o compun. Ei decid dacă şopârla admite sau nu un candidat şi-i prescriu acestuia obligaţiile, sarcinile şi îndatoririle pe care acesta

trebuie să le îndeplinească şi care, în sfârşit, primesc ofrandele şi darurile pe care zeul le aşteaptă drept omagiu. Cine nu se supune regelui şi reginei se răzvrăteşte contra zeului însuşi, expunându-se astfel celor mai mari riscuri şi nenorociri.
Adunările cultului vodu se desfăşoară noaptea, în secret, într-un loc închis la adăpost de orice privire profană. Preotul şi preoteasa se aşază lângă un altar pe care este depusă o cuşcă în care se află o şopârla. După diverse ceremonii şi un lung discurs al regelui şi al reginei vodu iniţiaţii vin, în ordinea vârstei, să se roage lui vodu şi să-şi spună dorinţele. Noua regină prezicătoare se urcă pe cuşca în care se află şopârla. Fiind pătrunsă de «zeu», tot corpul ei se agită convulsiv şi oracolul iese din gura ei. Apoi, şopârla este pusă pe altar şi fiecare vine să-i aducă un dar. Se junghie o capră al cărei sânge adunat într-un vas va pecetlui pe buzele asistenţilor promisiunea de a suferi mai degrabă moartea, decât a divulga ceva privitor la cultul lor, şi chiar să omoare pe acela care ar uita acest legământ.
Apoi începe dansul vodu propriu-zis. Numai în acest moment noii iniţiaţi sunt primiţi în sectă. Novicii posedaţi de un spirit rămân în transă până ce preotul îi loveşte peste cap cu o paletă au o lingură de lemn, ori o vână de bou dacă găseşte cu cale că aşa trebuie să procedeze. Ceremonia se termină printr-un fel de delir colectiv, provocat, după opinia autorului nostru, de un flux magnetic. El foloseşte, ca argument, crizele pe care le fac albii veniţi ca simpli spectatori. Toţi adepţii cultului manifestă un tremur nervos pe care se pare că nu şi-1 pot stăpâni. Unii se învârt fără încetare, în timp ce alţii, în acest gen de dezmăţ rup hainele de pe ei şi-şi muşcă propriul lor trup. O altă categorie dintre adepţii lui vodu, pierzându-şi bunul simţ şi căzând pe jos, sunt duşi, tot în ritmul dansului, într-o încăpere vecină unde o dezgustătoare orgie se practică uneori în obscuritate.
Dacă eu redau aceste amănunte - care îmi inspiră dezgust şi

furie -este doar din pricină că doresc să denunţ şi să dau în vileag lucrările Satanei. Trebuie ştiut că în spatele uşilor încuiate ale unor case se urzesc comploturile Diavolului. Aceste ritualuri nu sunt conduse de nişte făpturi decăzute, ci de Satan însuşi!

93

La toate acestea li se poate da un răspuns clar, în lumina Bibliei. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al dragostei, al dreptăţii, al iertării şi sfinţeniei. El vrea ca orice păcătos să fie mântuit, chiar dacă acesta a devenit o unealtă a Diavolului. Aşa că, frate sau soră, dacă un vecin al vostru a ajuns legat de Satan, începeţi să legaţi spiritele care îl ţin captiv, aşa cum Domnul nostru ne porunceşte în Marcu *16:* 17: *„Iată semnele care îi vor însoţi pe cei ce vor crede în Numele Meu: vor scoate draci."* Apoi, lăudaţi-L pe Dumnezeu că îşi întinde braţul Lui puternic şi îşi începe lucrarea. Aleluia!

Fernande X. care s-a apropiat de aceste ritualuri povesteşte: „în timpul celor opt ani petrecuţi în Africa, am resimţit de mai multe ori puterea întunericului, uneori chiar într-un mod foarte violent. în partea de nord a lui Togo, regiune animistă, mi-am dat seama ce mulţi oameni sunt lipsiţi de libertatea interioară (robiţi de tradiţii, de tabuuri, de frica de spirite, etc), în ciuda zâmbetului lor radios. Cu prilejul uneia dintre călătoriile mele, am fost cuprinsă de o profundă depresiune psihică, parcurgând străzile Oranului, în Algeria.

Dar ce mi s-a întâmplat la Porto-Novo (în sudul Beninului) depăşeşte orice limită. Eram invitaţi la nişte prieteni care locuiau în afara acestui oraş. Străbătusem vreo patru sute de km. pe o autostradă şi era deja noaptea când am ajuns la frontiera cu Beninul. La punctul de vamă, nu s-a prezentat nici un vameş. Am aşteptat o vreme, apoi am claxonat, văzând că este lumină în clădire, după care ne-am hotărât să continuăm drumul prin pădure. Nemaiîntâlnind pe nimeni, am înţeles că

se instalase frica printre locuitori. Am ajuns la prietenii noştri. Bucătarul, un tânăr din zona respectivă, ne-a servit o masă copioasă. După ce şi-a îndeplinit misiunea, patronii săi i-au propus să se ducă acasă. Spre surprinderea noastră, el a refuzat, explicând că oameni-panteră mişunau prin pădure şi că se temea să plece. îmi amintesc că am ieşit pe terasă. Nu se auzea nici un zgomot în afară de orăcăitul broaştelor şi târâitul greierilor. Atmosfera era apăsătoare. M-am dus la toaletă. Aceasta se afla în fundul grădinii. Intrând, am văzut un şarpe piton încolăcit împrejurul scaunului. M-am întors în grabă spre a-i chema pe prietenii mei. Bucătarul, aflând de prezenţa şarpelui, ne-a implorat înspăimântat să nu-1 ucidem. Faţa lui exprima teama de răzbunare în cazul că noi i-am fi adus vreun prejudiciu şarpelui.
în vremea aceea, deşi credeam oarecum în Dumnezeu, nu mă predasem pesonal Domnului Isus. Suportam toate aceste şocuri fără a putea opune vreo rezistenţă, necunoscând porunca dată de Isus cu privire
94
la alungarea spiritelor rele. Neputincioasă, am asistat şi la criza suferită de soţul meu căzut pradă unui descântec. Unul dintre colaboratorii săi dorea mult să ajungă director în locul său. Ura lui devenise vizibilă. îi aţâţase pe toţi elevii împotriva noastră. La un moment dat, soţul meu a început să slăbească până într-atâta încât a fost nevoie să-1 spitalizăm şi, în cele din urmă, să-1 repatriem. Când sănătatea sa a fost restabilită, ne-am reîntors la şcoală. Am aflat mai târziu că bărbatul acesta făcea farmece cu ajutorul unei păpuşi pe care o înţepa cu bolduri. Această păpuşă reprezenta persoana căreia el voia să-i facă rău. Se înfig acele în locul unde vrei să lovească boala. Când ne aflăm sub ocrotirea sângelui lui Isus, noi ne găsim la adăpost de toate farmecele care ar putea fi aruncate asupra noastră.

Sora mea, care a trăit în Haiti, a căzut şi ea pradă unei vrăjitorii din partea unui vodu care dorea să şi-o facă prietenă. Refuzându-i avansurile, acest tânăr i-a oferit un colier pe care ea, din nefericire, 1-a acceptat, întoarsă în ţară, ea s-a măritat. Dar căsătoria sa a fost un eşec până în ziua când ea L-a aflat pe Isus. Atunci ea a înţeles că trebuie să arunce colierul respectiv. După ce a făcut lucrul acesta, a constatat o sensibilă îmbunătăţire a vieţii sale de familie.
Numeroşi observatori au constatat că ritualurile religiei catolice au fost amestecate în ceremonialul vodu. Prin asemenea practici, lucrările lui Dumnezeu sunt astfel contrafăcute. Am auzit vorbindu-se de «învieri», dar în ce condiţii erau «înviate» nişte tinere? Ele au fost distruse pe toată viaţa, căci Satan este nimicitorul.
La frontiera cu Beninul, vameşii găseau câteodată, în geamantane, organe omeneşti: ficaţi, inimi, etc. Şi Diavolul organizează sacrificii! Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului. Isus este Biruitorul! El a plătit pe cruce această victorie şi o acordă tuturor celor care vor să-L urmeze.
Prin ajutorul lui Isus Cristos, întunericul care ne împresoară poate fi înlăturat pentru totdeauna. Aleluia!
DOCTRINA ZEN
Zen, ca şi Yoga, este o sectă a Orientului care a luat o amploare deosebită în ţările occidentale, în ultimii zece ani. El a fost introdus în Franţa, acum cincisprezece ani, de către un japonez: Deshimaru. în

timp ce Yoga este originară din India, Zenul s-a născut în China şi s-a dezvoltat îndeosebi în Japonia şi Coreea. Zen nu este propriu-zis o religie, ci mai degrabă un sistem filozofic derivat din budism şi taoismul chinez. El se defineşte ca „arta de a vedea în natura propriei tale fiinţe". Zenul pretinde că

poate ,.indica drumul care duce de la sclavie la libertate." Trupul nostru poate fi comparat cu o baterie electrică ce ascunde o putere misterioasă. Dacă puterea aceasta nu este utilizată, bateria mucegăieşte sau produce reacţii anormale. Obiectivul lui Zen este de a ne scăpa de nebunie şi paralizie. Doctrina aceasta ne ajută să deschidem «un al treilea ochi» spre noi înşine pentru a-1 reînnoda cu adevărata noastră fire. (Această teorie a celui de «al treilea ochi» este Ia baza literaturii tibetane tradusă şi difuzată în Franţa în colecţia de buzunar *L 'A ventureMysterieuse.)*
In realitate, este vorba de o formă de meditaţie transcedentaîă. Maestrul Sawaki îl defineşte astfel: „Zazen nu este nici un raţionament, nici o teorie, nici o idee. Nu este o cunoştinţă pe care o sesizezi cu ajutorul creierului, ci doar o practică. Ea este adevăratul acces spre fericire, pace, libertate."
«Zen» sau «Zazen» înseamnă «aşezat». .Adevăratul Zen constă în a se aşeza liniştit în postura corectă. Zazen înseamnă să pui spiritul în stare de repaos, să concentrezi spiritul şi intelectul... Este de ajuns să fii nefăţarnic, nedogmatist, nearogant, îmbrăţişând opusul acestora" (maestrul Deshimaru). Prin exerciţii simple, dar foarte studiate, elevul poate rămâne nemişcat timp îndelungat, controlându-şi perfect respiraţia. Se insistă asupra unei maxime concentrări asupra propriei tale persoane pentru a elimina toate gândurile şi ideile ce ne vin în minte, pentru a face vid în tine însuţi şi astfel a te elibera de tot ce te apasă. Capul ne leagă de cer, iar picioarele de pământ. Aceste exerciţii vizează unirea trupului cu spiritul şi armonizarea noastră cu cerul şi pământul. Zen presupune o aventură cosmică, voind să facă din om «fiul universului», legătura sacră între pământ şi cer, fiind întotdeauna o parte a acestei gigantice alchimii mişcătoare, dar mereu aceeaşi, care este cosmosul. «Sufluri» trec mereu între poli diferiţi, dar complementari, ying şi yang (negativ şi pozitiv:

feminin/masculin, femeie/bărbat, pământ/cer), noţiune ce stă la baza acupuncturii (vezi capitolul care se referă la această problemă). Teoriile acestea au fost transmise de *Yi Jiag* (Cartea Mutaţiilor), principalul tratat de înţelepciune chineză, utilizat în Extremul Orient şi acum în Occident în mod ocult printr-un sistem de tragere la sorţi a proverbelor conţinute în această carte pentru
96
a ne conduce viaţa. Exerciţiile Zen, asemănătoare într-o măsură cu ale lui Yoga, ne aduc la stăpânirea de sine, pentru a ne cunoaşte mai bine şi a ne găsi semnificaţia vieţii noastre. Pericolul acestei introspecţii este că acest «al treilea ochi» ne dă puterea să pătrundem, prin noi înşine, în inconştientul nostru unde sunt „închise formele ocultismului", cum afirmă înşişi adepţii iniţiaţi ai doctrinei Zen. Este vorba, aşadar, de o formă de edificare prin eforturile personale. Cum noi nu ne putem cunoaşte propria fiinţa, decât în măsura în care Dumnezeu ne îngăduie acest lucru, ne pomenim, în realitate, că suntem manipulaţi de puteri oculte care ne conduc la auto-suficienţă - păcatul originar al Evei.

Capcana doctrinei Zen este că se prezintă deschis tuturor, oricare ar fi credinţele lor, atunci când ea este, în realitate, o şcoală a budismului, fiind într-o anumită măsură adaptarea budismului hindus la mentalitatea chineză. Numeroase Biserici ori comunităţi creştine tradiţionale sau «carismatice» au adoptat această doctrină în ultimii ani, ca, de exemplu, o biserică catolică din centrul Parisului şi un centru cultural creştin din cartierul Montparnasse, crezând că se deschid astfel Extremului Orient fără a vedea însă cursa primejdioasă în care se aruncă.

Zen propune o cale spirituală, dar Isus Cristos a zis: *„Eu sunt calea...* "Deci nu pot exista mai multe căi. O creştină care a experimentat doctrina lui Zen înainte de a se întoarce la

Dumnezeu mi-a spus că această introspecţie de sine conduce la vid şi la neant şi ne poate favoriza alunecarea, încetul cu încetul, spre gânduri de sinucidere. Japonia, ţara în care doctrina aceasta este îmbrăţişată de un număr mai mare de oameni, deţine recordul sinuciderilor şi exaltează această formă de moarte socotind-o onorabilă.

Filozofia zenistă, născută acum o mie de ani, s-a conturat în mănăstirile budiste din China şi a exercitat o puternică influenţă asupra dezvoltării mănăstirilor occidentale din Evul Mediu. Se regăsesc aici cam aceleaşi reguli de abnegaţie şi de linişte. Nu este deci de mirare să ştim că din ce în ce mai mult mănăstirile occidentale îşi deschid larg porţile practicilor zeniste. De exemplu mănăstirea de bronz din vestul Franţei.

Actualmente, un templu Zen în care pot intra câteva mii de persoane pentru sesiunile de formare este în construcţie în Sologne, chiar în centrul Franţei.

Pentru ilustrarea acestui studiu, iată transcrierea scrisorii unui preot, profesor zenist, adresată elevilor săi:

‚Dragi prieteni, cum am spus deja şi altora, plec pe data de 30 septembrie în Japonia, pentru circa trei luni. Sunt invitat de un organism

japonez al budismului Zen în cadrul schimburilor inter-religioase cu alţi călugări şi preoţi catolici din Europa. Le voi împărtăşi detalii despre viaţa de mănăstire de la noi. Va fi o ocazie de a aprofunda drumul început pe lângă Graf Dlirckheim şi, prin aceasta, chiar mă gândesc să vă ajut mai bine pe drumul pe care aţi pornit şi voi. Astfel, vă părăsesc fără prea multe scrupule, cu atât mai mult cu cât voi fi

înlocuit, în diversele mele activităţi, de persoane competente. Doresc ca lipsa mea să nu fie pentru voi un prilej de a părăsi grupul nostru, ci la întoarcere să vă găsesc şi mai plini de elan ca înainte...

YOGA

Aceasta interesează mai degrabă pe adulţi. Yoga ia ca suport gimnastica trupului sau relaxarea spiritului. Tot mai mulţi kinoterapeuţi se lansează în această metodă de tratament. Pentru început, nimic rău sau ieşit din comun. Este indicat să uităm grijile vieţii şi să ne destindem cât de cât. Se începe cu un «covor rulant» care constă din a-ţi fixa mintea asupra tuturor părţilor componente ale trupului pentru a le de-contracta şi, pornind de la vârful picioarelor, se derulează foarte lent «covorul» în imaginaţie, zicând: „este la picioare, la glezne, la gambe... până la cap." Se ajunge astfel la o decontractare încât poţi să aţipeşti şi să dormi liniştit. Acest procedeu se învaţă în stagiile de monitori ai centrelor de vacanţă pentru a uşura cura de sănătate a copiilor şi a-i re-aduce la calm. în general, stagiarii nu ştiu că acest principiu se bazează pe yoga.

în cartea sa intitulată *Non au Yoga* (Nu - practicii yoga), Maurice Ray explică originea şi baza acestei cure de sănătate care se învaţă în cazul stagiaturii. La început, este fără pericol. Dar, încetul cu încetul practica yoga constă în fixarea minţii asupra punctului dat în aşa fel încât individul ajunge să nu-şi mai simtă corpul. Mintea sa gravitează în sfere necunoscute şi de aici începe depersonalizarea fiinţei sale.

O creştină catolică urmărea să obţină o nouă dimensiune de credinţă în viaţa sa pentru a scăpa de vicisitudinile de fiecare zi. Ea s-a îndreptat spre yoga. La început era ceva extraordinar, o noutate, o frumuseţe, dar pe măsură ce pătrundea în dedublarea personalităţii pentru a descoperi aici o alta, s-a pomenit cuprinsă de angoase şi era cât pe ce să se

sinucidă. Dumnezeu a intervenit şi a condus-o pe calea cea bună.
Isus a spus: *„Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău."* (Matei 23: 37). Lumea actuală se depravează moral închinându-şi cugetarea unor
100
dumnezei necunoscuţi. De ce? Omul nu vrea să se pocăiască de păcatele sale. Or, pocăinţa este singurul drum pentru a afla pacea cugetului.
Ioan Botezătorul spunea: *„Pocăiţi-vă..."*
Isus zicea: *„Pocăiţi-vă"* şi încă: *„Vă las pacea. Vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte"* (Ioan 14: 27).
Primul lucru, resimţit din plin, în experienţa mea cu Isus, a fost pacea. La fel s-a întâmplat şi cu prietena mea care a greşit drumul.
Yoga este un suport declanşat de Diavolul pentru a captiva cugetarea
omului.
Domnul Isus singur este calea, uşa şi numai cine intră prin El va
găsi păşune (Ioan 10: 9).
Diavolul nu are nimic să ne dea, numai înlocuitori. Aceasta dă el. Experimentaţi chiar acum o întâlnire personală cu Isus. In plus, El vă va trimite Duhul Sfânt, Mângâietorul.
în ziua Rusaliilor, oamenii credeau că ucenicii lui Cristos erau plini de must. în opinia lor numai băutura te poate face fericit, voios. Diavolul urmăreşte să imite binecuvântarea lui Dumnezeu, dar să fim atenţi că tot ce-i fals costă mai mult decât merită şi nu ţine!
DINAMICA DE GRUP
Cu câtva timp în urmă, un conducător al unei comunităţi

carisma-tice a avut ideea să-şi împartă membrii în grupuri, selecţionând câteva cupluri angajate, echilibrate şi cu o situaţie materială bună. Ei s-au adunat pentru a-şi face cunoscută credinţa lor, cu'mai multă eficacitate, în regiunea în care locuiau. Până aici toate păreau bune, mai ales că se prevăzuse ca, după acest timp de formare specială, grupul să se re-întâlnească în forma sa completă.

Dar, în timpul acestui stagiu special de formare pentru evaghelizare, aceste cupluri au folosit dinamica de grup.

Nu m-aş fi ocupat de această problemă, în acest studiu, dacă ea nu ar constitui un însemnat pericol.

O prietenă creştină, de profesie psiholog, care în trecut a făcut stagii de dinamică de grup m-a ajutat să dezvolt acest subiect. Deoarece această terapeutică este din ce în ce mai mult practicată în medii creştine neavizate, am ţinut să adaug acest capitol pentru a-i pune pe credincioşi în gardă.

101

Dinamica de grup este o tehnică din ce mai folosită în stagiile de educatori, personal social, formare de cadre în industrie şi perfecţionare personală. Este la modă şi prezintă mare interes practicarea ei.

Kurt Lewin (1890-1942) din Statele Unite este inventatorul termenului «dinamică de grup». El a devenit celebru şi prin a fi fost părintele antrenamentului sensibilităţii («sensity training»).

El a fost promotorul studiului micilor grupuri. în 1940, împreună cu doi colaboratori ai săi, Lippit şi White, a demonstrat experimental superioritatea conducerii democratice asupra conducerii autoritare care îţi permite să acţionezi după bunul tău plac. Lewin a restabilit legătura cu tradiţia «quakerilor», primii colonişti englezi şi creştini convinşi care au contribuit la imprimarea trăsăturilor lor în democraţia americană, în opinia lor, adevărurile divine erau

transmise oamenilor prin grupuri de fraţi adunaţi laolaltă şi fără nici o ierarhie.
Prin Lewin, dinamica de grup s-a laicizat. Mai târziu, o asemenea metodă a fost folosită în cadrul sesiunilor de formare şi în modul de realizare a oamenilor de afaceri, cadre, agenţi sociali şi în modul de conducere a diferitelor reuniuni. Până aici nimic periculos, pentru că aceasta se referă la grupuri şi familii aşa cum le-a creat Dumnezeu. Dar confuzia este introdusă prin psihanaliză aplicată vieţii colective şi prin psihoterapia de grup de inspiraţie psihanalitică.
In aceste stagii, situaţia de grup urmăreşte a se face dovedite şi resimţite o serie de reacţii obişnuite pe care oamenii nici nu le bănuiau. Apar «trăiri» pe care nu le credeau posibile şi care îi aduc la confruntarea acestora cu «trăirile» altor membri aflaţi în aceeaşi situaţie. Intervenţia psihanalitică urmăreşte să-i facă pe membrii grupului sensibili la punerea în joc a fantasmelor. Psihanalistul trage concluzii din atitudinile inconştiente ale pacienţilor.
Fiecare individ poate lua act de ceea ce înseamnă comportamentul său şi poate, în principiu, să şi-1 modifice acolo unde întâmpină dificultăţi.
Istoric :
Savantul american J.L.Moreno, născut la Bucureşti, a studiat medicina şi psihiatria la Viena. El a fost acela care a dezvoltat metodele pentru eliberarea sentimentelor prin «psihodramă». El îi spune lui Freud din care s-a inspirat: „Eu îi învăţ pe oameni să ia rolul lui Dumnezeu."
Emigrând în Statele Unite în 1935, Moreno predă «terapia grupurilor». El caută să creeze o nouă ordine universală pe baza unei struc-

turi unificate (sociometrie) a societăţii omeneşti. El a mers atât de departe în abandonarea personalităţii individuale, încât a

putut spune: „Dacă Dumnezeu ar reveni pe pământ, El nu ar mai veni ca persoană, ci ca grup sau ca şi comunitate."
Moreno a propagat dinamica de grup, nu numai ca o revelaţie, ci ca o nouă religie mondială care se înrudeşte cu filozofia hindusă.
Terapia grupurilor se bazează pe aceste două reflecţii, una a lui Karl Marx: „Omul este produsul societăţii".
Psihanalizei individuale a lui Freud i se substituie psihanaliza de grup care poate elibera, sau cel puţin dă iluzia unei «eliberări» de anumite poveri sufleteşti.
Astfel dinamica de grup conduce, prin caracterul său totalitar, la a lua poziţie împotriva oricărei autorităţi: Dumnezeu, Isus, părinţi. Fiecare trebuie să fie eliberat de «sine» pentru a se abandona total şi a face să apară în loc de «eu» - «noi», cu gânduri şi acte specifice comunităţii. Participantul trebuie să fie eliberat de propria sa voinţă pentru a acţiona conform aceleia a grupului de care aparţine. El îşi pune forţele la dispoziţia grupului astfel încât acesta ajunge la o plenitudine de forţe. In schimb, participantul dispune de forţa colectivă.
Membrii grupului sunt dezveliţi, dezgoliţi total şi astfel sunt conduşi la cunoaşterea de sine prin diferite mijloace:
- explicaţii sincere;
- convorbiri, discuţii;
- mărturisiri intime.
Alături de aceste metode verbale, adesea violente şi zgomotoase, animate de conversaţii şi de critici, se mai folosesc metode calme şi tăcute: priviri, gesturi, strângeri de mână, mângâieri, căutări cu ochii închişi. Apoi, la adăpostul întunericului: îmbrăţişări, sărutări, muzică,
jocuri şi dansuri.
In grupuri de genul «maratonuri nude», participanţii ajung chiar să se dezbrace. Astfel, toţi participanţii se descoperă în întregime: spirit, suflet şi trup. Totul este permis pentru a

învinge rezistenţele şi complexele dictate de buna cuviinţă. Conştiinţa de sine este biruită de conştiinţa de grup. Din acest moment, conştiinţa individului este legată de spiritul grupului şi acela al conducătorului. Persoana şi-a pierdut conştiinţa faţă de Dumnezeu şi de Cuvântul Său, singurul care dă omului identitatea personală.
Grupul devine Dumnezeu şi Dumnezeu este grupul. Dacă cineva vrea să fie independent sau autonom, el comite faţă de grupul respectriv
103
cel mai mare păcat. Când un membra acţionează ca persoană, grupul nu mai este omogen. în consecinţă, trebuie eliminat elementul perturbator.
încetul cu încetul, fiecare membru al grupului va ceda, de teama de a nu fi înlăturat după ce fusese admis în rândurile sale. Teama şi rivalitatea sunt cele două forţe care se manifestă pentru conservarea grupului. în acest regim totalitar, tuturor Ie este frică de conducător care, prin comportamentul său, manipulează acceptarea sau respingerea cuiva. Conducătorul tace până la capăt, când apare un dezacord, apoi el îşi impune părerea personală şi puterea sa pentru a determina grupul să accepte decizia pe care o doreşte el însuşi.
Astfel «grupul» este acela care, prin criticile sale, judecă slăbiciunile participanţilor. îi conduce la mărturisire şi Ia o formă de uşurare pe care ei o numesc «convertire», dar care nu se situează, vai decât la nivelul intelectului sau al simţurilor cărnii, ceea ce-i leagă din nou mai mult ca oricând de restul grupului.
Conducătorii grupurilor se regăsesc şi ei în cicluri de formare particulară unde primesc, la rândul lor, impulsuri şi forţe noi din partea conducătorilor lor superiori.
Aceste metode omeneşti au dus la îndepărtarea «porumbelului», a Duhului Sfânt care are sarcina să înveţe pe

orice om (loan 14: 23). Dumnezeu a trimis pe unicul Său Fiu pentru fiecare din noi, *„pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (IOAVL* 3: 16). Domnul Isus are de a face totdeauna cu omul ca persoană, nu ca grup: „ *Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie "* (loan 7: 38).
Individul care se refugiază în interiorul grupului evită şi acest cuvânt al sfântului apostol Pavel care spune că Dumnezeu ne-a ales mai dinainte pentru faptele bune pe care le-a pregătit să umblăm în ele. în felul acesta, nu individul poartă răspunderea, ci grupul de care aparţine el. Adevărata întâlnire cu Cristos pe cruce exclude astfel de metode de mântuire care cad sub blestemul cărnii: *„Blestemat să Se omul care se încrede în om* "(Ieremia 17- 5).
Astfel participanţii grupurilor se găsesc într-o stare de cvasi-hipnoză şi nu mai pot trai independenţi. Când dinamica de grup absoarbe forţele individului şi ale tuturor participanţilor, ea se numeşte «totalitară», învăluind omul în întregime, despuindu-1 de orice personalitate şi responsabilitate faţă de Dumnezeu.
104
Primejdia transferului
Prin aceste metode, se stabileşte un transfer între grup şi psihanalist şi un contra-transfer al psihanalistului asupra grupului. Este unicul mijloc al psihanalizei. Pericolul acestei discipline este că sentimentele negative sunt vehiculate în grup, de unde o punere în mişcare a pozitivului şi negativului, însă nici o soluţie eliberatoare nu este oferită. Astfel se creează influenţa - chiar şi involuntară - a psihanalistului asupra persoanei. De exemplu, pacientul suferă de lipsa de dragoste şi se ataşează de psihanalistul lui. Dacă acesta nu este cinstit, el se va conforma mai degrabă regulilor jocului decât să-şi trimită pacientul spre sentimente naturale, normale. In grup, se

regăseşte acelaşi transfer cu terapeutul ca şi în situaţia psihanalitică în doi. Transferul şi contra-transferul sunt ansamblul reacţiilor afective şi emoţionale care se schimbă între pacient şi psihanalist.
Scriind aceste rânduri, mă gândesc din nou la acest caz dureros: „O tânără stabileşte relaţii de «dragoste» cu psihanalista sa. Când mi-a telefonat fata aceasta, ea mi-a vorbit şi de scenele pornografice care îi bântuiau mintea, scene legate de psihanalista ei care, odată intrată în joc, a devenit «prietena sa»... în această psihanaliză, tânăra nu a putut găsi remediu pentru suferinţele sale. Seducţia a condus-o la practici lesbiene cu psihanalista, tăind orice posibilitate de ieşire din rău şi înlăturând orice mijloc de vindecare. în cele din urmă, copleşită de un puternic sentiment de vinovăţie, fata şi-a pus capăt zilelor..."
Eu cred că pentru a fi «psihanalist creştin» trebuie să fii curat şi cu adevărat o fiinţă liberă, să pui deoparte ambiţiile psihanalizei şi să permiţi Duhului Sfânt acces deplin în conversaţii.
In rezumat, teoria aceasta aduce persoana în faţa anumitor realităţi. Dar ea devine adesea o imixtiune bruscă în adevărurile trăite la nivelul subconştientului şi care, ieşite dintr-o dată la suprafaţă, pot fi înţelese sau acceptate foarte rău. Mai ales, dacă subiectul este deja nevrozat, aceasta poate produce o mare panică de natură să conducă la nebunie. Cel mai bun terapeut este Duhul Sfânt. Când El acţionează prin intermediul darului ştiinţei (cuvântul cunoaşterii), arată problema şi o face să fie urmată de rugăciunea de izbăvire care aduce o tămăduire completă. *„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi"* (loan 8: 36).
Psihanaliza de grup sau personală este un amestec ocult în viaţa interioară a unei fiinţe omeneşti. Sfântul Duh are dreptul s-o facă pentru

că El este singurul care deţine mijloacele corespunzătoare pentru o perfectă tămăduire de păcat.
In aceste manipulaţii psihanalitice, duhurile necurate se infiltrează şi diferite transferuri se stabilesc între pacienţi şi psihanalişti.
Să fim foarte atenţi la seducţia Vrăjmaşului care se poate strecura cu atâta uşurinţă, mai ales acum în ultimele vremuri ale Bisericii Domnului pe pământ! Să nu uităm că Diavolul nu oferă decât soluţii provizorii; numai Dumnezeu face lucruri definitive prin Cuvântul Său veşnic.
HIPNOTISMUL
Hipnotismul este un mijloc prin care creaturile sunt supuse unui somn ocult. El este utilizat ca un «terapeutic» în anumite afecţiuni: insomnii, boli nervoase. Aceste practici deschid uşa la tot felul de duhuri rele. Freud folosea hipnoza pentru a-şi determina pacienţii să vorbească şi astfel să poată stabili cauzele bolii. El îngrijea şi bolnavii isterici, satisfăcându-i el însuşi. Freud era un om pervertit.
PSIHANALIZA
Unii creştini au recurs la «psihanaliză» al cărei inspirator este austriacul S. Freud.
A devenit la modă procedeul psihanalizei, lucru pe care şi psihiatrii îl practică în mod curent. Vorbeam de curând cu o doctoriţă care a început o serie de psihanalize şi am întrebat-o în ce constau aceste şedinţe. „Eu sunt aceea care vorbesc - a zis ea - în timp ce colegul meu nu scoate nici un cuvânt, şi astfel eu îmi golesc mintea." Nu este nici un punct de plecare în conversaţie, ea trebuie să demareze cu ceea ce îţi trece prin cap. Astfel, psihiatrul ia notă, dar nu oferă nici o soluţie. Ea spera astfel să-şi găsească echilibrul de-a lungul anilor.
Această metodă de investigaţie psihologică deschide uşa, printr-o introspecţie exagerată, la tot felul de puteri oculte care

acţionează în acelaşi timp. Psihanaliza nu cunoaşte realitatea păcatului. La creştinii sinceri, această auto-analiză suprimă acţiunea Duhului Sfânt, singurul care poate încredinţa sufletul de păcat.
106
„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi B cu adevărat slobozi" (Ioan 8: 36).
Soluţia nu ţine de domeniul omenescului. Numai Dumnezeu descoperă starea şi oferă pe loc vindecarea.
IRIDIOLOGIA
Cunosc o mulţime de creştini şi de slujitori ai lui Dumnezeu care au recurs la un iridiolog foarte cunoscut în oraşul meu. Bărbatul acesta pare foarte simpatic. El a manifestat, la un moment dat, un oarecare interes pentru Biblie şi a ascultat cu atenţie mărturia unei creştine. Dar, vai, în spatele practicilor sale se ascunde Satan. Printr-un prieten care s-a dus la dânsul înainte de a se întoarce la Dumnezeu, am avut confirmarea că acest «medic» folosea metoda pendulului.
Trebuie să fim din ce în ce mai prudenţi şi bine informaţi înainte de a merge la un terapeut oarecare. în ce constă iridiologia (sau diagnosticul ochilor)? Originea sa trebuie căutată în secolul trecut. Un medic maghiar a publicat un «studiu despre diagnosticul prin ochi» ce constituie fundamentul acestei doctrine. De atunci numeroase lucrări tratând subiectul acesta s-au bucurat de o largă publicitate.
Numeroşi oameni vorbesc despre o «cheie a irisului» şi instaurează teoria unei diversităţi de «câmpuri organice» reprezentate în ochi.
Din punct de vedere medical, pentru a stabili diagnosticul său, un oftalmolog examinează starea corneei, a pupilei, a retinei. Aceste examene pot revela existenţa unor boli ca: diabet, hipertensiune arterială, etc.
Cu foarte rare excepţii diagnosticul stabilit prin iris nu este

semnificativ. Mai mulţi medici au vrut să-1 verifice, fără prejudecăţi şi nu au găsit nimic concludent. Nu este deci de mirare că cei ce se sprijină pe medicina ştiinţifică îi ignoră pe iridiologi. Examene serioase, făcute în spitale, nu au adus nimic concludent. Dacă ar fi suficient să te uiţi cu lupa în adâncimea ochilor, cine şi-ar da osteneala să supună bolnavii analizelor obişnuite care adesea cer mult timp şi prezintă o serie de dificultăţi?
In spatele acestei pseudo-ştiinţe, vindecătorul (vraciul) lucrează prin intermediul unei puteri oculte de clarviziune sau ghicire, sau chiar printr-o aşa-numită iluminare astrală. Medicul citat mai sus a recurs la ştiinţe orientale antice, căci el şi-a făcut studiile în Orient. Un medic homeopat scrie că examinarea irisului nu se poate face decât prin vedere,
107
cu ajutorul microscopului sau a lupei, ceea ce înlătură orice posibilitate de influenţă ocultă. Totuşi, este de notat că majoritatea acestor «medici» sau tămăduitori au darul de «medium». Prin urmare, ei au legături cu Diavolul. Medici specialişti europeni foarte cunoscuţi au făcut cercetări care i-au condus la respingerea diagnosticelor acestor «tămăduitori» care stabileau bolile cu ajutorul irisului; numai câteva sunt afecţiunile care au repercusiuni asupra organului vizual.
Ce pretinde iridiologia ?
1. Că fiecare «câmp» al irisului se află în legătură cu un anumit mădular al organismului omenesc.
2. Că semne particulare apar pe suprafaţa irisului când un mădular sau altul este bolnav.
Au fost efectuate numeroase controale asupra ochilor a numeroşi pacienţi, în cursul diferitelor maladii, şi nu s-a putut constata nici un «semn» în câmpul irisului.
Dintr-un grup important de persoane despre care s-a pretins că ar fi fost atinse de aceeaşi boală, un mic număr erau cu

adevărat afectate. Pe alocurea, «semnul urechii» nu exista la mai mulţi surdo-muţi examinaţi şi nici «semnul epilepsiei» căutat la o sută de subiecţi.
Iridiologia declară că diagnosticul este valabil şi pentru animale, însă nici acolo experimentele nu au condus la rezultate pozitive.
Au avut loc şi procese. La începutul secolului, un «pastor» a fost condamnat pentru a fi provocat moartea unui tânăr brutar, datorită unui tratament greşit în cazul apendicitei. Numeroşi medici asistau la acest proces. I s-a dat «pastorului» ocazia de a demonstra eficacitatea artei sale în douăzeci de cazuri diferite. Rezultatul? Un eşec total.
In concluzie, toate acestea dovedesc că iridiologia este lipsită de orice fundament ştiinţific.
Atunci ce vom spune despre această pseudo-ştiinţă? Originea sa trebuie căutată în altă parte. Putem afirma simplu că această practică are o origine ocultă. Este o formă de vrăjitorie deghizată în, ştiinţa medicală, înrudită cu astrologia, ghicirea, etc. Ochiul devine suportul ghicitului, asemeni globului de cristal.
înainte de a termina, voi cita mărturia unui prieten:
„Era în anul 1973. Sufeream de sciatică. Am 25 de ani. Eu, care eram ieri într-o bună formă, iată-mă azi pradă suferinţei. Alerg la medici. Mi se fac radiografii. Nici un rezultat în afară de noi şi noi medicamente.

Dacă medicina nu mi-a adus uşurare, de ce nu m-aş duce la un «tămăduitor»? Mă informez, mă duc să caut unul, aşteptând de la dânsul vindecarea întregului meu trup. Vine ziua primei întâlniri. Sunt introdus într-un fel de birou şi, fără să mă chestioneze cu privire la boală, vraciul procedează la ascultare. îmi face un fel de radiologie la ochi cu o «lupă», examinându-mi pe rând ochii. Deja el ştie ce am. Fără să-i fi

spus un singur cuvânt, el mă declară bolnav de sciatică. Apoi mă introduce într-o cameră unde sunt alte curca zece persoane, îmi spune să mă culc pe un pat şi, prin haine îmi introduce în piele o mulţime de ace de aur şi argint. Chinul durează un ceas. O oră în cursul căreia îi aud şi pe ceilalţi pacienţi urlând, sau văd chipuri resemnate, plătind durerea de astăzi cu vindecarea de mâine. „Vindecare"? Sperăm, dar îndrăznim să credem că aşa va fi? Odată proba trecută, îţi scoţi singur acele, apoi treci la birou să-i plăteşti vraciului şi să stabileşti o altă întâlnire.
Prima şedinţă m-a pus la pământ. Sunt scuturat din toate părţile. Speranţa vindecării îmi inspiră curaj. Persist. A doua şedinţă îmi aduce o oarecare uşurare, însă pentru cât timp? O lună, o săptămână, sau numai o oră? întâlnirile cu vraciul sunt lunare. Sciatica a dispărut, dar mă simt - cum să explic? - împins mereu spre a-1 întâlni din nou pe acest «tămăduitor», ca şi cum o forţă ar acţiona în mine, mai puternică decât voinţa mea, obligându-mă să mă duc lunar spre a-1 întâlni pe vindecătorul «meu». Un angrenaj? Da, un angrenaj din care simt că nu pot scăpa. Mă întorc aşadar ca să-1 revăd. Cinci şedinţe trec, dar a şasea lună, cu dureri puternice, sciatica îmi revine, la fel de puternică şi de dureroasă ca la început. Pe lângă sciatică, acum resimt o formă de paralizie a întregii regiuni a spatelui, încât nu pot căra nici o povară. Totuşi, prin specificul muncii mele, sunt nevoit să transport obiecte grele, şi mă văd în incapacitatea de a continua. Răvăşit de dureri, scârbit de toate, nemaivăzând vreo soluţie la care să recurg, îmi pun întrebarea: De ce să mai trăiesc? De ce să fiu condamnat pe viaţă la suferinţă? Şi atunci mă gândesc: mai bine aş termina cu toate 'acestea. Dar în momentul acela mi-am adus aminte de Dumnezeu despre a cărui existenţă aflasem în copilărie. Până atunci nu l-am dat nici o atenţie. De ce aş fi făcut-o? Eu care îmi trăiam tinereţea fără nici o problemă? Dar

în acea zi mi-am amintit de Dumnezeu. M-am hotărât să mă întorc către El: Doamne, dacă Tu exişti, de ce au loc toate acestea? Nici un răspuns. Oare să fi auzit Dumnezeu strigătul meu? Oare Cel pe care îl numim Dumnezeu este viu şi adevărat? A doua zi, mă scol cu dorinţa arzătoare să-mi procur o Biblie, cartea lui Dumnezeu. Ies din librărie cu o Biblie şi cu o altă carte intitulată *Dragoste fără margini.* Este

istoria unei femei care face numeroase experienţe cu Dumnezeu. După ce am citit câteva rânduri, îmi dau seama că Isus este la originea tuturor transformărilor care avuseseră loc în viaţa acestei femei. Răsfoiesc câteva pagini şi găsesc un alt titlu: *Iertarea.* îndată îmi dau seama că şi eu sunt un păcătos şi, înţelegând îndurarea lui Isus şi iertarea pe care El o oferă, mă umilesc înaintea Lui, Ii cer iertare din toată inima, inclusiv pentru a mă fi dus la un vraci, lucru pe care ştiu că Biblia îl condamnă. II rog să-mi vină în ajutor şi să-mi călăuzească sărmana mea viaţă. Ce avea să se întâmple? Imediat dragostea, bucuria şi pacea îmi inundă inima şi descopăr astfel realitatea existenţei lui Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Câteva zile mai târziu, invitat de cineva, iau parte la o adunare în care se vorbeşte despre Isus şi de minunile pe care El le-a făcut, tămă-duind bolnavii care se apropiau de El. Crezând că Dumnezeu mă poate vindeca şi pe mine, cer credincioşilor să se roage pentru mine.

Astăzi sunt vindecat de orice durere de sciatică, de paralizia spatelui meu. Mi-am reluat munca şi port, ca altădată, greutăţi mari, practic sportul. Vindecarea mea durează de mai mulţi ani. Nu numai că sunt vindecat trupeşte, dar, ceea ce este şi mai preţios: Isus a intrat în viaţa mea. Am dobândit nu numai tămăduirea trupului, dar şi mântuirea sufletului."

RADIESTEZIA Pendulul şi bagheta magică...

Pendulul este constituit pornind de la o greutate suspendată de

un lanţ, un fir de aţă, sau un fir de păr. Poate fi un glob de fildeş, aramă, plumb, sticlă, lemn sau piatră. Ţinut de manipulatorul radiestezist, sau de o altă persoană, pendulul se balansează „sub acţiunea radiaţiilor terestre". La prima vedere, acest procedeu pare a fi ştiinţific. Radieste-ziştii se servesc de pendul pentru a determina diferite locuri în diverse situaţii, cum ar fi: găsirea de izvoare subterane, obiecte pierdute sau ascunse, etc. Cu ajutorul pendulului, unii vraci detectează ce tratament medical trebuie aplicat unui anumit bolnav.

Radiestezia este un suport diabolic pentru a conduce şi mai adânc oamenii la ocultism.

Aveam în serviciul nostru o credincioasă destoinică în vârstă, foarte vioaie. Era o femeie de la ţară, încă viguroasă şi serviabilă. Totuşi, ea avea un temperament foarte agitat, mai ales noaptea. In plus, eu însămi

încercam de câtva timp o tristeţe nedefinită. M-am decis să caut Faţa Domnului şi să consacru o zi de post. Atunci Dumnezeu mi-a descoperit un lucru ascuns. Ceasul aflat pe frigider şi la care ea ţinea foarte mult servise ca pendul. Mi-am permis să pun la încercare o asemenea descoperire, întrebându-mă dacă nu cumva era rodul propriei mele imaginaţii. Dar gândul acesta stăruia în mintea mea. In fiecare seară, înainte de a merge la culcare, petreceam câteva momente de rugăciune împreună şi acelaşi lucru îmi revenea în minte. Luându-mi inima în dinţi, i-am mărturisit ce aveam în minte. Atunci, ea s-a schimbat la faţă, spunându-mi foarte revoltată că totul era o minciună. Totuşi, cu cât ea nega mai tare lucrul acesta, cu atât Duhul lui Dumnezeu îmi spunea că este adevărat. întotdeauna Diavolul îşi disimulează lucrarea. La prima vedere ţi s-ar fi părut că femeia este sinceră, căci o oarecare formă de evlavie ascundea adevărul pur. Am părăsit-o spunându-i „Noapte bună" şi afirmând că Dumnezeu care este

lumină ar putea foarte bine să-i vorbească, pentru că El îmi spusese mie ce făcuse ea cu ceasul. A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, ea mi-a mărturisit că, într-adevăr Dumnezeu a ajutat-o să-şi aducă aminte că acest obiect servise odinioară pentru a testa dacă ouăle clocite erau bune sau rele şi dacă în ou era un puişor sau puicuţă. Nu-i mai rămânea acum decât să spargă ceasul. Totuşi, ea ţinea mult la dânsul. Ceasul acesta care fusese al soţului ei îi amintea de timpul petrecut împreună cu dânsul.
Duhul Sfânt nu Se lasă înduplecat în problema păcatului. Ni se spune în cartea Faptelor că: *,^Mulţi din cei ce crezuseră veneau* să mărturisească *şi să spună ce făcuseră. Şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii şi-au adus cărţile şi* le-au ars înaintea tuturor... *Cu atâta putere se răspândea şi se întărea Cuvântul Domnului"* (Faptele Apostolilor 19: 18,19).
Prietena noastră a sfărâmat ceasul cu puternice lovituri de ciocan. Apoi, ea şi-a adus aminte că avea acasă zdrenţe pe care le manipulaseră vracii. Plecă, arse totul şi reveni radiind de bucurie. Atunci ea a făcut experienţa botezului Duhului Sfânt.
Regimuri stabilite şi alimente alese cu ajutorul pendulului
îmi aduc aminte de o conversaţie avută cu prilejul unui seminar în Nancy cu un creştin foarte simpatic. Soţia sa era de origine armeană ca

şi mine. Mi-a explicat dificultăţile în înţelegerea unor lucruri spirituale întâmpinate cu soţia sa, în ciuda credinţei lor comune şi a legământului făcut cu Dumnezeu. Fiecare îşi avea drumul său. Apoi, el a mai spus că, din pricina greutăţii corporale, soţia sa urma un regim alimentar stabilit de *La Vie Claire.* Nu am realizat atunci că faptul acesta ar fi putut sta la baza blocajului spiritual al acestui cuplu. Dar adest creştin a făcut cercetări şi a cerut responsabilului lui *La Vie Claire* să-i prezinte poziţia sa cu privire la regimurile alimentare stabilite

cu ajutorul pendulului (vezi la finele acestui capitol fotocopia răspunsului). Soţia sa a înţeles clar incompatibilitatea credinţei sale cu astfel de regimuri alimentare alese cu pendulul.
După ce s-a reglementat această problemă în prezenţa lui Dumnezeu, acest cuplu şi-a regăsit armonia, bucuria şi credinţa.
De curând am întreprins o misiune în Elveţia. La începutul adunării, Duhul Sfânt m-a folosit prin darul meu de revelaţie spunând că unei persoane din auditoriu i s-a prescris un regim alimentar cu ajutorul pendulului. Atunci mi-am exprimat dorinţa de a mă ruga pentru ea. Nici un răspuns din sală. A doua zi, o tânără veni la timpul de rugăciune având ca scop eliberarea celor aflaţi în cursa Diavolului, şi mărturisi că ea fusese persoana indicată în ajun de Duhul Sfânt. Imediat, Domnul a măturat această impresie diabolică ce îi pricinuise un mare dezechilibru.
Eu nu sunt deloc împotriva alimentelor şi produselor biologice (cultivate fără folosirea îngrăşămintelor). îmi place o alimentaţie sănătoasă, cât mai simplă cu putinţă. Eu folosesc, de asemenea, ceaiuri. Dumnezeu ne-a pus în natură ceea ce este în măsură să acopere nevoile noastre fizice. Noi trebuie să facem o alegere înţeleaptă, bună.
„Domnului J.- M.M...
P...., 20
decembrie 1979
Domnule,
Am primit bine scrisoarea dv. din 5 decembrie şi vă mulţumim pentru aceasta.
Noi am consacrat, în coloanele noastre, acum câţiva ani numeroase articole radiesteziei.
Pendulul, când ştii să-1foloseşti, este mijlocul cel mai sigur şi mai rapid pentru a distinge un aliment bun de unul rău. El permite cunoaşterea carenţelor minerale ale unei persoane,

etc.
112
Vă semnalăm şi că Centrul de Librării a selecţionat cartea următoare, foarte utilă în acest scop: Ghidul radiesteziei *de Michel Moine, aflată în vânzare în toate magazinele aparţinând de La Vie Claire la preţul de 46 franci francezi (şi prin corespondenţă 54 franci francezi).*
Vă rugăm, domnule, să primiţi expresia celor mai bune sentimente ale noastre.
H. - CH.G..."
HOMEOPATIA
Este incontestabil că homeopatia îşi datorează succesul său crescând pe lângă bolnavi datorită faptului că ea le este prezentată drept o «medicină personalizată», ştiinţifică, cu un remediu individual şi natural, se aude vorbindu-se adesea despre bolnavi care aleargă de la un doctor la altul, fără a găsi un ajutor real.
Confruntaţi cu o medicină tehnică, impersonală, care nu are deloc timp pentru dânşii, pacienţii se văd atraşi către medicina homeopată. Aceasta se interesează îndelung de bolnavi şi-i vindecă prin medicamente «adaptate» fiecărei persoane.
Din termenul grecesc «homoios» - analogie şi din termenul grecesc ce constă în tratarea bolnavilor cu ajutorul agenţilor ce determină o afecţiune asemănătoare aceleia pe care vrei s-o combaţi.
Originea
Fondatorul homeopatiei se numeşte Hahnemann, născut în 1755 la Meissen (Germania). Bun student, acesta face studii de medicină la Lepzig, Viena şi Erlagen. Se căsătoreşte cu fiica unui farmacist, dar eşuează în meserie şi familia sa, alcătuită din doi părinţi şi 11 copii, cunoaşte sărăcia. Pentru a-şi câştiga cele necesare traiului, el traduce opere ştiinţifice şi face experienţe pe propria sa persoană. Ajunge să constate că

chinina produce asupra sa acelaşi efect ca paludismul, boală pe care această substanţă o vindecă. In concluzie, stabileşte următoarea lege: „Cei ce se aseamănă se vindecă cu lucruri asemănătoare", şi atacă medicina oficială care comite multe erori prin aplicarea unor tratamente agresive şi printr-un repertoriu restrâns: opiu, purgative, luare de sânge.

„Medicamentul în măsură să ţămăduiască o boală este acela care, experimentat ca doză ponderală pe omul sănătos, produce în el fenomene şi tulburări asemănătoare cu cele observate la pacient. De exemplu, unui bolnav care vomită i se va da o substanţă extrem de diluată caracterizată prin efectul său de vomă la un subiect sănătos. Toate medicamentele homeopatice vindecă bolile ale căror simptome se apropie în cel mai înalt grad de al lor..."
Toate substanţele folosite (de origine vegetală, minerală, organică sau animală) sunt preparate prin diluare succesivă, fie pe scară decimală: o picătură de produs activ la 9 picături de diluant, fie la scară cen-tezimală: o picătură la 99. Când această substanţă este supusă mai multor diluări - până la 30! - nu mai este nici o substanţă activă în pilula sau lichidul absorbit. Această probă matematică nu-i deranjează deloc pe medicii homeopaţi. învăţătura lor afirmă că, cu cât substanţa este mai diluată, cu atât ea este mai activă! De ce? Pentru că nu este vorba de o simplă potenţializare, ci de o procedură numită «dinamizare», sau po-tenţializarea prin agitarea repetată după fiecare diluare. Aceste şocuri permit captarea şi fixarea unei forţe invizibile, «esenţa materială», în soluţia respectivă.
Succesele homeopatiei sunt similare acelor obţinute prin placebo (un medicament fără nici o substanţă activă).

Profesorul G. Kuschinsky, farmacolog german, spune: „Se pot admite substanţele homeopatice cu scop de sugestie, pentru că ele nu au nici efect principal, nici secundar."

Practica medicală

Homeopatia nu caută cauza organică a bolii, lezarea unei părţi a corpului. Ea încearcă să găsească un remediu care corespunde exact individului bolnav. Diagnosticarea şi alegerea medicamentului se fac prin descrierea bolii de către pacient şi prin examenul medical realizat de către practician (analize sanguine, radiologii, etc), dar mai ales după «terenul» fiecărui pacient. Deci îngrijirile acordate bolnavului se vor baza pe următoarea optică: „Reechilibrează ceea ce este defectuos în el." Se ţine mult la un interogatoriu foarte precis incluzând comportamentul său în viaţa particulară. Se examinează morfologia (clasificarea indivizilor după tipul lor fizic: solid, subţire, bondoc...), caracterul,

temperamentul, obiceiurile lor. Se utilizează grafologia, iridiologia, tema astrologică (calculată după data şi locul naşterii)...

Clasificarea bolilor este foarte fantezistă şi ignoră total descoperirile microbiologice şi biochimice recente. Ea se face după simptomele cunoscute la începutul sec. al XlX-lea când raia era considerată cauza principală a îmbolnăvirilor. Vin apoi bolile venerice (caracterizate după homeopatie prin leziuni cronice ale pielii, oaselor, articulaţiilor) şi, de asemenea, mentale în care ereditatea şi alcoolismul ar juca un rol foarte important! Tuberculoza şi cancerul constituie ultimele două grupe şi au fost adăugate ulterior.

Perspective

Homeopatia utilizează o varietate de circa o mie de preparate dintre care un număr important au fost descoperite cu ajutorul pendulului. Există chiar grupe de cercetare care lucrează în

şedinţe de spiritism, folosind „medium-urile". Aceste fapte nu sunt deloc surprinzătoare: vocabularul lui Hahnemann este ezoteric, ideile sale sunt impregnate de filozofii orientale, cum ar fi hinduismul. Noţiunea de panteism este aici predominantă şi ea susţine că Dumnezeu este pretutindeni, în fiecare om, animal, plantă, celulă. Dumnezeu ar fi chiar şi în medicamentul homeopatic. „Numai leacul îl cunoaşte pe bolnav. El îl cunoaşte mai bine decât medicul, mai bine chiar decât se cunoaşte bolnavul însuşi. El ştie unde se află sursa tulburării, el cunoaşte mijlocul de a rezolva situaţia. Nici bolnavul, nici medicul nu dispun de atâta înţelepciune şi ştiinţă."

Homeopatia este înrudită cu acupunctura, iridiologia şi radiestezia. Există, desigur, practicieni cinstiţi, dar influenţa ocultă, deghizată de homeopatie vrea să acorde tămăduire prin substanţe dinamizate, adică impregnate cu forţe oculte. Tratamentul homeopatic este rodul filozofiei şi religiei hinduse, panteiste şi ezoterice.

O prietenă creştină s-a dus la un homeopat care i-a cerut, în afară de nume, adresă şi data naşterii, o fotografie. Mai târziu ea a solicitat o vizită pentru fiul său. A urmat aceeaşi cerere. De ce o fotografie a fiului? Abia atunci şi-a deschis femeia ochii. Informându-se mai îndeaproape, ea a aflat că medicul respectiv folosea pendulul fără ştirea clientului său. Prietena noastră a resimţit serioase şocuri în trup şi în credinţa ei în Dumnezeu.

Aş mai dori să precizez că nu toţi homeopaţii folosesc pendulul. Eu cunosc pe unii dintre aceştia. Dar unii (şi ei sunt cei mai numeroşi) îl practică. Ştiu şi asemenea cazuri. Atunci, dacă ai îndoieli, mai bine nu te duce la asemenea medici.

ACUPUNCTURA

Recent scria un jurnal local că „nişte injecţii au salvat viaţa

Brigittei. Chirurgii îşi pregăteau deja instrumentele, când un om cu mâini de aur, dr. K. a folosit acele sale foarte subţiri şi... Acupunctorul, dr. K., a făcut ceea ce trebuia pentru ca profesionista schior Brigitte Glur să poată începe sezonul olimpic fără probleme, după o lungă perioadă petrecută în suferinţă şi lacrimi."

Acupunctura, această medicină-miracol, poate oare să dea o rază de speranţă celor ce suferă de boli cronice, după ani de reumatism şi migrene? Pot ei merge «în pelerinaj» la un acupunctor? Este o metodă ştiinţifică, sau un ritual importat din Orient?

Rădăcinile orientale

Acupunctura (din lat. «acuş» = ac şi «punctura = înţepătură; numele său chinezesc «chen-chin» înseamnă «ac» şi «căldură») a fost folosită de medicina chineză, una din cele mai vechi din lume, cu aproximativ 3 000 de ani î.Cr. Vreme de veacuri, ea a fost strâns legată de religia astrologică a chinezilor. Această terapie coboară, cu siguranţă, la spiritele «shamanis» care încercau să alunge «demonii bolilor» înfigând ace. Mai târziu, oamenii de ştiinţă au abandonat această teorie a spiritelor, integrând acupunctura în teoria lor de astrologie, precum şi în religia taoistă. Taoismul îşi are originea la filozoful legendar Lao-Tse şi include o largă panoplie de elemente de magie, ghicit şi alchimie. Un specialist în cultura chineză şi fost director al „Misiunii în interiorul Chinei", d. Leslie Lyall, scrie: „Termenul «tao» care în traducerea sf. Ioan a dat numele său aceluia de «cale» nu înseamnă nimic altceva decât drumul Universului. Tao este primul şi cel mai important principiu, plasat deasupra lui Dumnezeu însuşi. Dar el are două feţe: «Yin» şi «Yang». Aceste contrarii universale - negativ şi pozitiv - ar controla energia existentă în întreaga natură. Dar, contrar învăţăturii biblice,

aceste contrarii nu formează decât unul. Dumnezeu şi răul ar avea aceeaşi origine!!!
Atâta timp cât se menţine echilibrul între «Yin» şi «Yang», omul este sănătos. Dacă există un dezechilibru, forţa provenită din lumea cosmică nu poate circula liber şi omul se îmbolnăveşte!
Astfel, acupunctura se sprijină pe două afirmaţii:
- existenţa unei «energii vitale» sau «Chi»;
- prezenţa «meridianelor», canale sau linii invizibile sub piele, care ar comunica această energie misterioasă tuturor mădularelor corpului. Această energie vitală ar circula în trup după un ritm de 24 de ore prin 14 meridiane dintre care 12 sunt simetrice şi servesc ca bază diagnosticului stabilit de acupunctor. Când acupunctorul îşi aplică acele de aur, argint sau oţel pe diferitele părţi ale corpului, el îndeplineşte o misiune eliberatoare: armonia cu lumea cosmică este restabilită şi omul îşi regăseşte sănătatea.
Acupunctura în Occident
De la vizita în China a preşedintelui Nixon în anul 1972, acupunctura a devenit foarte populară în Occident. Medicii europeni şi americani au plecat în China să observe metodele terapeutice ale acupuncturii şi să îi înveţe metodele în cursuri intensive. Mulţi nu au urmat decât un seminar de un week-end, sau de cel mult o săptămână, pentru a practica apoi această terapie atât de lucrativă (nu este greu să câştigi sume frumuşele pentru un minimum de îngrijire acordat). Lista bolilor tratate prin acupunctura este foarte lungă, cu atât mai mult cu cât ea priveşte mai ales bolile cronice sau psihosomatice care se manifestă prin tot felul de dureri: reumatism, tulburări ale stomacului, dureri de intestine, insomnii, alergii, depresiuni, angoase...
Mulţi acupunctori supraestimează capacităţile lor şi invită

chiar în cabinetele lor pacienţi atinşi de infirmităţi ca: paraplegie, surditate, etc. Succesele terapeutice sunt slabe (o treime din cazurile tratate), dar păstrând sub tăcere eşecurile, acupunctorii fac mare caz de succesele lor.
Acupunctura se foloseşte ca un complement al narcoticelor. Inducţia anesteziei se face în mod normal, cu ajutorul medicamentelor, după care mai multe ace sunt plantate, apoi legat la un stimulator electronic. Se fac economii, dar îţi asumi riscuri: acela de a vedea pacientul trezin-du-se în timpul intervenţiei şi semnele vitale (tensiunea arterială şi

pulsul) urcând la un nivel periculos. Majoritatea anesteziştilor rămân foarte sceptici în ceea ce priveşte această metodă.
Modul de acţiune necunoscut
în cursul ultimilor 15 ani, oamenii de ştiinţă au făcut cercetări asupra modului de acţiune în anestezie, dar ei nu s-au putut pune de acord. Cum să explici succesul acestei terapii la o treime din subiecţii trataţi? Unii spun că sunt datorate stimulării sistemului nervos, alţii zic că un hormon cu efect sedativ (endorfinul) este secretat şi acţionează asupra creierului, iar alţii socotesc că are loc o modificare în transmiterea durerii prin măduva spinării. Totuşi, nici una dintre ipoteze nu a putut fi încă verificată. Un singur fapt rămâne sigur: chiar în China, numai 5 -10% dintre narcoze sunt încă tratate prin acupunctura!
Lipsesc probele necesare dovedirii existenţei «meridianelor». Desigur, acupunctorii aduc, în mod conştient, probe pseudo-ştiinţifice, dar este vorba, cel mai adesea, de observaţii izolate care nu se confirmă odată cu reluarea experienţei.
După aceste diferite indicii, rămâne sigur că modul de acţiune al acupuncturii nu se situează în lumea materială, ci la un nivel spiritual. Carenţa probelor adepţilor acupuncturii creează un teren fertil pentru tot felul de explicaţii de natură ocultă. Nu se

poate nega că există în acupunctura o puternică influenţă a sugestiei şi hipnozei, după cum au arătat-o cercetările efectuate de eminenţi medici din diferite ţări. Poporul chinez a fost dintotdeauna foarte suprestiţios. Cultul strămoşilor inspirat de spiritism conduce la superstiţie şi vrăjitorie. Puterile oculte domină deci poporul chinez, ceea ce explică faptul că o mare parte a populaţiei este atât de deschisă influenţelor şi rezultatelor acupuncturii şi explică raţiunea încrederii sale absolute în această metodă şi în specialiştii săi. în virtutea acestei încrederi, a simplicităţii şi costului foarte redus al acestei metode, Mao Tse-Toung a reabilitat-o (Chang Kai-Check a vrut, mai dinainte, să favorizeze medicina occidentală).

Un medic american, dr. Wall, îşi descrie experienţele avute în China în două articole apărute în revista *New Scientist:* „Pacienţii operaţi sub narcoză-acupunctură cred cu tărie în această metodă şi au petrecut în prealabil zile întregi, chiar săptămâni, supunându-se unui antrenament psihic foarte puternic. Medicii acestor spitale vorbesc despre efectele spirituale ale acupuncturii pentru a-i explica efectele."

118

Dr. Hiroshi Motoyanna, un japonez preocupai de psihologia religiei, vorbind de introducerea acelor, spune că „ele suni puncte de contai I între medicina occidentală, medicina chineză şi yoga hlnduiltă." Bl stabileşte o relaţie între meridianele acupuncturii şi canalele Ipotetll I ale energiei care există în doctrina yoga. Ceea ce se realizează prin yoga, prin intermediul meditaţiei, este pus în libertate în acupunctura prin introducerea acelor.

Dr. Dike, un medic american, scrie: „Medicul acupunctor consideri viaţa fiecăruia dintre pacienţii săi ca o parte integrantă a Universului. Sănătatea bolnavului său nu este singurul scop: grija sa este şi aceea de a restabili echilibrul

Universului. Vârful fix al fiecărui ac este purtătoiul unei misiuni universale."

Acupunctorii, fie că le place su nu, sunt purtătorii filozofiei orientale. Experienţa ne arată că indivizii care se supun acestor tratamente se expun puterilor oculte şi modificării conştiinţei lor. Ei sunt manipulaţi spiritual şi sfârşesc, în general, printr-o concepţie ocultă asupra lumii sau cu practici de mistică orientală.

A URICULOTERAPIA

Aceasta este acupunctura în miniatură! Terapia se concetrează asupra urechii care este împărţită în zone, fiercare zonă corespunzând unui anumit organ anume. Comunicarea între ele rămâne de domeniul probabilităţilor; la fel şi succesul tratamentului aplicat.

CHIRURGUL DE PE LUMEA CEALALTĂ

Recent defunctul dr. Lang

Este titlul unui articol apărut într-unui din cotidienele noastre franceze care vă va spune multe lucruri în legătură cu acest subiect:

Din lumea de dincolo, un chirurg englez, mort în anul 1937, poale să vă vindece de cancer. El se numeşte William Lang. Pentru a opera pe pământ el se serveşte de un «medium», un fost pompier.

Acest soldat al focului se numeşte George Chapman. Astăzi, el a devenit un vindecător cunoscut în lumea întreagă. Dar nu este el cel care cu adevărat, punându-şi mâinile peste pacienţi, îi scapă de îngrozitoarele lor boli. Chapman, imediat ce se află în prezenţa unui bolnav, îşi pierde complet personalitatea şi intră în transă. Doctorul Lang se infiltrează în corpul său, îi conduce mâinile şi vorbeşte prin gura sa. Un avocat foarte vestit din Los Angeles, Morton B. Jackson, explică cum dr. Lang 1-a vindecat prin intermediul lui George Chapman.

Avocatul, atins de spondilită (un fel de artrită) a fost întins pe o masă de operaţie. Dr. Lang, alias Chapman, s-a dedat asupra corpului său la practici stranii. Jackson simţea uneori degetele lui Chapman aşezându-se pe spatele său; le auzea şi cum pocneau. Chapman dădea instrucţiuni asistenţilor săi nevăzuţi... După o jumătate de oră, prin presiunea degetelor, Chapman a extras un lichid albicios din coloana vertebrală a lui Jackson. Câteva zile mai târziu, celebrul avocat era vindecat. Dar de ce vine spiritul lui Lang să mai bântuie pe pământ?
In timpul unui seminar ţinut la Nisa, una dintre telespectatoarele noastre mi-a povestit istoria fratelui ei care o apăsa mult pe inimă. Grav bolnav, el s-a dus la „chirurgul mort în 1937, dr. Lang" care operează prin intermediul doamnei Eliane Iovanovici, pentru ţările de limbă franceză! Nenorocitul nu ştia că se va găsi în faţa celei mai terifiante terori din viaţa sa. In prezenţa doamnei Iovanovici care a intrat în transă pentru a comunica cu spiritul chirurgului Lang, el a crezut că moare de frică, atât de viu se simţea prezenţa puterii întunericului. Şi bolnavul a adăugat bolii sale o puternică depresiune nervoasă.
Am crezut că este bine să menţionez această practică de vindecare pentru ca cel care ar putea să-i fie victimă să fie cruţat. Şi dacă cineva a căzut deja în această cursă, să se pocăiască şi să se întoarcă la Iehova rafa, Domnul care te vindecă.
După această intervenţie diabolică, fratele acestei credincioase a încercat să se sinucidă. Nu este de mirare.
SOFROLOGIA
Introducerea în hipnoză
Majoritatea tehnicilor actuale de relaxare au fost inspirate de hipnoză, într-un mod mai mult sau mai puţin direct. Hipnoza are o istorie lungă. Freud a studiat-o înainte de a inventa

psihanaliza.
120
J.H.Schultz a studiat hipnoza şi sugestia pentru a pune la punct «antrenamentul autogen» (tehnica relaxării). Hipnoza s-a desprins cu greu din originile sale care se scufundă în magie. Totuşi, în Argentina, în anul 1959, Federaţia latino-americană de hipnoză clinică îi dă o cauţiune medicală. Sofrologia îi va lua locul câţiva ani mai târziu. Din timpuri străvechi, vrăjitorii de pe toate continentele au folosit plante medicinale, dar şi puterea sugestiei pentru a vindeca.
Istoria hipnozei umane începe cu Frantz- Anton Mesmer (1734-1815) care îşi exersează, foarte devreme, calităţile sale de vrăjitor. El intră la iezuiţi pentru a studia teologia şi, în anul 1759, ajunge doctor în filozofie. Studiază, pe ascuns, astrologia, alchimia şi ocultismul. Obţine apoi doctoratul în medicină la Universitatea din Viena. în teza lui, introduce noţiunea de magnetism animal. Deschide, cu succes, un cabinet şi, împreună cu prietenul său Mozart, se afiliază la o lojă masonică. Din acel moment începe să aplice magnetismul pacienţilor săi; vindecă o tânără pianistă atinsă de orbire şi şi-o face metresă. Apoi fuge la Paris din cauza scandalului izbucnit cu acest prilej; acolo face şedinţe cu un colectiv cu ajutorul unui hârdău umplut cu apă magnelizală. Obţine succese în rândurile unor bolnavi isterici care intrau în convulsiuni. Ludovic al XVI-lea a numit o comisie ştiinţifică ce a concluzionat că imaginaţia era esenţială şi a negat magnetismul animal.
Mesmer a iniţiat o şcoală. Hipnoza se degaja din magie, dându-şi baze psiho-fiziologice prin studiul stărilor de somn şi veghe. Totuşi, cu metodele tehnice ale psihanalizei şi chimioterapiei în psihiatrie, hipnoza a cunoscut un declin până în anul 1960.
Efectele hipnozei

în practica hipnozei, pacientul este sugestionat prin vocea «medicului» şi prin privirea acestuia. Se remarcă atunci când starea de hipnoză se aprofundează că subiectul rămâne în contact cu hipnotizatorul şi răspunde la întrebările sale, dar raţiunea nu se mai poate opune injoncţiunilor hipnotizatorului. El nu poate, totuşi, să-şi ordoneze actele care se opun conştiinţei morale a subiectului, dacă aceasta este destul de puternică. Hipnotizatorul poate comanda subiectului gesturi foarte complicate, să-i sugereze halucinaţii şi, de asemenea, acte pe care el le va săvârşi la un moment stabilit, odată ce se va trezi!

Freud voia să utilizeze hipnoza pe isterici, dar a renunţat la aceasta deoarece predecesorul său, Breuer, a avut decepţii: tânăra sa pacientă a manifestat un «transfer amoros» prea violent pentru el, pur şi simplu, transe. Există în aceasta un fenomen demonic, produs prin acapararea de către o seducţie ocultă.

Studiu asupra sofrologiei

Alfonso Caceydo, fondatorul său, zice: „Este o nouă ştiinţă sau şcoală ştiinţifică, fondată la Madrid, în anul 1960... Ea studiază conştiinţa umană plecând de la noi concepţii; ea îi cercetează structurile şi posibilităţile precum şi modificările produse prin metode chimice, fizice şi psihice pentru folosirea sa în medicină."

Filozofia sofrologiei este un umanism universalist şi transcendent. Omul evoluează în Univers, iar acest univers nu poate fi conceput fără Dumnezeu. Termenul «sofrologie» înseamnă studiul armoniei conştiinţei. Această ştiinţă constă în a cunoaşte metodele şi aplicaţiile terapeutice ale fenomenelor numite, altădată, hipnotice, şi a diferitelor tehnici de relaxare.
A. Caceydo se căsătoreşte cu o fată din Lille care îl iniţiază în

tainele yoga. El merge în Extremul Orient şi se impregnează cu metodele yoga ale preoţilor tibetani şi de budismul zen. Caceydo este foarte influenţat de metoda concentrării practicate de budişti. Unele aspecte ale acestor discipline orientale au fost folosite de sofrologie, dar «golite» de conţinutul lor metafizic. Sofrologia vrea să nu fie altceva decât o tehnică a relaxării sau o nouă psihoterapie.

în anul 1970, un congres mondial a încercat să realizeze o întâlnire a medicinelor orientale şi occidentale prin sinteza tehnicilor de relaxare în cadrul sofrologiei.

Practica

La hotarele dintre somn şi starea de veghe, Caceydo a numit această trecere «sofro-liminală». Sofrologia urmăreşte să preia controlul momentan al acestui nivel de suprimare unde sistemul nervos central se deconectează de sistemul neuro-vegetativ (care continuă să regularizeze viaţa organelor în timpul somnului).

122

Pentru a-şi «sofroniza» elevul, sofrologul recurge la un nod dl < D primare specific, un ton convingător, armonios, monocord, pentru I I determina pe pacient să treacă de la starea de veghe la nivelul s<>li<> liminal. Hipnoza şi relaxarea acţionează la acest nivel. Este zona OUI vehiculează «lucrurile» negative, cum ar fi: angoasele, fobiile. Molie, ura, etc. Scopul urmărit prin această metodă este dezvoltarea unui noi stări de conştiinţă.

Practicianul acţionează asupra fiinţei iraţionale, dându-i directivi în măsură să-i modifice starea de conştientă. Dr. Caceydo scrie: „In această stare de acceptare pasivă... orice idee sugerată sau formulat! trece fără a fi cenzurată, în interferenţă în centrul vieţii profunde, ordonând, în măsura posibilului, însăşi viaţa vegetativă."

Sistemul organo-vegetativ are tendinţa să se supună în mod

pasiv, total şi absolut cuvintelor practicianului. Subiectul este invitat mai apoi „să se debaraseze de stimulii care îl deranjează, să-şi recupereze adevărata sa personalitate, urmărindu-şi propria înflorire şi să urmeze terapeutica somatică psihică instaurată prin intermediul medicului."
Sofrologia tratează, în special, afecţiuni psihosomatice cum ar li: insomniile, ticurile nervoase, astmul şi aşa-numitele tulburări nervoase. De asemenea, pot fi atenuate într-o măsură fobiile, temerile, creându-se o condiţionare pozitivă situaţiilor, însă cauza tulburărilor nu este deloc atinsă. De exemplu, un pacient care suferă de claustrofogie (frica de spaţii încuiate) este invitat să-şi imagineze o grădină uriaşă înverzită, pentru a înlocui o situaţie insuportabilă ca, de exemplu, un lift închis.
Creştinul va aduce acestei metode şi filozofiei care îi stă la bază aceleaşi obiecţiuni ca şi practicilor pe care ea le foloseşte: hipnoza, meditaţia transcedentală, yoga, etc...
Noi punem în gardă, în special asupra folosirii acestei stări de con ştienţă «sofro-liminale». Prin această metodă, controlul vieţii interioare a pacientului este încredinţat unui om - practicianul - căruia îi revine acum sarcina să decidă ce este bine şi ce nu pentru bolnavul său. In plus, această stare de «receptivitate» constituie pentru Vrăjmaşul sufletului omenesc o ocazie cum nu se poate mai bună pcnlru a IC strecura în sufletul nostru.
Se regăseşte subtilitatea acestor tehnici actuale - cum ar li produi (rea sunetelor sub-liminale sub pragul senzorial - care permit o violafl camuflată a persoanei printr-o acţiune ce scapă de sub controlul conştientului.

A doua obiecţiune adusă acestei metode este fundamentală: sofrologia, asemenea tuturor tehnicilor psihoterapiei, neagă **păcatul,** sau îl evită. Psihoterapiile care au ca bază psihanaliza au rezultat dintr-un sistem filozofic ateu. Caceydo îl

reintroduce pe Dumnezeu, dar ce dumnezeu? Unul care pare să fie principiul armoniei universale, armonie în care sofrologia tinde să introducă fiinţa umană! Ce este aceasta în realitate? O nouă evanghelie! Vom lua ca «negative» lucrurile care încarcă sufletul invidului. Or Evanghelia ne spune că: *„Din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om..."* (Matei 15: 19, 20).

Or, lucrarea Duhului Sfânt este aceea prin care, în urma pocăinţei personale şi a purificării asigurată de sângele ispăşitor al Domnului Isus, sunt «şterse» aceste «lucruri» din inima omului, pe când, în cazul tratat mai sus, asistăm la o tentativă de eliberare a omului prin sine însuşi. Pacientul se vindecă, se răscumpără el însuşi şi îşi creează un nou mod de viaţă. Cheia acestei «evanghelii» care are gust de sofrologie este de a propune o mântuire care renunţă la pocăinţă şi lucrarea curăţitoare a sângelui lui Isus. Oamenii îşi continuă astfel tentativa lor orgolioasă de a-şi controla viaţa eliminându-L pe Dumnezeu, pe Domnul Isus şi pe Duhul Sfânt. Chiar unii creştini pot fi seduşi de o astfel de disciplină, de vreme ce prof. Caceydo declară: „Nu poate exista sofrologie fără disciplină existenţială şi fără morală biologică şi nu poate exista morală fără Dumnezeu."

Sofrologia urmăreşte cucerirea unei „noi cunoştinţe" unde pacientul va trebui să-şi regăsească „adevărata sa personalitate", împlinindu-se. Or, această nouă stare la care poţi ajunge prin sofronizare nu este tocmai o contrafacere a convertirii şi a naşterii din nou? Omul vechi îşi păstrează poziţia şi drepturile şi, în loc să fie răstignit şi îngropat, el rămâne pe tron.

în aceste vremuri când oamenii introduc pe piaţă tehnici tot mai sofisticate care promit accesul la fericire, la armonie, la prosperitate, etc, trebuie să primim cu toată inima îndemnul

apostolului Ioan: *„Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: orice duh care mărturiseşte că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu; şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist"* (1 Ioan 4: 1 - 3).

124

NOUA ERĂ ÎL VA INTRODUCE OARE PE ANTICRIST?

Nici nu ne dăm seama de multiplele implicaţii în vieţile noastre ale Noii Ere, ale Mişcării Evului Nou. în prezent, mecanismul «umanist» şi-a făcut apariţia şi îşi manifestă vizibil existenţa. El îşi dă şi denumirea de «conspiraţie»: «Conspiraţia lui Aquarius», sau «Era Vărsătorului».

Poziţia financiară a acestei mişcări pe plan mondial este foarte importantă. După informaţiile oferite de Era Nouă, această importantă reţea avea deja în anul 1979 nu mai puţine de zece mii de organizaţii, străduindu-se să cuprindă oameni pe care nu-i putea atinge altfel. Iată câteva:

- *Ordinea Noii Lumi;*
- *Organizaţia pentru Alimentaţie;*
- *Organizaţia Internaţională a Medicilor.* Ea mai include şi grupuri ca:
- *Ecologi ştii;*
- *Amnesty International;*

Şi o serie de organizaţii politice aparţin Noii Ere:

- *Caucus Califomy*
- *Noua Organizaţie pentru Revoluţia Americană (N.O.A.R.);*
- *Alianţa Lumii Noi;*
- *Cetăţenii planetei.* Şi multe altele...

Mişcarea Noua Eră s-a infiltrat în politică şi în ştiinţă. Explorarea conştiinţei (spaţiu interior) la diferitele nivele a devenit noua graniţă a ştiinţei...

Astăzi suntem martorii formării unei religii mondiale bazate pe o combinaţie dintre ştiinţă şi mistica orientală, precum şi ai unei puternice mişcări ecumenice. *Unity School of Christianity şi Tara Center*par să fie centrul acestei mişcări a Noii Ere.

Numitorul comun al unei experienţe mistice

Stimulată de cultura drogurilor în anii '60, numitorul comun al adepţilor Noii Ere este o experienţă mistică trecând prin hipnoză, yoga, meditaţie transcedentalâ, etc.

Toate acestea urmăresc să ajute forţele care se află în adâncul «eului», a personalităţii omeneşti să atingă conştiinţa cosmică. Or,

aceasta dechide larg porţile influenţei şi controlului din partea spiritelor rele. Mişcarea Era Nouă funcţionează după instrucţiunile date de Alice Bailey care a primit o creştere şi o educaţie creştină. Ea a fondat *Lucifer Trust* care este acum *Lucis Trust.*

Editura Trust a publicat numeroase scrieri, în mai multe limbi, care s-au răspândit în lumea întreagă.

Era Nouă este o reîntoarcere la ocultism. Este o mişcare religioasă centrată pe «eul» omenesc: „Tot ce aveţi nevoie se află înăuntru."

Dumnezeul lor se numeşte «un Dumnezeu al forţei» (Aquarian gospel of Jesus-Christ).

în Daniel 11: 37 - 39 se vorbeşte despre «dumnezeul cetăţuilor», o altă denumire a lui Satan.

Ezoterismul, budismul folosesc şarpele ca simbol al forţei numite «Kundalini». Yoga urmăreşte să îndrepte privirile înăuntru şi astfel omul să declare: „Eu sunt Dumnezeu". Este ceea ce vor să spună discipolii prin atingerea conştiinţei lui Cristos, conştiinţa cosmică, conştiinţa unică. Aceasta înseamnă a fi una cu Universul, înseamnă hinduism. Conduita este inspirată de vocea interioară sau de forţele pe care ei le

socotesc a fi cosmice, sau de nişte fiinţe astrale, prin stăpâni, prin aşa-numiţii gura, sau prin spiritele defuncţilor.
In calitate de creştini, noi ştim bine că în spatele tuturor acestor lucruri se ascund demonii.

Scopul: a dezrădăcina tot ce înseamnă închinare adevăratului Dumnezeu

Mişcarea Erei Noi profesează toleranţa faţă de toate religiile, as-cunzându-şi în acelaşi timp ura faţă de credinţa evreiască şi cea creştină, folosind cuvinte care par drepte şi adevărate dar care, în realitate, sunt cu totul altceva. Domnul Isus ne avertizează în privinţa aceasta în Matei 24: 24: *„Vor face semne mari şi minuni, până acolo încât sa înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi."* Scopul lor este a dezrădăcina tot ce înseamnă închinarea faţă de adevăratul Dumnezeu.
Exponenţii Erei Noi sunt hotărâţi să şteargă urmele creştinismului. Teologia lor poate fi rezumată în cele două minciuni rostite de Satan în grădina Edenului (Geneza 3):
- prima minciună este: „Hotărât, că nu veţi muri." Cum? Prin reîncarnare (!!)
126
- a doua minciună: „Veţi fi ca Dumnezeu." Cum? Pentru toate nevoile voastre există suficiente resurse în voi înşivă.
Aceste două minciuni sunt parte integrantă a tuturor cultelor şi religiilor păgâne din lumea întreagă. Mişcarea Noua Eră include o adorare clară a lui Lucifer. Acest «înger de lumină» a fost izgonit din ceruri tocmai din pricină că a vrut să fie deopotrivă cu Dumnezeu (vezi Ezechiel 28; Isaia 14).

O singură guvernare mondială sub Anticrist

Mişcarea Erei Noi este destinată să instaleze Lumea Nouă care, odată stabilită, va introduce o guvernare mondială de pace, de dragoste, de fraternitate, sub preşedinţia Anticristului. Acesta va fi acceptat de oameni pentru că va apare ca o imitaţie a lui Cristos: o persoană cu un spirit extrem de

strălucitor şi de puternic. El va fi întruparea teologiei Noii Ere: putem atinge perfecţiunea divină dacă ne supunem ordinelor Lui.
Anticristul adepţilor Noii Ere nu este ca cel descris în Biblie. David Spangler, unul dintre membrii plini ai Biroului de Iniţiativă Planetară (unul din principalele vehicole utilizate pentru a pregăti lumea în vederea primirii lui Anticrist) scrie: „Cristos are aceeaşi putere ca Lucifer... care este un agent al dragostei lui Dumnezeu şi acţionează prin intermediul evoluţionismului... Lucifer ne aduce finalitatea... iniţierile luciferiene constituie una din iniţierile Erei Noi."
La 25 aprilie 1982 a apărut, într-unui din principalele cotidiene ale lumii, următorul anunţ:,Lumea a cunoscut destule suferinţe, nedreptăţi, ură şi sânge. Apelăm acum la ajutorul vostru cu dorinţa de a avea un învăţător pentru lumea întreagă. Iată, Cristos este acum aici!"
Articolul, sponsorizat de Centrul Tara spune că Cristos este acest învăţător mondial. Dar nu este vorba de Cristos Isus, ci de lordul Maitreya, cunoscut multor creştini sub numele de Cristosul, multor iudei sub denumirea de Mesia, multor budişti ca al cincilea Buda, multor musulmani ca imamul Mahdi şi multor hinduşi ca Krishna.
Benjamin Creme, un student al lui Alice Bailey, care a studiat peste 20 de ani artele psihice a spus că el este discipolul acelor «doctori în ştiinţă» care au transmis mesajul «reapariţiei lui Cristos». De altfel, literatura Noii Ere contrazice faptul că Isus este Cristosul. Adepţii acesteia cred că El a fost un om oarecare, unul care s-a pregătit să

primească duhul lui Cristos. în Ioan 2:22 citim: *„Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Isus este Cristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduieşte şi pe Tatăl şi pe Fiul."*
Gândul motrice este că Cristos, Buda, Krishna, etc. sunt nume

diferite ale uneia şi aceleeaşi persoane.
Domnul Isus spune în Matei 24: 23, 27: *„Atunci dacă vă va spune cineva: «Iată, Cristosul este aici, sau acolo», să nu-1 credeţi. Căci se vor scula Cristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi... să nu credeţi. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului."*
Benjamin Creme afirmă că Maitreya a venit ca o eclipsă, ceea ce dă într-adevăr o semnificaţie de posesiune demonică. El spune că Maitreya va apare în persoană atunci când vor fi îndeplinite toate condiţiile.

Două nivele de organizare

Există un anumit plan sau o direcţie în vederea introducerii în învăţătura Domnului Maitreya. Structura noii Ere are două nivele de organizare: unul este constituit din liderii diferitelor consilii; altul este dimensiunea spiritului guvernată de „doctorii în ştiinţă" (demonii» care comunică cu consiliul liderilor. Benjamin spune că un grup de oameni s-a pregătit pentru a fi în întregime posedaţi de inteligenţa superioară (înţelepciunea demonică). Aceşti draci care îi posedă pe oameni vor fi aceia care vor conduce planeta noastră către o nouă ordine internaţională. Unele publicaţii, cum ar fi *Iniţiatorul*'anunţau că ei vor domina complet lumea în anii 1982-1983. însă, chiar dacă s-au înşelat în privinţa datelor, nu încape nici o îndoială că vremea lor este foarte aproape. Totuşi, *Lucis Trusta* organizat o campanie anunţând că bomba atomică ar fi cea mai mare realizare obţinută vreodată în lume şi se lăuda că ar fi contribuit la crearea acesteia. Trustul respectiv mai spunea că o vor folosi, la timpul potrivit, contra oricărei naţiuni. (Era oare o aluzie la Israel, sau la vreo organizaţie religioasă cum ar fi Biserica romano-catolică?) La începutul domniei lui Anticrist va fi o perioadă de pace şi

înţelegere după care va urma holocaustul. Biblia spune în 1 Tesaloniceni 5: 3: *„Când vor zice: «Pace şi linişte!» atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei..."*
128
Creme spune că primul lucru pe care îşi propune să-1 facă este să paralizeze activitatea lumii, să facă inventarul şi să procedeze la o redistribuire a bunurilor. Potrivit publicaţiilor lor, este clar că nu se urmăreşte hrănirea şi îmbrăcarea tuturor oamenilor. Ei declară că populaţia globului trebuie să scadă cu două miliarde în anul 2000. Or, aceasta presupune o exterminare teribilă cum nu a mai cunoscut lumea niciodată în istoria sa.

Cifra de contact - numărul 666

Scopul urmărit este stabilirea unei noi religii mondiale. Ca o regulă generală, controlul lumii nu poate fi garantat decât prin controlul religiei. Ei vorbesc despre diferitele curente de gândire ca fiind un pericol. Prin urmare, trebuie să se ajungă la controlul gândirii. învăţătorul Mesia face apel la toţi aderenţii religiilor lumii întregi pentru a-i convinge de adevărul şi necesitatea religiei Lumii Noi. Ei adaugă că Buda li se va arăta budiştilor pentru a le spune: „Nu puteţi înainta fără Cristos!", iar învăţătorul «Isus» li Se va prezenta personal creştinilor ca să le ceară sâ-1 adore pe Maitreya, Domnul.
Potrivit relatărilor Apocalipsei, Anticrist va dispune de o mare putere. El se va strădui să pozeze ca un om atât de bun, încât va seduce pe mulţi dintre cei aleşi. Ascultaţi numai ce spune Maitreya Domnul în articolul citat mai sus: „Fără împărţirea bunurilor materiale, nu există dreptate; fără dreptate, nu există pace; fără pace nu există cultură." David Spangler, în jurnalul Noii Ere, declară categoric: „Noi suntem investiţi pentru o vastă iniţiere luciferică."
Constanţa Cumbey, o notorietate a Noii Ere, crede că semnul sau numărul respectiv vor fi primite la momentul oportun. Se

întrevede renunţarea la bani gheaţă pentru a se da fiecărei persoane un cifru, un cod ce va fi utilizat pentru toate tranzacţiile monetare. Numărul sacru folosit pentru contactarea inteligenţelor superioare va fi 666. Apocalipsa 13: 15 -18 ne spune că toţi cei care nu se vor închina Fiarei (Anticrist) vor fi omorâţi. Toţi aceia care nu vor primi semnul sau numărul numelui ei pe mână acesta fiind 666. Dumnezeu ne avertizează că cei ce primesc semnul Fiarei vor merge în infern. în acel moment, fiecare om va trebui să facă o alegere între Satana şi Dumnezeu. Necunoscând Scripturile, adepţii Noii Ere nu ştiu că participă la împlinirea profeţiilor biblice.
129

Curcubeu] contra crucii

Astăzi, curcubeul poate fi văzut pretutindeni: în gări, pe hărţi, pe timbre, în staţiile mijloacelor de transport în comun, pe tricouri, etc. Este simbolul Mişcării Erei Noi. Adepţii acesteia meditează asupra semnificaţiei curcubeului. Diferitele categorii şi grupuri afiliate la Era Nouă sunt privite ca respectivele «culori» ale curcubeului pe care îl folosesc ca simbol tocmai pentru a identifica pe unii în raport cu alţii. Format din şapte culori, curcubeul este considerat un fel de «pod» în cadrul Erei Noi. El mai reprezintă şi puntea între personalitatea omului şi sufletul din lumea de dincolo. «Sufletul de pe lumea cealaltă» este de altfel însuşi Lucifer. Ei încearcă înlocuirea crucii prin intermediul curcubeului, declarând o întoarcere către Atlantida. Acest continent dispărut şi înghiţit de ape exista în zilele lui Noe, dar lumea aceasta a fost judecată şi osândită de Dumnezeu. Mişcarea Noii Ere susţine că, în acele vremuri, spiritul lumii şi inteligenţele superioare s-au amestecat nestingherite în problemele oamenilor şi afirmă că aceasta se va repeta în cursul Noii Ere. Este, cu siguranţă, împlinirea profeţiei vestite de Domnul Isus când spunea: *„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se*

va întâmpla şi la venirea Fiului omului... "Acest pasaj biblic exprimă, nu numai corelarea a două epoci istorice pe planul corupţiei morale, ci şi o mărturie despre aceleaşi activităţi demonice şi a unei invazii a duhurilor necurate în viaţa omului.
Se pare că noi intrăm în ultima fază a jocului satanic, şi anume încercarea sa de a domina pământul.Totul pare să indice asemenea vremuri.
Răpirea Bisericii
Când se va produce răpirea credincioşilor?
Dave Hunt, în *„Pacea, prosperitatea şi declanşarea holocaustului"* declară că va fi un cataclism pentru a se realiza, cu adevărat, unirea lumii întregi sub autoritatea unui singur lider, Anticristul. Unii cred că acest eveniment ar putea fi însăşi răpirea Bisericii. De altfel, ne putem imagina efectul produs asupra locuitorilor pământului prin dispariţia mai multor milioane de oameni.

Adepţii Noii Ere care aşteaptă evenimentul ce va declanşa realizarea conştiinţei globale vor crede că această uluitoare răpire a avut loc la porunca unor fiinţe supranaturale. După această mare dispariţie, omenirea va fi atât de zdruncinată, încât va accepta cu uşurinţă autoritatea lui Anticrist şi exigentul său control asupra vieţii oamenilor. Este o teorie interesantă. Hunt crede chiar că ar putea avea loc şi un cataclism de natură să unească lumea în spatele lui Anticrist. Totuşi, numeroşi eminenţi cercetători ai Bibliei ca: Walter Martin, C.S.Lovett, Albert H.Freundt nu cred că acest eveniment va fi răpirea. Asemenea altor teologi creştini, ei sunt de părere că vor gusta o parte a necazului celui mare.
Necazul cel mare
După susţinerile lui Dave Mac Pherson în *Marea răpire,* înainte de anul 1830, răpirea Bisericii era plasată după necazul

cel mare, însă niciodată înaintea acestuia, fiind considerată o latură foarte importantă a celei de a doua veniri a lui Cristos. în 2 Tesaloniceni 2: 3 citim: *„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca săli venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, ţiul pierzării..."* Cu alte cuvinte, descoperirea lui Anticrist este unul din cele două lucruri care trebuie să aibă loc înaintea acelei zile. Această descriere a lui Mac Pherson seamănă oare cu aceea a Erei Noi? Scenariul sfârşitului lumii va fi unic în felul său. Adepţii Anticristului vor fi pregătiţi pentru necazul cel mare mai înainte ca liderii lor să se fi făcut cunoscuţi. Anticrist nu va avea nevoie să pregătească inima slujitorilor săi. Nici nu-i va reveni lui sarcina aceasta. Ei vor fi fost deja pregătiţi de mâna dreaptă a Satanei şi de o putere demonică nevăzută. Profeţiile Bibliei spun că va veni timpul când nu se va putea vinde, nici cumpăra nimic fără a purta semnul Anticristului (Corrie Ten Boom). „.Poate ca Duhul Sfânt îşi pregăteşte Biserica pentru un necaz atât de mare cum lumea nu a mai cunoscut vreodată", a declarat Billy Graham.
Credincioşii trebuie să fie gata în orice clipă, fie pentru ziua Domnului, fie pentru primele zile ale necazului celui mare. Este de datoria noastră să ne rugăm pentru toţi aceia care au fost amăgiţi de Mişcarea Era Nouă, sfătuindu-i să iasă din acest foc. Dumnezeu nu

trimite pe nimeni în flăcările iadului, ci omul se duce singur acolo re-fuzându-L pe Isus, Darul lui Dumnezeu.
‚JFiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3: 16).
- Sfârşit -

Concluzie

Cristos a zis: *‚£)acă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat*

slobozi."Nu credem că am putea lua, drept concluzie pentru această carte, o altă făgăduinţă mai frumoasă şi mai eficace. Ea devine o realitate pentru toţi aceia care, indiferent cărei categorii sociale îi aparţin:
- îşi recunosc defectele şi slăbiciunile;
- urăsc păcatul şi doctrinele nesănătoase care i-au amăgit;
- îşi mărturisesc toate neascultările înaintea iui Dumnezeu;
- sunt gata să împlinească toată voia lui Dumnezeu descoperită în Scripturi cu privire la ei, fie că este vorba de privilegii sau de
îndatoriri.

Doresc fierbinte ca această carte să-i ajute la aceasta. Ar fi pentru mine o bucurie nemărginită. Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Scrieţi la: Sergine Snanoudj
IMPACT 32140 PANASSAC
FRANCE

CUPRINS

Prefaţă la cea de a doua ediţie (în limba franceză) / 5 *Prefaţă la a şasea ediţie* (în limba franceză) / 7
PARTEA ÎNTÂI
Legăturile trupeşti Introducere /IO
Cine poate să-i dezlege pe cei posedaţi de demoni? / 13
Invidia şi gelozia /17 Minciuna /18 Avariţia, zgârcenia / 20
EgoismuL / 22 Necredinţa / 24 Curvia - preacurvia / 25
Băutura / 29
PARTEA A DOUA
Legăturile magiei Pactul cu Satan / 35 Magia albă / 39
Superstiţiile/41 Superstiţiile de la ţară / 42 Descoperiri de izvoare / 44 Tămăduitorii / 45 Spiritismul / 48 Telepatia / 53
Lanţurile de rugăciune / 55 Astrologia / 56 Simbolurile / 61
Muzica rock / 65
PARTEA A TREIA

Legăturile sectelor
Sectele / 72
Cultul lui Anton / 73
133
Celor ce practică ştiinţele oculte le spun: dacă vreţi, cu adevărat, să dobândiţi *pacea cu Dumnezeu,* suprimaţi tot ce are legătură cu: cărţi de ghicit, hărţi astrologice, horoscoape, pendule, etc. şi rupeţi-o urgent cu orice superstiţie. *„Mulţi din cei ce crezuseră veneau să mărturisească şi să spună ce făcuseră. Şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii şi-au adus cărţi/e şi le-au ars înaintea tuturor: preţul lor s-a socotit la cincizeci de mii de arginţi"* (Faptele Apostolilor 19: 18- 19).'
ISBN 973-9174- 13-2